

บทที่ ๔

ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน

แบบสอบถามที่ได้รับจากนักเรียน ได้นำมาประมวลค่าตอบเกี่ยวกับทัศนคติที่นักเรียนมีต่อวิชาภาษาไทยและวิชาวรรณคดีไทย ผู้เขียนได้นำมาวิเคราะห์ โดยแบ่งเป็นประเภทความคิดเห็นและทัศนคติใหญ่ๆได้ ๗ ประเภท ดังต่อไปนี้

๑. ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทยและวิชาวรรณคดีไทย
๒. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชาวรรณคดีไทย
๓. ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมประกอบการสอน
๔. ความคิดเห็นเกี่ยวกับอุปกรณ์ประกอบการสอน
๕. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดผลวิชาวรรณคดีไทย
๖. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างของนักเรียน
๗. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและความคิดเห็นกับประเภทของโรงเรียน และเพศของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นดังต่อไปนี้

จำนวนตัวแทนประชากรที่แท้จริงของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๑ - ๒ - ๓ ที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้ มีรายละเอียดดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕๕

จากตารางที่ ๕๕ จะเห็นได้ว่า จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุดคือร้อยละ ๕๐.๐๐ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนราษฎร์ รองลงมา คือ ร้อยละ ๓๕.๕๖ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และน้อยที่สุดคือร้อยละ ๒๐.๐๐ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนสาธิต

๑๖๓

ตารางที่ ๕๕ จำนวนตัวแทนประชากรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ - ๓
ที่ตอบแบบสอบถาม แยกตามประเภทโรงเรียน

ประเภท โรงเรียน	แบบสอบถามที่ส่งไป		แบบสอบถามที่ได้คืนมา		รวมยอด			
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	จำนวน	ร้อยละ		
โรงเรียน รัฐบาล	๕๐	๕๐	๔๔	๕๗.๗๘	๕๐	๑๐๐.๐๐	๑๗๘	๓๕.๕๖
โรงเรียนราษฎร์	๕๐	๕๐	๕๐	๑๐๐.๐๐	๕๐	๑๐๐.๐๐	๑๔๐	๕๐.๐๐
โรงเรียนสาธิต	๒๐	๓๐	๒๐	๑๐๐.๐๐	๓๐	๑๐๐.๐๐	๕๐	๒๐.๐๐

อายุของนักเรียนในโรงเรียนประเภทต่างๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีตั้งแต่ ๑๒ ถึง ๑๕ ปี ดังรายละเอียดที่แสดงไว้ในตารางที่ ๕๖

ตารางที่ ๕๖ อายุของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามแยกตามชั้น

อายุ	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	เท่ากับ ๑๕๐		เท่ากับ ๑๔๘		เท่ากับ ๑๕๐		เท่ากับ ๔๔๘	
๑๒	๕	๒.๐๐	—	—	—	—	๕	๒.๐๑
๑๓	๔๖	๓๐.๖๗	๘	๕.๔๑	๑	๐.๖๗	๕๕	๑๒.๐๕
๑๔	๕๑	๓๔.๐๐	๓๕	๒๖.๓๕	๓	๒.๐๐	๘๙	๒๐.๗๖
๑๕	๓๒	๒๑.๓๓	๔๗	๓๑.๗๖	๓๕	๒๓.๓๓	๑๑๑	๒๔.๗๘
๑๖	๘	๕.๓๓	๒๗	๑๘.๒๔	๓๖	๒๔.๐๐	๗๑	๑๕.๘๕
๑๗	๒	๑.๓๓	๒๐	๑๓.๕๑	๕๓	๓๕.๓๓	๗๕	๑๖.๗๔
๑๘	—	—	๒	๑.๓๕	๑๖	๑๐.๖๗	๑๘	๔.๐๒
๑๙	—	—	—	—	๒	๑.๓๓	๒	๐.๔๕
ไม่แจ้ง อายุ	๒	๑.๓๓	๕	๓.๓๘	๔	๒.๖๗	๑๑	๒.๔๖

ตารางที่ ๕๖ จะเห็นว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๒๔.๗๘ มีอายุ ๑๕ ปี รองลงมาคือร้อยละ ๒๐.๗๖ มีอายุ ๑๔ ปี ส่วนนักเรียนที่มีอายุ ๑๕ ปี มีเพียง ๒ คน หรือร้อยละ ๐.๔๕ และเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ส่วนมากคือร้อยละ ๓๔.๐๐ อายุ ๑๔ ปี อายุ น้อยที่สุด ๑๒ ปี มี ๘ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๖.๐๐ อายุมากที่สุด ๑๗ ปี มี ๒ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๑.๓๓

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ส่วนมากคือร้อยละ ๓๑.๗๖ อายุ ๑๕ ปี อายุ น้อย ที่สุด ๑๓ ปี มี ๔ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๕.๔๑ อายุมากที่สุด ๑๘ ปี มี ๒ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๑.๓๕

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ส่วนมากคือร้อยละ ๓๕.๓๓ อายุ ๑๗ ปี อายุ น้อยที่สุด ๑๓ ปี มีเพียง ๑ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๐.๖๗

ทัศนคติของนักเรียนชายและหญิงที่มีต่อวิชาภาษาไทย ในแง่ที่ว่าชอบหรือไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๕๗ ก.

ตารางที่ ๕๗ ก. ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทยแยกตามเพศ

ทัศนคติ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	เทากับ ๒๓๘		เทากับ ๒๑๐		เทากับ ๔๔๘	
ชอบ	๒๑๐	๘๘.๒๔	๑๕๒	๗๑.๔๓	๔๐๒	๘๙.๗๓
ไม่ชอบ	๒๘	๑๑.๗๖	๑๘	๘.๕๗	๔๖	๑๐.๒๗

ตารางที่ ๕๗ ก. จะเห็นได้ว่า นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๘๙.๗๓ ชอบเรียนวิชาภาษาไทย มีเพียงร้อยละ ๑๐.๒๗ เท่านั้นที่ไม่ชอบเรียน นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ไม่แตกต่างกันในด้านทัศนคติต่อวิชานี้

ในตารางที่ ๕๗ ข. ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อ
วิชาภาษาไทยกับเพศของนักเรียน

ตารางที่ ๕๗ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทยกับ
เพศของนักเรียน

ความชอบ	เพศของนักเรียน		รวม
	ชาย	หญิง	
ชอบ	fo	๒๑๐	๑๘๒
	fe	๒๑๓.๕๖	๑๘๘.๕๕
ไม่ชอบ	fo	๒๘	๑๘
	fe	๒๕.๕๕	๒๑.๕๖
รวม		๒๓๘	๒๑๐
			๔๔๘

จากตารางที่ ๕๗ ข. ทดสอบว่าทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทยไม่ขึ้น
กับเพศของนักเรียน

X^2_{11} ที่คำนวณได้ เท่ากับ ๑.๒๔

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

X^2_{11} จากตารางมาตรฐานเป็น ๓.๘๔ ซึ่งมากกว่า ๑.๒๔ อันเป็น
ค่า X^2_{11} ที่คำนวณได้

ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ว่า ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย
ไม่ขึ้นกับเพศของนักเรียน

นักเรียนชายและหญิงที่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๕๗
ก. นั้น ได้ให้เหตุผลที่ชอบไว้อย่างต่าง ๆ กัน ดังมีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๕๗ ค.

ตารางที่ ๕๓ ค. เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาไทย แยกตามเพศของ
นักเรียน

เหตุผลที่ชอบเรียน	นักเรียนชาย จำนวน ร้อยละ = ๒๑๐		นักเรียนหญิง, จำนวน ร้อยละ = ๑๕๒		รวมยอด จำนวน ร้อยละ = ๔๐๒	
	ทำให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยมากขึ้น	๑๔๐	๖๖.๖๗	๑๑๕	๖๑.๘๔	๒๕๕
ทำให้เป็นคนฉลาดและมี ความคิดลึกซึ้ง	๗๒	๓๔.๒๐	๕๕	๓๖.๑๘	๑๒๗	๓๑.๕๕
เป็นภาษาของเราเอง เรียนเข้าใจง่ายกว่า วิชาอื่นและไม่ต้องทำ ความเข้าใจมากเกินไป	๑๔๓	๖๘.๐๙	๙๕	๕๑.๕๖	๒๓๘	๖๐.๑๕
รู้ว่าภาษาไทยในปัจจุบันมี รากฐานมาอย่างไร	๗๑	๓๓.๘๑	๕๗	๓๗.๕๐	๑๒๘	๓๑.๘๔
ทำให้รู้วัฒนธรรมและขนบ ธรรมเนียมในสมัยโบราณ	๑๓๕	๖๔.๒๙	๑๑๘	๖๑.๘๔	๒๕๓	๖๓.๑๘
รู้สัพพะไรของวรรณคดี	๑๐๒	๔๘.๕๗	๑๑๖	๖๐.๕๒	๒๑๘	๕๔.๒๓
วรรณคดีบางเรื่องเข้าใจ ง่าย อ่านแล้วสนุก น่า สนใจ	๒๐๖	๙๘.๐๙	๑๖๐	๑๐๕.๒๖	๓๖๖	๙๑.๐๘
วิธีการสอนของครูดี น่า สนุก น่าสนใจ และ เพลิดเพลิน	๙๕	๔๕.๒๔	๗๖	๕๐.๐๐	๑๗๑	๔๓.๐๓

ตารางที่ ๕๗ ค. (ต่อ)

เหตุผลที่ชอบเรียน	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	=๒๑๐		=๑๕๒		=๔๐๒	
ทำให้พูด อ่าน และ เขียน ภาษาไทย ได้ออกต้อง	๑๔๘	๗๐.๕๕	๑๐๘	๕๖.๖๕	๒๕๖	๖๓.๕๓
มีโอกาส ได้แสดงความคิดเห็น	๔๕	๒๑.๔๓	๓๘	๒๐.๓๙	๘๓	๒๐.๘๘
มีศัพท์ที่ควรรู้อีกมาก	๓	๑.๔๓	๘๗	๕๕.๓๑	๙๐	๒๒.๓๘
ได้คะแนนดี	๓๖	๑๗.๑๔	๑๕	๙.๘๖	๕๑	๑๒.๖๘
ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้มากที่สุด	๒	๐.๙๕	-	-	๒	๐.๕๐
ภาคภูมิใจที่ชาติไทยมีของดี	-	-	๑	๐.๕๒	๑	๐.๒๕

ตารางที่ ๕๗ ค. จะเห็นได้ว่านักเรียนหญิงและชายส่วนมากคือร้อยละ ๕๑.๐๔ ให้ความเห็นตรงกันว่า ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะวรรณคดีบางเรื่องเข้าใจง่าย อ่านแล้วสนุก น่าสนใจ รองลงมาคือร้อยละ ๒๔.๔๓ ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะทำให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยมากขึ้น และจำนวนน้อยที่สุด นักเรียนชาย คือ ร้อยละ ๐.๙๕ ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด และ นักเรียนหญิงร้อยละ ๐.๕๒ ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะภาคภูมิใจที่ชาติไทยมีของดี

นักเรียนชายและหญิงที่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๕๗ ก. นั้น ได้ให้เหตุผลที่ไม่ชอบไว้อย่างต่าง ๆ กัน ดังมีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๕๗ ง.

ตารางที่ ๕๗ ง. เหตุผลที่นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย แยกตามเพศของนักเรียน

เหตุผลที่ไม่ชอบเรียน	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	=๒๘		=๑๘		=๔๖	
ไม่ถนัดวิชานี้	๑๘	๖๔.๒๘	๖	๓๓.๓๓	๒๔	๕๒.๑๗
เป็นภาษาที่ยากมากภาษาหนึ่ง	๗	๒๕.๐๐	๑	๕.๕๕	๘	๑๗.๓๓
เรียนยากกว่าวิชาอื่น	๖	๒๑.๐๐	๒	๑๑.๑๑	๘	๑๗.๓๓
ไม่เห็นความจำเป็นของภาษาไทย	๔	๑๔.๒๘	๑	๕.๕๕	๕	๑๐.๘๖
เรียนภาษาอังกฤษได้ประโยชน์กว่า						
ต้องใช้ความจำมาก ไม่ชอบท่องจำ	๑๐	๓๕.๗๑	๕	๕๐.๐๐	๑๕	๔๑.๓๐
วิธีการสอนของครู ไม่ค่อยดี	๕	๓๒.๑๔	๔	๒๒.๒๒	๑๓	๒๘.๒๖
มีศัพท์ที่ต้องจำมาก	๕	๓๒.๑๔	๕	๕๐.๐๐	๑๐	๒๑.๑๓
แบบเรียนวรรณคดีมีหลายเรื่อง	๔	๑๔.๒๘	๔	๒๒.๒๒	๘	๑๗.๓๓
มากเกินไป						
วรรณคดีบางเรื่องเป็นโคลงกลอน	๑๑	๓๙.๒๘	๗	๓๘.๘๘	๑๘	๓๙.๑๓
ต้องแปลอ่านแล้วเข้าใจยาก						

จากตารางที่ ๕๗ ง. จะเห็นได้ว่านักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๕๒.๑๗ ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะไม่ถนัดวิชานี้ รองลงมาคือร้อยละ ๔๑.๓๐ ให้เหตุผลว่าวรรณคดีไทยต้องใช้ความจำมาก นักเรียนไม่ชอบท่องจำ และนักเรียนต่ำสุด คือร้อยละ ๑๐.๘๖ ไม่ชอบเรียนเพราะไม่เห็นความจำเป็นของภาษาไทย เรียนภาษาอังกฤษได้ประโยชน์กว่า

นักเรียนชายไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะไม่ถนัดวิชานี้ ให้เหตุผล
 ชั้นนี้เป็นอันดับหนึ่งคือร้อยละ ๒๔.๒๔ ส่วนนักเรียนหญิงร้อยละ ๕๐.๐๐ ให้เหตุผล
 อันดับหนึ่งว่าไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยเพราะต้องใช้ความจำมาก ไม่ชอบท่องจำ
 รองลงมานักเรียนชายและหญิงร้อยละ ๓๕.๑๓ ให้ความเห็นตรงกันว่า วรรณคดี
 บางเรื่องเป็นโคลงกลอน ท่องแปล อ่านแล้วเข้าใจยาก

ในหมวดวิชาภาษาไทย มีรายวิชา ๔ วิชา คือ วรรณคดี หลักภาษา ฟัง
 พูด อ่าน และเขียน ได้ขอให้นักเรียนบันทึกเรียงลำดับที่นักเรียนชอบเรียนจากมาก
 ไปหาน้อย รายละเอียดคำตอบของนักเรียนที่มีต่อรายวิชานั้นๆ แสดงไว้ในตาราง
 ที่ ๕๕ ก.

ตารางที่ ๕๕ ก. อันดับที่นักเรียนชอบเรียนภาษาไทยทั้ง ๔ รายวิชา

วิชา	นักเรียนชาย				
	อันดับ๑	อันดับ๒	อันดับ๓	อันดับ๔	ไม่แจ้งอันดับ
	จำนวนร้อยละ	จำนวนร้อยละ	จำนวนร้อยละ	จำนวนร้อยละ	จำนวนร้อยละ
	=๒๓๘	=๒๓๘	=๒๓๘	=๒๓๘	=๒๓๘
วรรณคดี	๑๖๑ ๖๗.๖๕	๓๓ ๑๓.๘๗	๑๖ ๖.๗๒	๑๒ ๕.๐๔	๑๖ ๖.๗๒
หลักภาษา	๑๕ ๖.๓๐	๓๒ ๑๓.๔๕	๕๕ ๑๘.๕๑	๑๑๒ ๔๗.๐๖	๓๔ ๑๔.๒๕
ฟัง พูด อ่าน	๕๐ ๑๖.๕๑	๘๐ ๓๓.๖๑	๖๔ ๒๖.๘๕	๒๓ ๙.๖๖	๓๑ ๑๓.๐๓
เขียน	๒๒ ๙.๒๔	๕๕ ๒๓.๑๑	๗๕ ๓๑.๕๑	๕๓ ๒๒.๒๗	๓๓ ๑๓.๘๗
รวมยอด	๒๓๘ ๑๐๐.๐๐	๒๓๘ ๑๐๐.๐๐	๒๓๘ ๑๐๐.๐๐	๒๓๘ ๑๐๐.๐๐	๒๓๘ ๑๐๐.๐๐

ตารางที่ ๕๔ ก. ต่อ

วิชา	นักเรียนหญิง									
	อันดับ๑		อันดับ๒		อันดับ๓		อันดับ๔		ไม่แจ้งอันดับ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒๑๐	= ๒๑๐	= ๒๑๐	= ๒๑๐	= ๒๑๐	= ๒๑๐	= ๒๑๐	= ๒๑๐	= ๒๑๐	= ๒๑๐
วรรณคดีไทย	๑๕๗	๗๔.๗๖	๓๕	๑๖.๖๗	๑๑	๕.๒๔	๖	๒.๘๖	๑	๐.๔๘
หลักภาษา	๑๔	๖.๖๗	๑๓	๖.๑๙	๕๕	๒๖.๑๙	๑๑๔	๕๖.๑๙	๑๐	๔.๗๖
ฟังพูดอ่านเขียน	๒๕๐	๑๑๙.๕๐	๑๑๖	๕๐.๕๘	๕๕	๒๖.๑๙	๑๕	๖.๖๗	๕	๒.๓๘
รวม	๒๑๐	๑๐๐.๐๐	๒๐๐	๙๕.๒๔	๒๐๒	๙๖.๑๙	๑๕๖	๗๓.๓๓	๓๐	๑๔.๒๘

จากตารางที่ ๕๔ ก. ทำให้ได้ทราบว่าวิชาต่างๆในหมวดภาษาไทยนั้น วิชาวรรณคดีเป็นวิชาที่ทั้งนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงชอบเรียนมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ นักเรียนชายชอบเรียนร้อยละ ๒๗.๖๕ และนักเรียนหญิงชอบเรียนร้อยละ ๗๔.๗๖ และวิชาที่นักเรียนชอบเรียนเป็นอันดับสุดท้าย นักเรียนชายและนักเรียนหญิงตรงกันได้แก่วิชาหลักภาษา นักเรียนชายชอบเรียนร้อยละ ๖.๐๖ นักเรียนหญิงชอบเรียนร้อยละ ๕๖.๑๙

นักเรียนบางคนชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยเป็นอันดับหนึ่ง ในแบบสอบถาม
ได้ให้นักเรียนแสดงเหตุผลที่ชอบเรียน นักเรียนจึงได้ให้เหตุผลไว้ในตารางที่ ๕๕ ข.

ตารางที่ ๕๕ ข. เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนวรรณคดีไทยเป็นอันดับหนึ่ง แยกตาม
เพศของนักเรียน

เหตุผล	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
	= ๑๖๑		= ๑๕๗		= ๘	
สนุกเพลิดเพลิน ได้รับความรู้ ทำให้มีความจำดียิ่งขึ้น ง่าย	๕๑	๓๑.๖๘	๓๕	๒๒.๒๙	๘๖	๒๗.๐๘
เข้าใจง่าย จำได้ง่าย	๒	๑.๒๔	—	—	๒	๐.๒๓
ถนัดวิชานี้ เพราะเป็นภาษาของ เราเอง สนใจ	๖	๓.๗๓	๒	๑.๒๗	๘	๒.๕๒
มีคติ สุภาษิตสอนใจ ภู่วิชา— ธรรมและขนบธรรมเนียม สมัยก่อน	๕	๓.๑๑	๑๓	๘.๒๘	๕	๒.๘๓
โคตะแนนตี	๑๓	๘.๑	๑๑	๗.๐๑	๒๒	๖.๕๒
ครูสอนดี	๕	๕.๕๘	๕	๕.๗๓	๑๘	๕.๖๖
ใคร่เรื่องราวของคนโบราณ	๔	๒.๔๘	—	—	๔	๑.๒๖
รู้ภาษาไทยและศัพท์ต่าง ๆ มากขึ้น	๒	๑.๒๔	๑	๐.๖๔	๓	๐.๕๘
รู้สุภาพระของวรรณคดีและภู วจีกาประพันธ์ชนิดต่างๆ	๔	๔.๙๗	๕	๓.๑๘	๑๓	๔.๐๘
ทำให้ออกมามีความคิดลึกซึ้ง	—	—	๓	๑.๙๑	๓	๐.๕๘
ไม่ออกความเห็น	—	—	๕	๓.๑๘	๕	๑.๕๗
	๒๑	๓๗.๘๘	๗๒	๔๕.๘๖	๑๓๓	๔๑.๘๒

จากตารางที่ ๕๕ ข. จะเห็นได้ว่า นักเรียนชายและหญิงให้ความเห็นตรงกันมากที่สุดคือร้อยละ ๒๗.๐๘ ชอบเรียนวรรณคดีไทยเป็นอันดับหนึ่ง เพราะเรียนแล้วสนุก เพลิดเพลิน และได้รับความรู้ และมีอยู่เพียงร้อยละ ๐.๓๑ ที่โต้เหตุผลว่าทำให้เป็นคนฉลาด มีความคิดลึกซึ้ง เป็นที่น่าสังเกตควมมีนักเรียนชายและหญิงจำนวนมากถึงร้อยละ ๔๑.๘๒ ไม่ยอมออกความคิดเห็น

นักเรียนบางคนชอบเรียนวิชาหลักภาษาเป็นอันดับหนึ่ง ในแบบสอบถามได้เหตุผลไว้ในตารางที่ ๕๕ ค.

ตารางที่ ๕๕ ค. เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนหลักภาษาเป็นอันดับหนึ่ง แยกตามเพศของนักเรียน

เหตุผล	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๕		= ๑๔		= ๒๙	
มีโอกาสแสดงความคิดเห็น	๑	๖.๖๗	—	—	๑	๓.๔๕
จะได้ใช้ภาษาให้ถูกต้อง	๓	๒๐.๐๐	๒	๑๔.๒๘	๕	๑๗.๒๘
สนุกน่าสนใจ	๒	๑๓.๓๓	๒	๑๔.๒๘	๔	๑๓.๗๘
เข้าใจง่ายเพราะอาจารย์สอนดี	๑	๖.๖๗	๑	๗.๑๔	๒	๖.๘๐
เป็นภาษาประจำชาติต้องเรียน รู้เกี่ยวกับภาษาของเรา	๑	๖.๖๗	๑	๗.๑๔	๒	๖.๘๐
ทำให้นึกถึงผู้ประดิษฐ์อักษรไทย	—	—	๑	๗.๑๔	๑	๓.๔๕
ไม่ออกความเห็น	๗	๔๖.๖๗	๗	๕๐.๐๐	๑๔	๔๘.๒๘

จากตารางที่ ๕๕ ค. จะเห็นได้ว่า นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๑๗.๒๘ ให้ความเห็นตรงกันว่าชอบเรียนหลักภาษาเป็นอันดับหนึ่ง เพราะจะได้ใช้ภาษาให้ถูกต้อง รองลงมาคือร้อยละ ๑๓.๗๘ ชอบเรียนเพราะไวยากรณ์สนุก นำ

สนใจ เป็นที่น่าสังเกตว่ามีนักเรียนชายและหญิงถึงร้อยละ ๔๔.๒๔ ไม่ออกความเห็นใดๆทั้งสิ้น

นักเรียนบางคนชอบเรียนวิชาการฟัง พูด อ่าน เป็นต้นฉบับหนึ่งในแบบสอบถามได้ให้นักเรียนแสดงเหตุผลที่ชอบเรียน นักเรียนซึ่งได้ให้เหตุผลไว้ในตารางที่ ๕๕ ง.

ตารางที่ ๕๕ ง. เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนการฟัง พูด อ่าน เป็นต้นฉบับหนึ่งแยกตามเพศของนักเรียน

เหตุผล	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๔๐		= ๒๖		= ๖๖	
สนุกและเพลิดเพลิน	๑๐	๒๕.๐๐	—	—	๑๐	๑๕.๑๕
รู้หลักต่างๆทำให้พูด อ่าน เขียน ได้อย่างถูกต้อง	๓	๗.๕๐	๑๐	๓๘.๔๖	๑๓	๑๙.๗๐
มีความสนใจเพราะเป็นภาษาของเราเอง ถนัด	๖	๑๕.๐๐	—	—	๖	๙.๐๙
เป็นวิชาง่าย ไม่ต้องใช้ความจำมากนัก	๖	๑๕.๐๐	—	—	๖	๙.๐๙
เป็นวิชาช่วยเข้าใจง่าย ไม่เบื่อ	๑	๒.๕๐	๑	๓.๘๕	๒	๓.๐๓
ทำให้มีความรู้ภาษาไทยมากขึ้น	—	—	๑	๓.๘๕	๑	๑.๕๒
ไม่ออกความเห็น	๑๓	๓๒.๕๐	๑๔	๕๓.๘๕	๒๗	๔๐.๙๑

จากตารางที่ ๕๕ ง. จะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๑๙.๗๐ ชอบเรียนการฟัง พูด อ่าน เป็นต้นฉบับหนึ่ง เพราะได้รู้หลักต่างๆ ทำให้ พูด อ่าน เขียน

ได้ออกทอง รองลงมาคือร้อยละ ๑๕.๑๕ ชอบเรียนเพราะสนุก และเพลิดเพลิน

นักเรียนบางคนชอบเรียนวิชาการเขียนเป็นอันดับหนึ่ง ในแบบสอบถาม ได้ให้นักเรียนแสดงเหตุผลที่ชอบเรียน นักเรียนจึงได้ให้เหตุผลไว้ในตารางที่ ๕๕ จ.

ตารางที่ ๕๕ จ. เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียน การเขียนเป็นอันดับหนึ่ง แยกตามเพศของนักเรียน

เหตุผล	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒๒		= ๑๕		= ๓๗	
เป็นภาษาของเราเอง	๒	๙.๐๙	—	—	๒	๕.๔๑
จำเป็นต้องใช้						
ใช้ความนึกคิดดี	๒	๙.๐๙	—	—	๒	๕.๔๑
ได้แสดงความคิดเห็น	๒	๙.๐๙	—	—	๒	๕.๔๑
ได้รู้ถึงการเขียนวิธีต่างๆ	๓	๑๓.๖๔	๖	๔๐.๐๐	๙	๒๔.๓๒
เอาไปใช้แต่งหนังสือได้						
สนุกสนาน เพราะครูสอนดี	—	—	๔	๒๖.๖๗	๔	๑๐.๘๑
เป็นวิชาที่ง่ายเข้าใจง่าย	—	—	๑	๖.๖๗	๑	๒.๗๐
ได้ฝึกหัดคัดลายมือและ						
เขียนตัวสะกดได้ออกทอง	—	—	๑	๖.๖๗	๑	๒.๗๐
ไม่ออกความเห็น	๑๓	๕๙.๐๙	๓	๒๐.๐๐	๑๖	๔๓.๒๔

จากตารางที่ ๕๕ จ. จะเห็นได้ว่า นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๒๔.๓๒ ให้เหตุผลตรงกันว่า ชอบเรียนวิชาการเขียนเป็นอันดับหนึ่ง เพราะได้รู้ถึงการเขียนวิธีต่างๆ และจะได้นำเอาไปใช้แต่งหนังสือ เป็นที่น่าสังเกตว่ามีนักเรียนถึงร้อยละ ๔๓.๒๔ ไม่ออกความเห็น

ตารางที่ ๕๕ ก. แสดงถึงจำนวนและประเภทโรงเรียนที่มีห้องสมุดหรือห้องภาษาไทย อันเป็นแหล่งวิทยาสำหรับการเรียน การสอนวิชาภาษาไทย

ตารางที่ ๕๕ ก. ห้องสมุดหรือห้องภาษาไทยในโรงเรียนประเภทต่างๆ

ห้องสมุดหรือห้องภาษาไทย	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๒๕		= ๑๔๐		= ๕๐		= ๔๕๕	
ก. มี	๑๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๑๓	๖๕.๐๐	๕๐	๑๐๐.๐๐	๓๙๘	๘๕.๕๕
ข. ไม่มี	-	-	๒๓	๓๕.๐๐	-	-	๒๓	๑๕.๐๖

จากตารางที่ ๕๕ ก. จะเห็นได้ว่า โรงเรียนทั้งสามประเภท ส่วนมาก คือ ร้อยละ ๘๕.๕๕ มีห้องสมุดหรือห้องภาษาไทย คงมีโรงเรียนราษฎร์แต่เพียงร้อยละ ๓๕.๐๐ เท่านั้นที่ไม่มีห้องภาษาไทย

ต่อคำถามเกี่ยวกับหนังสือที่จะใช้คนควาประกอบการสอนวิชาวรรณคดีไทยในห้องสมุดหรือห้องภาษาไทย ได้แสดงคำตอบไว้ในตารางที่ ๕๕ ข.

ตารางที่ ๕๕ ข. หนังสือที่จะใช้คนคว้าวรรณคดีไทยในห้องสมุด หรือห้องภาษา-
ไทย แยกตามประเภทโรงเรียน

หนังสือ	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	= ๑๓๘		= ๑๘๐		= ๕๐		= ๔๔๘		
มี	๑๑๓	๘๖.๐๓	๔๘	๒๖.๖๓	๕๐	๑๐๐.๐๐	๓๐๕	๖๘.๕๓	
ไม่มี	—	—	๕๑	๒๘.๓๓	—	—	๕๑	๑๑.๓๘	
ไม่ทราบ	๓	๓.๕๓	๖๔	๓๕.๕๖	—	—	๓๑	๑๕.๘๕	
ไม่ออกความเห็น	—	—	๑๓	๕.๕๔	—	—	๑๓	๓.๓๕	

จากตารางที่ ๕๕ ข. จะเห็นได้ว่าโรงเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๖๘.๕๓ มีหนังสือที่จะใช้คนควาเกี่ยวกับวรรณคดีในห้องสมุด หรือห้องภาษาไทย เป็นที่น่าสังเกตว่ามีนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ถึงร้อยละ ๑๕.๘๕ ที่ไม่ทราบว่าในห้องสมุด หรือห้องภาษาไทยมีหนังสือที่จะใช้คนควาวรรณคดีไทย หรือไม่ และนักเรียนโรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๕.๕๔ ไม่ออกความเห็น

เมื่อได้ถามเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างที่โรงเรียน นักเรียนชายและหญิงใช้เวลาว่างต่างกัน ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๖๐

ตารางที่ ๖๐ การใช้เวลาว่างที่โรงเรียนของนักเรียน แยกตามเพศ

การใช้เวลาว่าง	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน =๒๓๘	ร้อยละ	จำนวน =๒๑๐	ร้อยละ	จำนวน =๔๔๘	ร้อยละ
เขาห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือ	๘๒	๓๔.๘๕	๗๗	๓๖.๖๗	๑๕๙	๓๕.๕๕
เขาห้องสมุดเพื่อทำงาน	๑๑	๔.๖๒	๒	๐.๙๕	๑๓	๒.๙๐
ทำงานในห้องเรียน	๕๔	๒๓.๕๐	๑๒๐	๕๗.๑๔	๒๑๔	๔๗.๗๗
คุยกับเพื่อน	๑๐๘	๔๕.๓๘	๖๖	๓๑.๔๓	๑๗๔	๓๘.๘๕
เล่น	๕๖	๒๓.๕๓	๑๘	๘.๕๘	๗๔	๑๖.๕๒
เล่นกีฬา	๗๓	๓๐.๖๗	๕	๒.๓๘	๗๘	๑๗.๓๘
พักผ่อน	๖	๒.๕๒	—	—	๖	๑.๓๔
ท่องหนังสือ	๘	๓.๓๘	—	—	๘	๑.๗๕
ไม่ตอบ	๒	๐.๘๔	๒	๐.๙๕	๔	๐.๘๙

จากตารางที่ ๖๐ จะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนมาก คือร้อยละ ๔๗.๗๗ ใช้เวลาว่างที่โรงเรียนด้วยการทำงานในห้องเรียน รองลงมาคือร้อยละ ๓๘.๘๕ คุยกับเพื่อน

นักเรียนชายส่วนมากคือร้อยละ ๔๕.๓๘ ใช้เวลาว่างที่โรงเรียนด้วยการคุยกับเพื่อน ซึ่งติดกับนักเรียนหญิง นักเรียนหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๕๗.๑๔ ทำ

งานในห้องเรียน รองลงมานักเรียนชายคือร้อยละ ๓๘.๕๐ ทำงานในห้องเรียน และนักเรียนหญิงร้อยละ ๓๖.๖๗ เขาของสมุดเพื่ออ่านหนังสือ และนักเรียนชายคือ ร้อยละ ๒.๕๒ ใช้เวลาว่างที่โรงเรียนด้วยการพักผ่อน นักเรียนหญิงคือร้อยละ ๐.๘๕ เขาของสมุดเพื่อทำงาน

เมื่อใดก็ตามถึงประเภทของหนังสือที่นักเรียนอ่าน นักเรียนได้ตอบชนิดของ หนังสือที่อ่านไว้หลายประเภท ดังรายละเอียดในตารางที่ ๒๑

ตารางที่ ๒๑ ประเภทของหนังสือที่นักเรียนอ่าน แยกตามเพศของนักเรียน

ประเภทของหนังสือ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒๓๘		= ๒๑๐		= ๔๔๘	
นิทาน	๑๒๗	๕๓.๓๖	๑๑๕	๕๔.๗๖	๒๔๒	๕๔.๐๒
นวนิยาย	๕๓	๓๘.๐๘	๕๑	๒๓.๓๓	๑๐๔	๒๓.๐๗
หนังสือของนักเขียนที่มีชื่อเสียง เช่น คอกไม้สด, แม่อนงค์	๒๘	๑๑.๗๖	๕๘	๒๘.๑๐	๘๖	๑๙.๖๕
ชีวประวัติบุคคลสำคัญ	๑๖๘	๖๘.๘๑	๑๒๐	๕๗.๑๔	๒๘๘	๖๓.๓๘
หนังสือประเภทโคลงกลอน	๕๗	๒๓.๗๕	๗๖	๓๖.๑๙	๑๓๓	๒๙.๕๖
วรรณคดีไทยฉบับสมบูรณ์ เช่น ราชาธิราช, พระอภัยมณี	๑๐๕	๔๔.๑๒	๕๕	๒๕.๒๔	๑๖๐	๓๕.๖๔
กวีนิพนธ์ของรัชกาลต่างๆ เช่น ร.๒, ร.๕, ร.๖	๖๑	๒๕.๖๓	๖๓	๓๐.๐๐	๑๒๔	๒๗.๖๘
เรื่องแปล	๒	๐.๘๔	๕	๒.๓๘	๗	๑.๕๖
พงศาวดารไทย	๓	๑.๒๖	๑	๐.๔๘	๔	๐.๘๙
การ์ตูน	๖	๒.๕๒	๕	๒.๓๘	๑๑	๒.๔๖
สารคดีท่องเที่ยว	๑๑	๔.๖๒	๑	๐.๔๘	๑๒	๒.๖๘
ความรู้รอบตัว	๖	๒.๕๒	๕	๒.๓๘	๑๑	๒.๔๖

ตารางที่ ๒๑ (ต่อ)

ประเภทของหนังสือ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	=๒๓๘		=๒๑๐		=๔๔๘	
เรื่องสืบสวน	๒	๐.๘๔	๓	๑.๔๓	๕	๑.๑๒
วิทยาศาสตร์	๘	๓.๓๖	๑	๐.๔๘	๙	๒.๐๑
หนังสือพิมพ์	๓	๒.๕๔	๒	๐.๙๕	๕	๒.๐๑
ไม่ชอบอ่านเลย	๒	๐.๘๔	—	—	๒	๐.๔๕

จากตารางที่ ๒๑ จะเห็นได้ว่า นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๖๓.๓๘ ชอบอ่านหนังสือประเภทชีวประวัติบุคคลสำคัญเหมือนกัน รองลงมาคือร้อยละ ๕๔.๐๒ นักเรียนชายและหญิงชอบอ่านหนังสือนิทานเหมือนกันอีก และมีนักเรียนชายเพียงร้อยละ ๐.๔๕ ที่ไม่ชอบอ่านหนังสือเลย ไม่ว่าจะ เป็นประเภทใดๆ

ในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทย ได้คัดตอนสำคัญจากวรรณคดีเรื่องต่างๆ มารวมเข้าไว้เป็นเล่มเดียวกัน เมื่อครูสอนจบครูได้แนะนำให้นักเรียนไปอ่านเนื้อเรื่องฉบับเต็ม นักเรียนที่ได้ไปอ่านหนังสือวรรณคดีไทยเพิ่มเติม และอ่านจบได้บอกชื่อเรื่องต่างๆ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๒

ตารางที่ ๒๒ แสดงให้เห็นว่านักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๔๔.๖๖ อ่านเรื่องพระอภัยมณีจบเหมือนกันอีก รองลงมาคือร้อยละ ๓๗.๕๕ นักเรียนชายและหญิงอ่านเรื่องราชาธิราชจบเหมือนกันอีก และนักเรียนชายและหญิงจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ ๐.๔๕ อ่านเรื่องเวนิสวานิชจบ เป็นที่น่าสังเกตว่ามีนักเรียนหญิง ๓ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๑.๔๓ อ่านหนังสือประเภทลิลิต เช่น ลิลิตพระลอ และลิลิตตะเลงพ่าย ส่วนนักเรียนชายไม่เคยอ่านเลย

ตารางที่ ๒๒ หนังสือวรรณคดีไทยที่นักเรียนอ่าน แยกตามเพศ

หนังสือวรรณคดีไทย	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน =๒๓๘	ร้อยละ	จำนวน =๒๑๐	ร้อยละ	จำนวน =๔๔๘	ร้อยละ
อิเหนา	๔๓	๑๘.๓๕	๒๓	๓๑.๕๐	๑๑๔	๒๕.๔๕
ขุนช้างขุนแผน	๓๒	๑๓.๓๕	๕๖	๒๖.๖๗	๑๒๘	๒๘.๕๗
พระอภัยมณี	๑๐๘	๔๕.๓๘	๑๑๐	๕๒.๓๘	๒๑๘	๔๘.๖๖
ราชาธิราช	๕๘	๒๑.๑๘	๓๒	๓๔.๒๘	๑๓๐	๒๙.๕๕
พระร่วง	๖๔	๒๖.๘๘	๕๓	๒๕.๑๔	๑๒๗	๒๘.๑๑
พระราชนิพนธ์ ไกลมาน	๖๓	๒๖.๔๓	๓๘	๑๘.๑๐	๑๐๑	๒๒.๕๕
สังข์ทอง	๘	๓.๓๖	๑๐	๔.๗๖	๑๘	๔.๐๒
วาสิฏฐี	๕	๒.๑๐	๘	๓.๘๑	๑๓	๒.๙๐
ลิลิตพระลอ ลิลิตตะเลงพ่าย	—	—	๓	๑.๔๓	๓	๐.๖๗
สามก๊ก	๑๔	๕.๘๘	๔	๑.๙๐	๑๘	๔.๐๒
เวนิสวานิช	๑	๐.๔๒	๑	๐.๔๘	๒	๐.๔๕
รามเกียรติ์	๑	๑.๔๒	๕	๒.๓๘	๖	๑.๓๔
มัทนพาธา	๒	๐.๘๔	๒	๐.๙๕	๔	๐.๘๙
ไม่เคยอ่านเลย	๑๒	๕.๐๔	๕	๒.๓๘	๑๗	๓.๗๙
ไม่ตอบ	๓๐	๑๒.๖๑	๒๓	๑๐.๙๕	๕๓	๑๑.๘๓

ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒-๓ ในการเรียนวรรณคดีไทย คือ ชอบเรียนหรือไม่ชอบเรียน ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๒๓ ก.

ตารางที่ ๒๓ ก. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชาวรรณคดีไทย แยกตามชั้น

ความเห็น	มศ.๑		มศ.๒		มศ.๓		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๕๐		= ๑๔๘		= ๑๕๐		= ๔๔๘	
ก. ชอบ	๑๓๒	๘๘.๑๐	๑๒๐	๘๑.๐๘	๑๒๙	๘๖.๐๐	๓๘๑	๘๕.๐๘
ข. ไม่ชอบ	๒	๑.๓๓	๑๒	๘.๑๑	๔	๒.๖๗	๑๘	๔.๐๒
ค. เฉยๆ	๑๖	๑๐.๖๗	๑๖	๑๐.๘๑	๑๗	๑๑.๓๓	๔๙	๑๐.๙๔

จากตารางที่ ๒๓ ก. จะเห็นได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒-๓ ส่วนมากคือร้อยละ ๘๕.๐๘ ให้ความเห็นตรงกันว่าชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย ส่วนมากเรียนเพียงร้อยละ ๔.๐๒ ที่ไม่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒-๓ ร้อยละ ๑๐.๙๔ รู้สึกเฉยๆต่อการอ่านหนังสือวรรณคดีไทย

ในตารางที่ ๒๓ ข. ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างการชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามชั้นเรียน

ตารางที่ ๒๓ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยของนักเรียน
แยกตามชั้นเรียน

การเรียนวรรณคดีไทย		ชั้นเรียน			รวม
		มศ.๑	มศ.๒	มศ.๓	
ก. ชอบ	fo	๑๓๒	๑๒๐	๑๒๙	๓๘๑
	fe	๑๒๗.๕๗	๑๒๕.๘๗	๑๒๗.๕๗	
ข. ไม่ชอบ	fo	๒	๑๒	๔	๑๘
	fe	๒.๐๓	๕.๙๕	๒.๐๓	
ค. เฉยๆ	fo	๑๖	๑๖	๑๗	๔๙
	fe	๑๖.๕๐	๑๖.๑๘	๑๖.๕๐	
รวม		๑๕๐	๑๔๘	๑๕๐	๔๔๘

จากตารางที่ ๒๓ ข. ทดสอบว่าการชอบเรียนหรือไม่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย
ไม่ขึ้นกับชั้นเรียน

χ^2_{4} ที่คำนวณได้ ๑๐.๑๔
ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

χ^2_{4} จากตารางมาตรฐานเป็น ๙.๔๘ ซึ่งน้อยกว่า ๑๐.๑๔ อันเป็นค่า
 χ^2_{4} ที่คำนวณได้

ดังนั้นจึง ไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า การชอบเรียนหรือไม่ชอบเรียนวิชา
วรรณคดีไทย ไม่ขึ้นกับชั้นเรียน

นักเรียนที่ตอบว่าชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย ดังกล่าวไว้ในตาราง ๒๓ก.
นั้น นักเรียนได้แสดงเหตุผลที่ชอบเรียนไว้ในตารางที่ ๒๓ ค.

ตารางที่ ๒๓ อ. เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามชั้นเรียน

เหตุผล	มัธยมศึกษาปีที่ ๑		มัธยมศึกษาปีที่ ๒		มัธยมศึกษาปีที่ ๓		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๒		= ๑๒๐		= ๑๒๙		= ๓๘๑	
เป็นวิชาที่ถนัด	๓๑	๒๓.๔๘	๓๔	๒๘.๓๓	๒๒	๑๗.๐๕	๘๗	๒๒.๘๓
โคตะแนนมาก	๑๔	๑๐.๖๑	๑๖	๑๓.๓๓	๑๓	๑๐.๐๘	๔๓	๑๑.๒๙
เป็นวิชาที่นำ เรียนและ สนุก	๘๒	๖๙.๗๐	๗๖	๖๓.๓๓	๘๕	๖๕.๘๙	๒๔๓	๖๒.๘๐
ได้รับความ เพลิดเพลิน จากเนื้อเรื่อง	๘๗	๖๖.๖๖	๘๑	๖๗.๕๐	๑๐๒	๗๙.๐๗	๒๗๐	๗๐.๑๖
ใคร่รูสไพเราะ ของวรรณคดี	๕๕	๔๑.๖๗	๗๓	๖๐.๘๓	๗๔	๕๗.๓๖	๒๐๒	๕๓.๐๒
ใคร่อ่านเรื่องต่างๆ มากขึ้น เพราะ ถ้าเรียนเรื่อง เดียวทำให้เบื่อ	๕๔	๔๐.๙๑	๕๓	๔๔.๑๖	๕๙	๔๕.๖๖	๑๖๖	๔๓.๓๒
ใคร่ทราบเรื่องตอน สำคัญแล้วทำให้ อยากอ่านฉบับเต็มของ ของเรื่องนั้นๆ ต่อไป	๕๓	๔๐.๑๕	๕๕	๔๕.๘๓	๕๖	๔๓.๔๑	๑๖๔	๔๑.๕๗
ใคร่รู้ศัพท์ต่างๆ มากขึ้น	๗๑	๕๓.๗๙	๕๕	๔๕.๘๓	๕๓	๔๑.๐๙	๑๗๙	๔๖.๕๕

ตารางที่ ๒๓ ก. (กอ)

เหตุผล	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๓		= ๑๒๐		= ๑๒๘		= ๓๘๑	
ชอบครูที่สอน	๓๓	๒๔.๐๓	๓๖	๓๐.๐๐	๓๒	๒๕.๘๑	๑๐๑	๒๗.๕๖
วิธีการสอนของ	๔๓	๓๒.๕๕	๔๔	๔๐.๐๐	๔๕	๓๕.๘๕	๑๓๒	๓๕.๗๐
ครูที่								
ได้รับความรู้	๖๘	๕๒.๒๗	๕๘	๔๘.๓๓	๖๘	๕๓.๑๘	๑๙๔	๕๓.๗๑
เกี่ยวกับ								
วรรณคดี								
ของไทย								
เรามากขึ้น								
ทำให้คิดลึกซึ้ง	๑	๐.๗๖	-	-	-	-	๑	๐.๒๖
และเป็นคน								
ฉลาด								
ได้วิจารณ์ตัว	-	-	๑	๐.๘๓	๑	๐.๗๘	๒	๐.๕๒
ละคร ทำให้								
อยากเอาตัว								
อย่างที่ดี								

จากตารางที่ ๒๓ ก. จะเห็นได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ ส่วนมากคือร้อยละ ๗๖.๑๖ ให้ความเห็นตอ่กันในเรื่องเหตุผลที่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยเป็นเพราะได้รับความเพลิดเพลินจากเนื้อเรื่อง รองลงมาก็ร้อยละ ๖๖.๔๐ ให้ความเห็นตอ่กันอีกว่า วรรณคดีเป็นวิชาที่น่าเรียนและสนุก และจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ ๐.๒๖ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ให้เหตุผลว่า ชอบเรียนวรรณคดีไทยเพราะทำให้เป็นคนฉลาด และคิดลึกซึ้ง

นักเรียนบางคนไม่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๓ก.
นั้น นักเรียนได้ให้เหตุผลที่ไม่ชอบเรียน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๓ ง.

ตารางที่ ๒๓ ง. เหตุผลที่นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย แยกตามชั้น

เหตุผล	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๒	= ๑๒๐	= ๑๒๕	= ๓๔๑				
ไม่ชอบเรียน ภาษาไทย	๑	๕๐.๐๐	๔	๓๓.๓๓	-	-	๕	๒๗.๗๘
ไม่ชอบอ่าน หนังสือ มีเนื้อเรื่องมาก เกินไป ทำ ให้เบื่อ	๒	๑๐๐.๐๐	๑	๘.๓๓	-	-	๓	๑๖.๖๗
เนื้อเรื่องยาก เกินไปและ ตัวละครมาก เกินไป มัก สับสนกันทำ ให้จำไม่ค่อย ได้	๑	๕๐.๐๐	๖	๔๘.๓๓	๒	๕๐.๐๐	๑๑	๖๑.๑๑
ศัพท์ยากเกินไป อ่านไม่ใคร่ รู้เรื่อง	๒	๑๐๐.๐๐	๔	๓๓.๓๓	๓	๗๕.๐๐	๙	๕๐.๐๐
ไม่ชอบครูที่สอน วิธีการสอนของ ครูน่าเบื่อหน่าย	๑	๕๐.๐๐	-	-	๑	๒๕.๐๐	๒	๑๑.๑๑
	๑	๕๐.๐๐	๒	๑๖.๖๗	๑	๒๕.๐๐	๔	๒๒.๒๒

ตารางที่ ๒๓ ง. (ต่อ)

เหตุผล	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	๑๓๒		๑๒๐		๑๒๘		๓๘๑	
ไม่ชอบท่องจำ	๑	๕๐.๐๐	๕	๔.๑๖๗	๑	๒๕.๐๐	๗	๓๘.๘๘
อ่านทำนองเสนาะ ไม่ค่อยได้	๑	๕๐.๐๐	๓	๒.๕๐๐	๓	๗.๕๐๐	๗	๓๘.๘๘
ได้คะแนนน้อย	๑	๕๐.๐๐	๑	๘.๓๓	๑	๒๕.๐๐	๓	๑๖.๖๗

จากตารางที่ ๒๓ ง. จะเห็นได้ว่านักเรียนส่วนมากที่ร้อยละ ๖๑.๑๑ ให้ความเห็นว่าไม่ชอบเรียนวิชาการรวมคดีไทย เพราะมีเนื้อหาเรื่องมากเกินไป ทำให้เบื่อ ร้องลงมากคือร้อยละ ๕๕.๕๖ ให้ความเห็นว่า เนื้อเรื่องยากเกินไป ศัพท์กรีกก็มากเกินไปมักสับสนกัน ทำให้จำไม่ใคร่ได้ และจำนวนคำที่สุกคือร้อยละ ๑๑.๑๑ ให้เหตุผลว่าไม่ชอบเรียนวิชาการรวมคดีไทย เพราะไม่ชอบครูที่สอน

นักเรียนบางคนมีความรู้สึกเฉยๆ ต่อการเรียนวิชาวรรณคดีไทย ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๓ ก. นั้น ได้แสดงเหตุผลทั้งรายละเอียดในตารางที่ ๒๓ จ.

ตารางที่ ๒๓ จ. เหตุผลที่นักเรียนมีความรู้สึกเฉยๆ ต่อการเรียนวิชาวรรณคดีไทย แยกตามชั้นเรียน

เหตุผล	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒		ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ค่อยสนุกเท่าใดนัก	๑	๖.๒๕	๓	๑๘.๗๕	๒	๑๑.๗๖	๖	๑๖.๒๕
ไม่จำเป็นมากในการ ประกอบอาชีพ	๑	๖.๒๕	๑	๖.๒๕	๑	๕.๘๘	๓	๖.๑๖
บางครั้งก็สนุก	๖	๓๗.๕๐	๗	๔๓.๗๕	๓	๑๗.๖๕	๑๖	๓๖.๖๕
บางครั้งก็เบื่อ								
ไม่ค่อยเข้าใจ	๑	๖.๒๕	—	—	๒	๑๑.๗๖	๓	๖.๑๖
ได้คะแนนพอสมควร	๒	๑๒.๕๐	๒	๑๒.๕๐	๕	๒๖.๕๑	๙	๑๘.๓๗
ไม่ค่อยมากนัก สนใจวิชานี้น้อยมาก	๑	๖.๒๕	—	—	๑	๕.๘๘	๒	๕.๐๘
ไม่ยากจนเกินไป	๑	๖.๒๕	—	—	๑	๕.๘๘	๒	๕.๐๘
ไม่ค่อยถนัดวิชานี้	๑	๖.๒๕	๕	๓๑.๒๕	๑	๕.๘๘	๗	๑๘.๖๕
ครูไม่ค่อยสนใจ	๒	๑๒.๕๐	๑	๖.๒๕	—	—	๓	๖.๑๖
นักเรียนเท่าใดนัก วิธีสอนก็ไม่ค่อยดี								
เป็นนักเรียนจึงต้อง เรียน	๑	๖.๒๕	๑	๖.๒๕	—	—	๒	๕.๐๘
ไม่ชอบท่องศัพท์ ส่วนมากมีแต่ คำกลอน	๒	๑๒.๕๐	๓	๑๘.๗๕	๔	๒๓.๕๓	๙	๑๘.๓๗

จากตารางที่ ๒๓ จ. จะเห็นได้ว่านักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๓๒.๖๕ ให้ความเห็นว่ามีความรู้สึกเฉยๆ ต่อการเรียนวิชาวรรณคดีไทย เพราะบางครั้งก็สนุก บางครั้งก็เบื่อ รองลงมาให้เหตุผลเท่ากันคือร้อยละ ๑๘.๓๓ บอกว่า ไม่ชอบท่องศัพท์ และส่วนมากมีแต่คำกลอน และได้คะแนนพอสมควร ไม่ค่อยมากนัก

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒ ให้เหตุผลว่ารู้สึกเฉยๆต่อการเรียนวรรณคดีไทย เพราะบางครั้งก็สนุกบางครั้งก็เบื่อ มาเป็นอันดับหนึ่งคือร้อยละ ๓๗.๕๐ และเห็นว่า ได้คะแนนพอสมควร ไม่ค่อยมากนัก

วรรณคดีไทยที่ตัดตอนสำคัญมาจากวรรณคดีเรื่องต่างๆ บางเรื่องเหมาะสมแล้ว แต่บางเรื่องก็ยังไม่เหมาะสม เพราะยากเกินไปบ้าง ง่ายเกินไปบ้าง สำหรับแบบเรียนวรรณคดีไทยมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ได้ให้นักเรียนในชั้นนี้ตอบดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๔

ตารางที่ ๒๔ ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เกี่ยวกับแบบเรียนวรรณคดีเรื่องที่เหมาะสม และไม่เหมาะสม

ชื่อเรื่อง	เหมาะสมแล้ว		ยังไม่เหมาะสม เพราะง่ายเกินไป		ยังไม่เหมาะสม เพราะยากเกินไป		ยังไม่ได้เรียน		ไม่ออก ความเห็น	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๕๐	= ๑๕๐	= ๑๕๐	= ๑๕๐	= ๑๕๐	= ๑๕๐	= ๑๕๐	= ๑๕๐		
ราชาธิราช	๑๐๑	๖๗.๓๓	—	—	๒๖	๑๗.๓๓	—	—	๔	๒.๖๗
พระอภัยมณี	๑๓๕	๙๐.๐๐	๒	๑.๓๓	๕	๓.๓๓	—	—	๔	๒.๖๗
พระราชนิพนธ์ โกล्यान	๕๗	๓๘.๐๐	๒	๑.๓๓	๒๘	๑๘.๖๗	๘	๕.๓๓	๑๒	๘.๐๐
พระราชนิพนธ์บทละครเรื่องพระร่วง	๑๑๖	๗๗.๓๓	๑๔	๙.๓๓	๑๐	๖.๖๗	—	—	๑๐	๖.๖๗
กาพย์ห่อโคลงเห่เรือ (๓ ตอน)	๕๑	๓๓.๓๓	๒	๑.๓๓	๔๖	๓๐.๖๗	—	—	๑๑	๗.๓๓
นิทานเรื่องนาคพระโขนงที่สอง	๑๐๕	๗๐.๐๐	๓๕	๒๓.๓๓	๒	๑.๓๓	—	—	๘	๕.๓๓
บทละครเรื่องจัดการรับเสด็จ	๑๐๘	๗๒.๐๐	๒๐	๑๓.๓๓	๑๕	๑๐.๐๐	—	—	๗	๔.๖๗
พระราชดำรัสในวันฉัตรมงคล	๘๗	๕๘.๐๐	๒	๑.๓๓	๔๓	๒๘.๖๗	๕	๓.๓๓	๑๓	๘.๖๗
ตามเสด็จไปทอดพระเนตรสุริย- อุปราคา	๕๓	๓๕.๓๓	๑	๐.๖๗	๑๘	๑๒.๐๐	๑๕	๑๐.๐๐	๒๓	๑๕.๓๓
นิทานท้าวเจ้าชอม	๕๐	๓๓.๓๓	๒๑	๑๔.๐๐	๕	๓.๓๓	๑๓	๘.๖๗	๑๗	๑๑.๓๓
ความคิดที่ไม่รู้จักสิ้นสุด	๑๐๖	๗๐.๖๗	๓	๒.๐๐	๗	๔.๖๗	๑๘	๑๒.๐๐	๑๖	๑๐.๖๗
โคลงคั่น"ออกคำนี้ ออกคำโน่น นาโถ"	๖๕	๔๓.๓๓	๒	๑.๓๓	๓๘	๒๕.๓๓	๑๗	๑๑.๓๓	๒๘	๑๘.๖๗
กลอนสุภาพ"มนุชบเรียมิตีที่ตรงไหน"	๑๐๓	๖๘.๖๗	๖	๔.๐๐	๗	๔.๖๗	๑๔	๙.๓๓	๒๐	๑๓.๓๓
กลอนสุภาพ"พอมแมริงแกนน"	๕๗	๓๘.๐๐	๑๒	๘.๐๐	๘	๕.๓๓	๑๔	๙.๓๓	๑๕	๑๐.๐๐
นิทานเรื่องมหากบิลวานร	๘๒	๕๔.๖๗	๑๑	๗.๓๓	๘	๕.๓๓	๑๕	๑๐.๐๐	๓๐	๒๐.๐๐
นิทานเรื่องพญานกออก	๘๗	๕๘.๐๐	๑๑	๗.๓๓	๖	๔.๐๐	๑๘	๑๒.๐๐	๒๘	๑๘.๖๗

จากตารางที่ ๖๔ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๗๗.๓๓ ให้ความเห็นว่า พระราชนิพนธ์บทละครเรื่องพระร่วงเหมาะสมแล้ว รองลงมาคือร้อยละ ๗๐.๖๗ โด่งเรื่องความคิดที่ไม่รู้จักสิ้นสุด ส่วนเรื่องที่ยากเกินไป นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๒๓.๓๓ ให้ความเห็นว่า โด่งเกินนานเรื่องนาคพระโขนงที่สอง รองลงมาคือร้อยละ ๑๔.๐๐ โด่งเรื่องนิทานที่ชาวเขาชอบ และเรื่องที่ยากเกินไปนักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๓๐.๖๗ ให้ความเห็นว่า เรื่องกาพย์ห่อโคลง (๓ ตอน) รองลงมาคือร้อยละ ๒๔.๖๗ โด่งเรื่อง พระราชดำรัสในวันฉัตรมงคล

วรรณคดีไทยที่คัดตอนสำคัญ จากวรรณคดีเรื่องต่างๆมารวมไว้เป็นแบบเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ บางเรื่องเหมาะสมแล้ว บางเรื่องง่ายเกินไปหรือยากเกินไป ได้ให้นักเรียนชั้นนี้ตอบทุกๆเรื่อง ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๖๕

ตารางที่ ๖๕ ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ เกี่ยวกับแบบเรียน - วรรณคดีเรื่องที่เหมาะสม และไม่เหมาะสม

ชื่อเรื่อง	เหมาะสมแล้ว		ยังไม่เหมาะสม เพราะง่ายเกินไป		ยังไม่เหมาะสม เพราะยากเกินไป		ไม่ออกความเห็น	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๔๘		= ๑๔๘		= ๑๔๘		= ๑๔๘	
สมเด็จพระเจ้า แสงมโ	๑๑๗	๗๙.๐๕	๑๕	๑๐.๑๔	๓	๒.๐๓	๑๓	๘.๗๘
กาพย์เห่ชมเครื่อง คาวหวาน	๑๒๕	๘๔.๔๖	๓	๒.๐๓	๑๙	๙.๕๖	๖๖	๔.๐๕
พระพุทธประวัติ	๕๗	๖๕.๕๘	๑๙	๑๒.๘๔	๑๔	๙.๕๖	๑๘	๑๒.๑๖
พระราชนิพนธ์ เรื่องอิเหนา	๑๑๑	๗๕.๐๐	๒	๑.๓๕	๒๘	๑๘.๙๒	๗	๔.๗๓
ทูตไทยไปประเทศ อังกฤษ	๗๔	๕๐.๐๐	๕	๓.๓๘	๕๑	๓๔.๕๕	๑๘	๑๒.๑๖

ตารางที่ ๒๕ (ต่อ)

ชื่อเรื่อง	เหมาะสมแล้ว		ยังไม่เหมาะสม เพราะง่ายเกินไป		ยังไม่เหมาะสม เพราะยากเกินไป		ไม่ออก ความเห็น	
	จำนวน = ๑๔๘	ร้อยละ	จำนวน = ๑๔๘	ร้อยละ	จำนวน = ๑๔๘	ร้อยละ	จำนวน = ๑๔๘	ร้อยละ
โคลงสุภาษิตและ โคลงโลกนิติ	๑๐๔	๗๐.๒๗	๑	๐.๖๘	๒๕	๑๖.๘๙	๑๘	๑๒.๑๖
โคลงรัก	๕๘	๖๖.๒๒	๓	๒.๐๓	๓๐	๒๐.๒๗	๑๗	๑๑.๕๙
เวนิสวานิช	๑๑๔	๗๗.๐๓	—	—	๒๘	๑๘.๙๒	๖	๔.๐๕
ธรรมจริยา	๕๗	๖๕.๕๕	๕	๖.๐๘	๒๐	๑๓.๕๑	๒๒	๑๔.๘๖

ตารางที่ ๒๕ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๘๔.๔๖ เห็นว่าเรื่องภาพย์เห่ชมเครื่องควหาวน เหมาะสมมากที่สุด รองลงมาคือร้อยละ ๗๕.๐๕ ได้แก่เรื่องสมเด็จพระเจ้าตากสิน ส่วนเรื่องที่ยากเกินไป นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๑๒.๘๔ ลงความเห็นว่าได้แก่เรื่องพระพุทธประวัติ รองลงมาคือร้อยละ ๑๐.๑๔ ได้แก่เรื่องสมเด็จพระเจ้าตากสิน และเรื่องที่ยากเกินไป นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๓๔.๔๕ ลงความเห็นว่าได้แก่เรื่อง ทูตไทยไปประเทศอังกฤษ รองลงมาคือร้อยละ ๒๐.๒๗ ได้แก่เรื่องโคลงรัก รองลงมาอีกคือร้อยละ ๑๘.๙๒ ได้แก่เรื่องเวนิสวานิช และพระราชนิพนธ์เรื่องอิเหนา

วรรณคดีไทยที่คัดตอนสำคัญจากวรรณคดีเรื่องต่างๆ มารวมเข้าไว้เป็นแบบเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ บางเรื่องเหมาะสมแล้ว บางเรื่องง่ายเกินไปบ้าง บางเรื่องยากเกินไปบ้าง จึงได้ให้นักเรียนชั้นนี้ตอบทุกๆ เรื่องดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๖

ตารางที่ ๖๖ ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เกี่ยวกับแบบเรียนวรรณคดีเรื่องที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม

ชื่อเรื่อง	เหมาะสมแล้ว		ยังไม่เหมาะสม เพราะยากเกินไป		ยังไม่เหมาะสม เพราะยากเกินไป		ยังไม่เคยเรียน		ไม่ออก ความเห็น	
	จำนวน = ๑๕๐	ร้อยละ	จำนวน = ๑๕๐	ร้อยละ	จำนวน = ๑๕๐	ร้อยละ	จำนวน = ๑๕๐	ร้อยละ	จำนวน = ๑๕๐	ร้อยละ
พระมหานคร	๘๑	๕๔.๐๐	๔	๒.๖๗	๕๖	๓๘.๐๐	-	-	๘	๕.๓๓
กรณีศึกษาของเราคอชาติ	๑๒๒	๘๑.๓๓	๗	๔.๖๗	๕	๓.๓๓	๓	๒.๐๐	๕	๓.๓๓
ชมพู	๑๒๔	๘๒.๖๗	๕	๓.๓๓	๑๔	๙.๓๓	-	-	๗	๔.๖๗
ปารุทธาเรื่องหัวใจนักปราชญ์	๘๒	๕๔.๖๗	๓	๒.๐๐	๕	๓.๓๓	๔	๒.๖๗	๑๑	๗.๓๓
รำพึงในป่าช้า	๑๒๔	๘๒.๖๗	๑๑	๗.๓๓	๖	๔.๐๐	๑	๐.๖๗	๘	๕.๓๓
นิทานเวตาล	๑๒๔	๘๒.๖๗	๑๔	๙.๓๓	๖	๔.๐๐	-	-	๖	๔.๐๐
ความสุข	๘๘	๕๘.๖๗	๑๐	๖.๖๗	๓๓	๒๒.๐๐	๓	๒.๐๐	๑๖	๑๐.๖๗
โคลงโลกนิติ	๑๒๐	๘๐.๐๐	๒	๑.๓๓	๒๑	๑๔.๐๐	-	-	๗	๔.๖๗
จดหมายจางวางหวา	๑๒๘	๘๖.๐๐	๔	๒.๖๗	๘	๕.๓๓	๓	๒.๐๐	๖	๔.๐๐
นิราศพระบาท	๑๑๓	๗๕.๓๓	๒	๑.๓๓	๓๐	๒๐.๐๐	-	-	๕	๓.๓๓
ประวัติอาจารย์	๘๗	๕๘.๐๐	๒	๑.๓๓	๓๘	๒๖.๐๐	๓	๒.๐๐	๑๘	๑๒.๖๗

ตารางที่ ๖๖ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๘๖.๐๐ เห็นว่า เรื่องที่เหมาะสมแล้วคือเรื่อง จดหมายจางวางหวา รองลงมาคือร้อยละ ๘๒.๖๗ ได้แก่เรื่อง ชมพู รำพึงในป่าช้า และนิทานเวตาล ส่วนเรื่องที่ยากเกินไป นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๙.๓๓ เห็นว่าได้แก่เรื่องนิทานเวตาล รองลงมาคือ ๗.๓๓ ได้แก่เรื่องรำพึงในป่าช้า และเรื่องที่ยากเกินไป นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๓๘.๐๐ เห็นว่าได้แก่เรื่องพระมหานคร รองลงมาคือร้อยละ ๓๓.๓๓ ได้แก่ปารุทธา เรื่องหัวใจนักปราชญ์

วิธีเรียนเนื้อเรื่องในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทย นักเรียนชายและหญิง
ในโรงเรียนทั้ง ๓ ประเภทได้แสดงความเห็นไว้อย่างต่างกันในตารางที่ ๒๗

ตารางที่ ๒๗ วิธีเรียนเนื้อเรื่องในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทย แยกตามประเภท
โรงเรียน

วิธีเรียน	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๘		= ๑๘๐		= ๕๐		= ๔๔๘	
ครูควรจะได้เนื้อเรื่อง ย่ออย่างละเอียดก่อน ที่จะเรียนเนื้อเรื่อง	๑๔๑	๓๕.๒๑	๑๒๒	๖๗.๗๘	๕๐	๕๕.๕๕	๓๑๓	๖๗.๖๓
ครูควรให้นักเรียน ไปอ่านมาเป็นการบ้าน และจัดกิจกรรมภายใน ชั้นตลอดชั่วโมง	๒๖	๑๘.๖๑	๒๕	๑๖.๑๑	๑๘	๒๐.๐๐	๗๑	๑๖.๒๖
ควรเรียนเนื้อเรื่อง และจัดกิจกรรมในชั้น	๕๕	๒๗.๕๓	๕๘	๓๒.๒๒	๓๕	๓๘.๘๕	๑๓๘	๓๐.๕๖
ควรทำรายงานย่อ ส่งครูและเรียนรายละเอียดใน ชั้น	๒๔	๑๗.๔๖	๒๓	๑๒.๗๘	๖	๖.๖๗	๕๓	๑๑.๘๓

ตารางที่ ๒๗ (ต่อ)

วิธีเรียน	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๘	= ๑๘๐	= ๕๐	= ๕๐	= ๕๐	= ๕๐	= ๕๕๘	= ๕๕๘
ไม่จำเป็นต้องเรียนภายในชั่วโมงเพราะเป็นการเสียเวลา	๓	๓.๕๓	๕	๒.๓๘	๕	๕.๕๖	๓๓	๓.๓๘
ไม่ตอบ	๕	๒.๘๑	๑๖	๘.๘๕	๕	๑๐.๐๐	๓๐	๖.๓๖

จากตารางที่ ๒๕ แสดงให้เห็นว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากคือร้อยละ ๒๗.๒๓ ให้ความเห็นตรงกันว่า การเรียน วิชาการ รมคต ไทยนั้นครูควรจะเล่าเนื้อเรื่องย่ออย่างละเอียดก่อนที่จะเรียนเนื้อเรื่อง ร่องลงมาคือร้อยละ ๒๕.๘๖ ให้ความเห็นว่าควรเรียนเนื้อเรื่องและจัดกิจกรรมใน ชั้น และนักเรียนต่ำสุดคือร้อยละ ๓.๓๘ เห็นว่าไม่จำเป็นต้องเรียนภายในชั่วโมง เพราะเป็นการเสียเวลาเป็นที่น่าสังเกตว่ามีนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต จำนวน ๓๐ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๖.๓๐ ไม่ตอบ

ครูที่สอนวิชาการ รมคต ไทยในปัจจุบันนี้ มีนักเรียนชายและหญิงที่ชอบครูและที่ไม่ชอบครูที่สอน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๘ ก.

ตารางที่ ๒๕ ก. ความชอบและไม่ชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย แยกตามเพศ

ความเห็น	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒๓๔		= ๒๑๐		= ๔๔๔	
ก. ชอบ	๒๑๔	๘๙.๕๒	๑๘๗	๘๙.๐๕	๔๐๑	๘๙.๕๑
ข. ไม่ชอบ	๒๐	๘.๔๐	๒๐	๙.๕๒	๔๐	๘.๙๓
ค. ไม่ชอบ	๔	๑.๖๘	๓	๑.๔๓	๗	๑.๕๖

จากตารางที่ ๒๕ ก. จะเห็นได้ว่านักเรียนชายและหญิงมากที่สุดคือร้อยละ ๘๙.๕๑ ชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย และมีถึงร้อยละ ๘.๙๓ ที่ไม่ชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย

เพื่อจะทดสอบว่าคำตอบของนักเรียนเกี่ยวกับความชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๕ ก. นั้น จะขึ้นอยู่กับเพศของนักเรียนด้วยหรือไม่ จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๕ ข.

ตารางที่ ๒๕ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างความชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย กับ เพศของนักเรียน

ความชอบ	เพศของนักเรียน		รวม	
	ชาย	หญิง		
ก. ชอบ	f _o	๒๑๔	๑๘๗	๔๐๑
	f _e	๒๑๒.๗๘	๑๘๘.๒๒	
ข. ไม่ชอบ	f _o	๒๐	๒๐	๔๐
	f _e	๒๑.๒๒	๑๘.๗๘	
รวม		๒๓๔	๒๑๐	๔๔๔

จากตารางที่ ๒๕ ข. ทดสอบว่าความชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย ของนักเรียน ไม่ขึ้นกับเพศของนักเรียน

$\chi^2_{(1)}$ ที่คำนวณได้ ๐.๑๗
ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

$\chi^2_{(1)}$ จากตารางมาตรฐานเป็น ๓.๘๔ ซึ่งมากกว่า ๐.๑๗ อันเป็นค่า $\chi^2_{(1)}$ ที่คำนวณได้

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ว่าความชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยของนักเรียน ไม่ขึ้นกับเพศของนักเรียน

เมื่อถามถึงความชอบหรือสไม่ชอบครูสอนวิชาวรรณคดีไทยดังกล่าว ไว้ในตารางที่ ๒๕ ก. นักเรียนชายและหญิง ได้ให้เหตุผลที่ชอบครูดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๒๕ ค.

ตารางที่ ๒๕ ค. เหตุผลที่นักเรียนชอบครูสอนวิชาวรรณคดีไทย แยกตามเพศ

เหตุผล	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒๑๘		= ๑๘๗		= ๔๐๕	
สอนดี สอนดี ไม่น่าเบื่อ	๑๖๐	๗๕.๗๗	๑๒๑	๖๕.๗๑	๒๘๑	๗๐.๐๗
แต่งตัวดี สุภาพเรียบร้อย สวย	๑๐๑	๔๗.๒๐	๕๖	๒๙.๙๕	๑๕๗	๓๙.๑๕
ใจดี ใจเย็น						
เห็นอกเห็นใจนักเรียน	๑๑๘	๕๕.๖๑	๗๓	๓๙.๐๔	๑๙๑	๔๗.๘๘
มีวิธีอธิบายให้นักเรียน	๑๕๗	๗๓.๓๖	๑๒๑	๖๕.๗๑	๒๗๘	๖๘.๓๓
เข้าใจทุกครั้ง						
ให้นักเรียนร่วมกิจกรรม	๔๓	๒๐.๐๙	๓๙	๒๐.๘๖	๘๒	๒๐.๕๕
ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น	๑๑๒	๕๒.๓๔	๘๒	๔๓.๘๕	๑๙๔	๔๘.๓๘
มีความรู้ในเรื่องที่สอนดี	๑๕๐	๗๐.๐๙	๑๑๖	๖๒.๐๓	๒๖๖	๖๖.๓๓

ตารางที่ ๒๔ ค. (ต่อ)

เหตุผล	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒๑๔		= ๑๔๓		= ๕๐๑	
มีความสามารถพิเศษ เช่น ร้องเพลง วาดละคร อ่าน ทำนองเสนาะ	๓๓	๓๔.๑๑	๕๕	๒๕.๕๕	๑๒๓	๓๑.๖๓
จัดกิจกรรมที่น่าสนใจ	๓๕	๒๔.๓๖	๒๓	๑๕.๕๕	๖๓	๑๕.๕๖
เป็นคนมีเหตุผลไม่ถือตัว	๓	๑.๔๐	—	—	๓	๐.๗๕
พูดเสียงดังชัดเจน	๑	๐.๔๗	—	—	๑	๐.๒๕

จากตารางที่ ๒๔ ค. จะเห็นได้ว่านักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือ ร้อยละ ๓๐.๐๓ ชอบครูที่สอนวรรณคดีไทยตรงกัน เพราะครูมีวิธีสอนดี สนุก ไม่น่าเบื่อ ร้องลงมาเป็นร้อยละ ๒๕.๓๓ ชอบตรงกันเพราะครูมีวิธีอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ ทุกครั้ง และมีจำนวนเพียงร้อยละ ๐.๒๕ ชอบเพราะครูพูดเสียงดัง ชัดเจน

นักเรียนบางคนไม่ชอบครูสอนวรรณคดีไทย ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๔ ก. ได้ให้เหตุผลแสดงไว้ในตารางที่ ๒๔ ง.

ตารางที่ ๒๕ ง. เหตุผลที่นักเรียนไม่ชอบครูสอนวิชาวรรณคดีไทย แยกตามเพศ

เหตุผล	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน = ๒๐	ร้อยละ	จำนวน = ๒๐	ร้อยละ	จำนวน = ๔๐	ร้อยละ
สอนไม่ดี ไม่สนุก น่าเบื่อ	๑๕	๗๕.๐๐	๑๑	๕๕.๐๐	๒๖	๖๕.๕๐
แต่งตัวไม่สวย ท่าทางไม่สุภาพ	๑	๕.๐๐	๗	—	๑	๒.๕๐
ดู เอาแต่ใจตนเอง	๓	๑๕.๐๐	๑	๕.๐๐	๔	๑๐.๐๐
โกรธง่าย ใจน้อย	๓	๑๕.๐๐	๕	๒๕.๐๐	๘	๒๐.๐๐
สอนไม่ละเอียดเรื่อง	๑๓	๖๕.๐๐	๑๓	๖๕.๐๐	๒๖	๖๕.๐๐
ไม่ค่อยให้นักเรียนร่วมกิจกรรม	๑๑	๕๕.๐๐	๓	๑๕.๐๐	๑๔	๓๕.๐๐
สอนเฉพาะในบทเรียน ไม่มี รายละเอียดเพิ่มเติม	๑๐	๕๐.๐๐	๑๐	๕๐.๐๐	๒๐	๕๐.๐๐
ไม่มีความสามารถพิเศษบางอย่าง เช่น ร้องเพลง รำละคร	๕	๒๕.๐๐	๓	๑๕.๐๐	๑๒	๓๐.๐๐
จัดกิจกรรมที่น่าสนใจ	๓	๑๕.๐๐	—	—	๓	๗.๕๐
ครูไม่ยุติธรรม	—	—	๑	๕.๐๐	๑	๒.๕๐

จากตารางที่ ๒๕ ง. จะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๖๕.๕๐ ไม่ชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย เพราะสอนไม่ดี ไม่สนุก น่าเบื่อ รองลงมาคือร้อยละ ๖๕.๐๐ ไม่ชอบเพราะ ครูสอนไม่ละเอียดเรื่อง และมีจำนวนเพียงร้อยละ ๒.๕๐ ไม่ชอบเพราะครูแต่งตัวไม่สวย ท่าทางไม่สุภาพ และ ไม่ยุติธรรม

นักเรียนชายส่วนมากไม่ชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย เพราะสอนไม่ดี ไม่สนุก น่าเบื่อ มาเป็นอันดับหนึ่ง คือร้อยละ ๗๕.๐๐ รองลงมาคือร้อยละ ๖๕.๐๐ ไม่ชอบเพราะสอนไม่ละเอียดเรื่อง และจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ ๕.๐๐ ไม่ชอบเพราะ

แต่งตัวไม่สวย ทำทางไม่สุภาพ ส่วนนักเรียนหญิงไม่ชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย เพราะสอนไม่ค่อยรู้เรื่องมาเป็นอันตั้นหนึ่ง รองลงมาคือร้อยละ ๕๕.๐๐ ไม่ชอบ เพราะสอนไม่ดี ไม่สนุก น่าเบื่อ จำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ ๕.๐๐ ไม่ชอบเพราะ ดู เอาแต่ใจตนเอง และไม่ยุติธรรม

ในการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทย ครูได้จัดกิจกรรมให้นักเรียนทำ ทุกชั่วโมงบ้าง บางชั่วโมงบ้าง หรือบางทีไม่ทำเลย ดังรายละเอียดแสดงไว้ใน - ตารางที่ ๒๘ ก.

ตารางที่ ๒๘ ก. ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนทำในการ เรียนวิชาวรรณคดีไทย แยก ตามประเภทโรงเรียน

กิจกรรม	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๕		= ๑๔๐		= ๕๐		= ๕๕๕	
ก. ทำทุกชั่วโมง	-	-	๓	๑.๖๗	๒	๒.๒๒	๕	๑.๑๒
ข. ทำเป็นบาง ชั่วโมง	๕๖	๔๓.๕๓	๕๕	๓๙.๐๐	๕๓	๕๕.๕๕	๑๖๔	๕๕.๓๑
ค. นานๆครั้ง	๓๖	๒๖.๖๖	๔๔	๓๑.๔๓	๓๐	๓๓.๓๓	๑๑๐	๓๖.๕๓
ง. ไม่เคยเลย	๓	๒.๒๒	๓๐	๒๑.๔๓	-	-	๓๓	๑๑.๓๓
จ. ไม่ตอบ	๒	๑.๕๒	๕	๓.๕๗	๕	๕.๕๕	๑๒	๓.๖๔

จากตารางที่ ๒๘ ก. จะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๕๕.๓๑ บอกว่าครูให้ทำกิจกรรมเป็นบางชั่วโมง รองลงมาคือร้อยละ ๓๖.๕๓ บอกว่าครูให้นักเรียนทำกิจกรรมนานๆครั้ง เป็นที่น่าสังเกตว่ามีเพียงร้อยละ ๑.๑๒ ที่ทำกิจกรรมทุกชั่วโมง

นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลส่วนมากคือร้อยละ ๕๓.๕๓ ตอบว่าครูให้ ทำกิจกรรมเป็นบางชั่วโมง รองลงมาคือร้อยละ ๓๖.๕๕ ให้นานๆครั้ง และร้อยละ

๑.๖๕ ตอบว่าไม่ไม่เคยให้ทำเลย

นักเรียนในโรงเรียนราษฎร์ส่วนมากคือร้อยละ ๔๔.๔๕ ตอบว่า ครูให้ทำกิจกรรมนานๆครั้ง รองลงมาคือร้อยละ ๓๐.๐๐ ตอบว่าครูให้ทำกิจกรรมเป็นบางชั่วโมง ร้อยละ ๑.๖๗ ครูให้ทำกิจกรรมทุกชั่วโมง และร้อยละ ๑๖.๖๗ ไม่เคยให้ทำกิจกรรมเลย

นักเรียนในโรงเรียนสาธิตส่วนมากคือร้อยละ ๔๔.๔๕ ตอบว่า ครูให้ทำกิจกรรมเป็นบางชั่วโมง รองลงมาคือร้อยละ ๓๓.๓๓ ตอบว่า ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมนานๆครั้ง และร้อยละ ๒.๒๒ ให้ทำเป็นบางชั่วโมง

เพื่อจะทดสอบว่า คำตอบของนักเรียนเกี่ยวกับครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนทำในการเรียนวิชาวรรณคดีไทยดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๖๕ ก. นั้น จะขึ้นอยู่กับประเภทของโรงเรียนควยหรือไม่ จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๖๕ ข.

ตารางที่ ๖๕ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนทำในการเรียนวิชาวรรณคดีไทยกับประเภทของโรงเรียน

กิจกรรม		ประเภทของโรงเรียน			รวม
		รัฐบาล	ราษฎร์	สาธิต	
ก. ทำทุกชั่วโมง	fo	๐	๓	๒	๕
	fe	๒.๐๐	๒.๐๐	๐.๕๗	๔.๕๗
ข. ทำเป็นบางชั่วโมง	fo	๕๖	๕๔	๕๓	๒๐๓
	fe	๔๑.๕๔	๔๑.๕๔	๓๕.๕๔	๑๑๘.๖๒
ค. นานๆครั้ง	fo	๓๗	๔๔	๓๐	๑๑๑
	fe	๓๔.๓๗	๓๔.๒๒	๓๔.๐๒	๑๐๒.๖๑
ง. ไม่เคยทำเลย	fo	๓	๓๐	๐	๓๓
	fe	๑๓.๓๓	๑๓.๒๕	๖.๕๓	๓๓.๑๑
รวม		๑๓๖	๑๓๕	๔๕	๓๑๖

จากตารางที่ ๒๕ ข. ทดสอบว่าครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนทำในการเรียนวิชา
 ศึกษาวรรณคดีไทยไม่ขึ้นอยู่กับประเภทของโรงเรียน

X_{16}^2 ที่คำนวณได้ ๔๐.๔๔

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

X_{16}^2 จากตารางมาตรฐานเป็น ๑๒.๕๕ ซึ่งน้อยกว่า ๔๐.๔๔ อันเป็น
 ค่า X_{16}^2 ที่คำนวณได้

ดังนั้นจึง ไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนทำในการเรียน
 วิชาวรรณคดีไทยไม่ขึ้นอยู่กับประเภทของโรงเรียน

ประเภทของกิจกรรมที่ครูให้นักเรียนทำนั้นมีหลายอย่างต่างหาก ได้ให้นัก
 เรียนตอบว่า ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมประเภทใดบ้าง ดังรายละเอียดแสดงไว้ใน
 ตารางที่ ๒๖

ตารางที่ ๒๖ ประเภทของกิจกรรมที่ครูให้นักเรียนทำในการเรียนวิชาวรรณคดีไทย
 แยกตามประเภทโรงเรียน

	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสุราษฎร์		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	=๑๓๕		=๑๘๐		=๕๐		=๔๕๕	
อภิปราย	๒๔	๓๕.๕๖	๕๒	๒๘.๘๙	๓๗	๕๑.๑๑	๑๑๓	๓๕.๑๕
โต้วาที	๑๑	๖.๑๘	๔๐	๒๒.๒๒	๔๓	๕๗.๗๘	๙๔	๒๖.๕๘
เล่นละคร	๒๕	๑๘.๐๘	๔๕	๒๕.๐๐	๒๑	๒๗.๗๘	๙๑	๒๖.๕๗
แสดงบทบาท	๓๐	๑๖.๘๕	๓๘	๒๑.๑๑	๒๔	๒๖.๖๗	๙๒	๒๖.๕๕
บรรยายภาพ	๒๘	๑๕.๕๖	๑๗	๙.๔๔	๒๕	๒๗.๗๘	๗๐	๑๕.๖๓
อ่านทำนองเสนาะ	๕๖	๔๑.๕๑	๗๐	๓๘.๘๙	๗๐	๗๗.๗๘	๑๙๖	๕๓.๖๘
ต่าง ๆ								
พูดหน้าชั้น	๑๒๖	๙๑.๙๒	๕๒	๒๘.๘๙	๒๕	๒๗.๗๘	๒๐๓	๔๖.๕๕
รายงาน	๕๕	๔๑.๕๑	๓๒	๑๗.๗๘	๒๕	๒๗.๗๘	๑๑๒	๒๖.๕๕

ตารางที่ ๗๐ (ต่อ)

	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๔		= ๑๘๐		= ๕๐		= ๔๔๔	
สรุปเรื่องที่เรียน มาแล้ว	๕๑	๕๑.๑๒	๒๗	๓๗.๒๒	๕๔	๖๐.๐๐	๒๑๒	๔๗.๓๒
ทำงานเป็นกลุ่ม	๑๑๒	๒๒.๕๒	๕๕	๓๐.๕๕	๒๔	๔๘.๐๐	๒๓๕	๕๒.๘๖
จัดนิทรรศการ	๒๔	๑๓.๕๘	๖	๓.๓๓	๑๓	๒๖.๐๐	๔๓	๙.๖๐
เล่นกีฬา	๓๕	๒๑.๕๑	๓๔	๑๘.๘๙	๓๘	๗๖.๐๐	๑๐๗	๒๔.๐๖
สัมภาษณ์	๗	๓.๕๓	๑๓	๗.๒๒	๒๕	๕๐.๐๐	๔๕	๑๐.๐๘
การเล่น การ แข่งขัน	๑๔	๗.๘๓	๑๓	๗.๒๒	๕๐	๑๐๐.๐๐	๗๗	๑๗.๓๕
ดูภาพยนตร์ ภาพนิ่ง	๘	๔.๕๕	๑๐	๕.๕๖	๘	๑๖.๐๐	๒๖	๕.๘๐
ฟังจากเครื่องเทป	๔๐	๒๒.๕๓	๑๑	๖.๑๑	๔๘	๙๖.๐๐	๙๙	๒๒.๑๐
ไม่เคยทำเลย	๓	๑.๖๕	๒๗	๑๕.๐๐	—	—	๓๐	๖.๗๐
ไม่ตอบ	๑	๐.๕๖	—	—	๑	๒.๐๐	๒	๐.๔๕

จากตารางที่ ๗๐ จะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๒๒.๕๕ ได้พูดหน้าชั้น รองลงมาคือร้อยละ ๕๒.๘๖ ได้อ่านทำนองเสนาะต่างๆ และมีเพียงร้อยละ ๕.๘๐ ที่ได้ดูภาพยนตร์ และภาพนิ่ง

โรงเรียนรัฐบาลส่วนมากคือร้อยละ ๓๐.๓๕ ได้พูดหน้าชั้น รองลงมาคือร้อยละ ๕๒.๘๖ ได้ทำงานเป็นกลุ่ม และจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ ๑.๖๕ ไม่เคยได้ทำกิจกรรมเลย และโรงเรียนราษฎร์คือร้อยละ ๑๕.๐๐ ไม่เคยทำเลยเป็นที่น่าสังเกต

ว่าโรงเรียนสาธิต นักเรียนที่ตอบว่าครูไม่เคยให้ทำกิจกรรมเลยนั้นไม่มี

เมื่อครูให้นักเรียนทำกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ กัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๗๑

ตารางที่ ๗๑ ความรู้สึกของนักเรียนเมื่อครูให้ทำกิจกรรมประกอบการเรียน แยกตามประเภทโรงเรียน

ความรู้สึก	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๕		= ๑๕๐		= ๕๐		= ๔๔๕	
ทำให้เสียเวลาเรียน	๕	๒.๕๑	๑๔	๙.๓๕	๒	๒.๒๒	๒๑	๔.๖๘
ไม่เสียเวลาเรียน กลับทำให้ได้ผลอย่างคุ้มค่า	๙๗	๗๑.๒๖	๕๗	๓๘.๖๗	๓๑	๓๕.๕๕	๑๖๕	๓๖.๘๓
ทำให้เขาใจเนื้อเรื่องและสิ่งต่างๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น	๑๑๒	๘๒.๕๒	๙๓	๖๒.๐๐	๖๔	๗๑.๑๑	๒๖๙	๕๙.๕๕
ได้รับความรู้มากขึ้น	๙๗	๗๑.๒๖	๖๖	๔๓.๖๗	๓๓	๓๖.๖๗	๑๙๖	๔๔.๒๖
ทำให้การเรียนสนุกสนาน	๙๖	๗๑.๑๑	๙๕	๖๓.๓๓	๔๕	๕๐.๐๐	๒๓๖	๕๓.๐๖
ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนดีขึ้น	๕๕	๔๐.๓๗	๓๕	๒๓.๓๓	๓๖	๔๐.๐๐	๑๒๖	๒๘.๒๖
ไม่กังวลนอนเฉยๆ บางทีก็เบื่อ	๑	๐.๗๔	๑	๐.๖๖	๑	๑.๑๑	๓	๐.๖๗

ตารางที่ ๗๑ (ต่อ)

ความรู้สึก	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	= ๑๓๘		= ๑๕๐		= ๕๐		= ๕๕๘		
ได้แสดงความคิดเห็น	๑	๐.๕๖	๑	๐.๕๖	-	-	๒	๐.๕๕	
ทำให้สับสน	-	-	๒	๑.๑๑	-	-	๒	๐.๕๕	

จากตารางที่ ๗๑ จะเห็นได้ว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากคือร้อยละ ๕๕.๕๕ ให้ความเห็นว่า การที่ครูให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ นั้น ทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องและสิ่งต่างๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น รองลงมาร้อยละ ๕๕.๖๔ ให้ความเห็นว่า ทำให้การเรียนสนุกสนาน และจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ ๐.๕๕ ให้ความเห็นว่า การที่ครูให้เด็กทำกิจกรรมนั้น ทำให้ได้แสดงความคิดเห็น และทำให้เกิดความสับสน

ความรู้สึกเกี่ยวกับกิจกรรมที่ครูให้ทำภายในห้องเรียน คือชอบหรือไม่ชอบ ให้ทำกิจกรรมนั้น ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๗๒ ก.

ตารางที่ ๗๒ ก. แสดงให้เห็นว่านักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๗๑.๔๓ ชอบให้มีกิจกรรมภายในชั้นเรียน รองลงมาร้อยละ ๒๘.๑๑ มีความรู้สึกเฉยๆ และมีจำนวนเพียงร้อยละ ๓.๓๕ ที่ไม่ชอบให้ครูมีกิจกรรมภายในห้องเรียน

ตารางที่ ๗๒ ก. ความรู้สึกเกี่ยวกับกิจกรรมที่ครูให้ทำภายในห้องเรียน

ความเห็น	นักเรียนชาย	นักเรียนหญิง	รวมยอด
	จำนวน ร้อยละ = ๒๓๘	จำนวน ร้อยละ = ๒๑๐	จำนวน ร้อยละ = ๔๔๘
ชอบ	๑๖๐ ๖๗.๒๓	๑๖๐ ๗๖.๑๙	๓๒๐ ๗๑.๔๓
ไม่ชอบ	๑๒ ๕.๐๔	๓ ๑.๔๓	๑๕ ๓.๓๕
เฉยๆ	๖๒ ๒๖.๐๕	๔๖ ๒๑.๙๐	๑๐๘ ๒๔.๑๑
ไม่ตอบ	๕ ๑.๖๘	๑ ๐.๔๘	๕ ๑.๑๒

เพื่อจะทดสอบว่า คำตอบของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมที่ครูให้ทำภายในห้องเรียน ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๗๒ ก. นั้น จะขึ้นอยู่กับเพศของนักเรียนด้วยหรือไม่ จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๗๒ ข.

จากตารางที่ ๗๒ ข. ทดสอบว่ากิจกรรมที่ครูให้นักเรียนทำภายในห้องเรียน ไม่ขึ้นกับเพศของนักเรียน

$$X^2_{(1)} \left| \begin{array}{l} \text{ที่คำนวณได้ } ๖.๓๘ \\ \text{ที่ระดับความเชื่อมั่น } .๐๕ \end{array} \right.$$

$X^2_{(1)}$ จากตารางมาตรฐานเป็น ๕.๙๙ ซึ่งน้อยกว่า ๖.๓๘ อันเป็นค่าที่คำนวณได้

ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า กิจกรรมที่ครูให้นักเรียนทำภายในห้องเรียน ไม่ขึ้นอยู่กับเพศของนักเรียน

ตารางที่ ๗๒ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมที่ครูให้ทำภายในห้องเรียน กับเพศ
ของนักเรียน

ความเห็น		เพศของนักเรียน		รวม
		ชาย	หญิง	
ก. ชอบ	fo	๑๖๐	๑๖๐	๓๒๐
	fe	๑๖๕.๐๓	๑๕๐.๕๗	
ข. ไม่ชอบ	fo	๑๒	๓	๑๕
	fe	๗.๕๒	๗.๐๘	
ค. เฉยๆ	fo	๖๒	๔๖	๑๐๘
	fe	๕๗.๐๕	๕๐.๕๕	
รวม		๒๓๗	๒๐๕	๔๔๒

ความรู้สึกรักของนักเรียนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทำกิจกรรมในการเรียนวิชาวรรณคดี-
ไทย คือชอบหรือไม่ชอบ แสดงไว้ในตารางที่ ๗๓ ก.

ตารางที่ ๗๓ ก. ความรู้สึกของนักเรียนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทำกิจกรรมในการ
เรียนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามเพศ

ความรู้สึก	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒๓๘		= ๒๑๐		= ๔๔๘	
ก. ชอบ	๑๕๖	๖๕.๕๕	๑๗๑	๘๑.๔๓	๓๒๗	๗๒.๙๕
ข. ไม่ชอบ	๑๒	๕.๐๔	๑	๐.๔๘	๑๓	๒.๙๐
ค. เฉยๆ	๖๗	๒๘.๑๕	๓๗	๑๗.๖๒	๑๐๔	๒๓.๒๑
ง. ไม่ตอบ	๓	๑.๒๖	๑	๐.๔๘	๔	๐.๘๙

จากตารางที่ ๗๓ ก. จะเห็นได้ว่า นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๗๒.๙๕ ชอบมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม มีจำนวนเพียงร้อยละ ๒.๙๐ ที่ไม่ชอบร่วมกิจกรรม นอกนั้นร้อยละ ๒๓.๒๑ รู้สึกเฉยๆต่อการร่วมกิจกรรมในการเรียนวิชาวรรณคดีไทย

เพื่อจะทดสอบว่า ค่าตอบของนักเรียนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทำกิจกรรมในการเรียนวิชาวรรณคดีไทย จะขึ้นอยู่กับเพศของนักเรียนด้วยหรือไม่ จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๗๓ ข.

ตารางที่ ๓๓ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมทำกิจกรรมในการเรียนวิชา
ววรรณคดีไทยกับเพศของนักเรียน

ความเห็น		เพศของนักเรียน		รวม
		ชาย	หญิง	
ก. ชอบ	f_o	๑๕๖	๑๗๑	๓๒๗
	f_c	๑๗๓.๐๗	๑๕๓.๕๓	
ข. ไม่ชอบ	f_o	๑๒	๑	๑๓
	f_c	๖.๘๘	๖.๑๒	
ค. เฉยๆ	f_o	๖๗	๓๗	๑๐๔
	f_c	๕๕.๐๕	๔๘.๙๕	
รวม		๒๓๕	๒๐๕	๔๔๐

จากตารางที่ ๓๓ ข. ทดสอบว่า การที่นักเรียนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมในการเรียน
วิชาวรรณคดีไทย ไม่ขึ้นกับ เพศของนักเรียน

$\chi^2_{|2|}$ ที่คำนวณได้ ๑๗.๑๗
ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

$\chi^2_{|2|}$ จากตารางมาตรฐานเป็น ๕.๙๙ ซึ่งน้อยกว่า ๑๗.๑๗ อันเป็นค่า
 $\chi^2_{|2|}$ ที่คำนวณได้

ดังนั้นจึง ไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า การที่นักเรียนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมในการ
เรียนวิชาวรรณคดีไทย ไม่ขึ้นกับ เพศของนักเรียน

ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอน คือครุมีอุปกรณ์
หรือไม่มี แสดงไว้ในตารางที่ ๓๔ ก.

ตารางที่ ๓๕ ก. ความเห็นเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนแบบตามประเภท
โรงเรียน

ความเห็น	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๐๕		= ๑๔๐		= ๕๐		= ๒๙๕	
ก. มี	๑๔๐	๓๕.๒๕	๑๐๕	๕๕.๓๓	๕๐	๑๐๐.๐๐	๓๙๕	๓๕.๓๕
ข. ไม่มี	๓๓	๒๐.๓๖	๓๖	๒๕.๐๐	—	—	๑๐๖	๒๕.๓๓
ค. ไม่ตอบ	๑	๐.๕๖	๓	๑.๒๑	—	—	๔	๐.๕๕

จากตารางที่ ๓๕ ก. จะเห็นได้ว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียน
ราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากถือร้อยละ ๓๕.๓๕ ให้ความเห็นว่าครูมีอุปกรณ์
ประกอบการสอน และมีจำนวนถึงร้อยละ ๒๕.๒๓ ที่ครูไม่มีอุปกรณ์ประกอบการสอน
ซึ่งปรากฏว่าเป็นครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ส่วนครูในโรงเรียนสาธิต
ไม่มีเลย

เมื่อจะทดสอบว่า คำตอบของนักเรียนเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ประกอบการ
สอนของครูดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๓๓ ก. นั้น จะขึ้นอยู่กับเพศของนักเรียนหรือไม่
หรือไม่ จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๕ ข.

ตารางที่ ๙ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนของครูกับเพศของนักเรียน

ความเห็น		ประเภทของโรงเรียน			รวม
		รัฐบาล	ราษฎร์	สาธิต	
ก. มี	fo	๑๕๐	๑๐๕	๕๐	๓๐๕
	fe	๑๓๓.๕๕	๑๓๓.๕๕	๖๗.๕๑	
ข. ไม่มี	fo	๓๗	๓๒	๐	๑๐๙
	fe	๔๓.๕๕	๔๓.๕๕	๒๒.๑๐	
รวม		๑๗๗	๑๗๗	๕๐	๔๕๔

จากตารางที่ ๙ ข. ทดสอบว่า การใช้อุปกรณ์การสอนของครูไม่ขึ้นกับเพศของนักเรียน

$$X^2_{|z|} \text{ ที่คำนวณได้ } ๕๕.๕๒$$

$$\text{ที่ระดับความเชื่อมั่น } .๐๕$$

$X^2_{|z|}$ จากตารางมาตรฐานเป็น ๕.๕๕ ซึ่งน้อยกว่า ๕๕.๕๒ อันเป็นค่า $X^2_{|z|}$ ที่คำนวณได้

ดังนั้นจึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า การใช้อุปกรณ์การสอนของครูไม่ขึ้นกับเพศของนักเรียน

ชนิดของอุปกรณ์การสอนที่นำมาใช้ประกอบการสอนวิชาการคณิตไทย นักเรียนได้ตอบว่า อุปกรณ์ที่นำมาใช้ประกอบการสอนมีชนิดใดบ้าง ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๙๕

ตารางที่ ๓๕ ชนิดของอุปกรณ์ที่ครูนำมาใช้ประกอบการสอนวิชาวรรณคดีไทย แยกตามประเภทโรงเรียน

อุปกรณ์	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๘		= ๑๘๐		= ๕๐		= ๔๔๘	
บัตรคำ	๒๖	๑๘.๖๑	๒	๑.๑๑	๓๘	๓๓.๓๘	๖๖	๑๓.๘๘
แถบประโยค	๑๖	๘.๖๙	๖	๓.๓๓	๘	๘.๘๘	๓๐	๖.๗๐
ภาพนิ่ง	๓๕	๑๙.๖๖	๑๘	๑๐.๐๐	๑๐	๑๑.๑๑	๖๓	๑๔.๐๖
เครื่องบันทึกเสียง	๓๕	๑๙.๖๖	๑๓	๗.๒๒	๕๐	๕๕.๕๕	๘๘	๑๙.๖๘
แผ่นเสียง	๕	๒.๘๑	๑๐	๕.๕๖	๒๓	๓๐.๐๐	๓๘	๘.๓๘
หนังสือประกอบ	๕๒	๕๑.๖๙	๓๒	๕๐.๐๐	๕๕	๖๑.๑๑	๒๑๙	๔๘.๘๘
แผนที่	๔๐	๒๒.๔๗	๕๖	๒๕.๕๖	๑๕	๑๖.๖๓	๑๐๑	๒๒.๕๕
ภาพยนตร์	๒	๑.๑๒	—	—	๕	๕.๕๖	๗	๑.๕๖
รูปภาพ	๑๐๐	๕๖.๑๘	๓๘	๒๑.๑๑	๕๒	๕๖.๖๓	๑๘๐	๔๐.๑๘
สมุดภาพ	๖๑	๓๘.๒๓	๒๕	๑๓.๘๙	๒๖	๒๘.๘๙	๑๑๒	๒๕.๐๐
แผ่นภูมิ	๑๒	๘.๗๔	๑๕	๘.๓๓	๕	๕.๕๖	๓๒	๗.๑๘
หุ่นจำลองของจริง	๙	๕.๐๖	๑	๐.๕๖	๒๘	๓๑.๑๑	๓๘	๘.๔๘
ของจริง	๒๒	๑๒.๓๖	๖	๓.๓๓	๒๐	๒๒.๒๒	๔๘	๑๐.๗๑
ไม่มีอุปกรณ์	๓๒	๑๗.๔๘	๕๕	๓๐.๕๖	—	—	๘๗	๑๙.๔๒
ไม่ตอบ	๕	๒.๘๑	๕	๒.๗๘	๒	๒.๒๒	๑๒	๒.๖๘

ตารางที่ ๓๕ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๔๘.๘๘ บอกว่าอุปกรณ์ที่ครูใช้ประกอบการสอนวิชาวรรณคดีไทยมากที่สุดคือ หนังสือประกอบ รองลงมาคือร้อยละ ๔๐.๑๘ ได้แก่ รูปภาพ และอุปกรณ์ที่ใช้น้อยที่สุดคือ ภาพยนตร์ มีเพียง ๑.๕๖ เท่านั้น เป็นที่น่าสังเกตุว่าครูไม่ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนมีถึงร้อยละ ๑๙.๔๒

ความเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีใช้อุปกรณ์การสอนของครูมีรายละเอียด
ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๗๖

ตารางที่ ๗๖ ความเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีใช้อุปกรณ์ของครูแยกตามประเภท
โรงเรียน

ความเห็น	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๕		= ๑๔๐		= ๕๐		= ๔๔๕	
เข้าใจอย่างแจ่ม ชัด เพราะได้ เห็นของจริง ไม่ทำให้เสีย เวลาเรียน กลับทำให้โดย ผลอย่างคุ้มค่า ทำให้สนใจบท เรียนมากขึ้น เสียเวลาใน การเรียน ไม่จำเป็นต้องใช้ ครูไม่ได้ใช้ อุปกรณ์การ สอน	๑๓๕	๗๕.๐๘	๕๖	๕๓.๓๓	๕๔	๖๐.๐๐	๒๔๕	๖๔.๕๑
	๓๕	๒๑.๕๑	๓๕	๑๕.๕๘	๑๕	๑๖.๖๗	๘๕	๑๙.๔๙
	๔๖	๔๔.๓๑	๖๕	๓๖.๑๑	๒๕	๒๗.๒๗	๑๓๖	๓๙.๒๙
	๓	๑.๖๘	๒	๑.๑๑	—	—	๕	๑.๑๒
	๔	๒.๒๕	๔	๒.๒๒	๑	๑.๑๑	๙	๒.๐๑
	๗	๓.๕๓	๑๖	๔.๔๘	—	—	๒๓	๕.๑๓

ตารางที่ ๗๖ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๖๔.๕๑ ให้
ความเห็นว่าการที่ครูใช้อุปกรณ์การสอนนั้นทำให้เข้าใจอย่างแจ่มชัดเพราะได้เห็น

ของจริง รองลงมาคือร้อยละ ๓๘.๒๘ เห็นว่าทำให้สนใจบทเรียนมากขึ้น และมีจำนวนเพียงร้อยละ ๑.๑๒ เห็นว่า เสียเวลาในการเรียน

การวัดผลวิชาวรรณคดีไทยที่นักเรียนชอบมีต่างกัน ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๗๗

ตารางที่ ๗๗ การวัดผลวิชาวรรณคดีไทยที่นักเรียนชอบ

การวัดผล	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๗๘		= ๑๕๐		= ๕๐		= ๔๕๘	
วัดผลปลาย	๔๐	๒๒.๔๗	๒๖	๑๘.๕๕	๑๓	๑๘.๕๕	๗๙	๑๗.๖๓
ชั่วโมงที่ครู								
สอนจบ								
วัดผลเมื่อจบบท	๕๖	๕๓.๙๓	๖๐	๓๓.๓๓	๔๐	๔๔.๔๔	๑๕๖	๔๓.๗๕
เรียนเรื่อง								
หนึ่งๆ								
หนึ่งสัปดาห์วัดผล	๑๓	๗.๓๐	๒๘	๑๘.๖๖	๘	๘.๘๘	๔๙	๑๐.๕๕
ครั้งหนึ่ง								
หนึ่งเดือนวัดผล	๗	๓.๙๓	๑๘	๑๐.๐๐	๑๕	๑๖.๖๗	๔๐	๘.๙๓
ครั้งหนึ่ง								
นานๆครั้ง	๑๐	๕.๖๒	๑๘	๑๐.๐๐	๖	๖.๖๗	๓๔	๗.๕๕
ทุกขอรวมกัน	๑๒	๖.๗๔	๒๓	๑๕.๓๓	๖	๖.๖๗	๔๑	๙.๑๕
ไม่ตอบ	—	—	๗	๓.๘๘	๒	๒.๒๒	๙	๒.๐๑

ตารางที่ ๗๗ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๔๓.๗๕ ให้ความสำคัญเห็นว่า ชอบการวัดผลเมื่อจบบทเรียนเรื่องหนึ่งๆ รองลงมาคือร้อยละ ๑๗.๖๓

ขอการวัดผลปลายทางชั่วโมงที่ครูสอนจบ และมีนักเรียนเพียงร้อยละ ๗.๕๕ ขอการวัดผลนานๆครั้ง

ประเภทของข้อสอบข้อเขียนนิสิตวิชาวรรณคดีไทย ที่ครูใช้แสดงไว้ในตารางที่

๗๕

ตารางที่ ๗๕ ประเภทของข้อสอบข้อเขียนนิสิตวิชาวรรณคดีไทยที่ครูใช้

ประเภทข้อสอบ	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนมุสลิค		รวมยอด	
	จำนวน =๑๓๔	ร้อยละ	จำนวน =๑๕๐	ร้อยละ	จำนวน =๕๐	ร้อยละ	จำนวน =๕๕๔	ร้อยละ
ปรนัยทั้งหมด	๑๕	๘.๕๓	๒๒	๑๔.๖๖	๑๓	๑๕.๕๕	๕๐	๑๑.๑๖
ปรนัยส่วนใหญ่	๑๐๐	๕๖.๑๘	๕๓	๕๑.๖๗	๓๕	๕๓.๓๓	๒๓๒	๕๑.๗๕
อิตินัยส่วนน้อย								
ปรนัยส่วนน้อย	๕๕	๓๐.๕๑	๕๕	๓๖.๖๗	๑๕	๓๐.๐๐	๑๒๕	๒๘.๕๕
อิตินัยส่วนใหญ่								
อิตินัยทั้งหมด	๘	๕.๙๗	๑๐	๕.๕๖	๑	๑.๙๙	๑๙	๔.๒๕
ปรนัยและอิตินัย	—	—	—	—	๒	๒.๐๐	๘	๑.๗๕
พอๆกัน								
ไม่ตอบ	—	—	๗	๔.๖๗	๑	๑.๙๙	๘	๑.๘๑

จากตารางที่ ๗๕ จะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๕๑.๗๕ สอบข้อเขียนนิสิตวิชาวรรณคดีไทยแบบปรนัยส่วนใหญ่ อิตินัยส่วนน้อย รองลงมาคือร้อยละ ๓๐.๕๕ สอบแบบปรนัยส่วนน้อย อิตินัยส่วนใหญ่ และมีจำนวนเพียงร้อยละ ๑.๗๕ สอบแบบปรนัยและอิตินัยพอๆกัน

ประเภทของกิจกรรมนอกหลักสูตรที่ครูให้นักเรียนทำเพื่อประกอบการเรียนวิชาภาษาไทย ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๗๕

ตารางที่ ๗๘ ประเภทของกิจกรรมนอกหลักสูตรที่ครูให้นักเรียนทำแยกตามประเภท
โรงเรียน

กิจกรรม นอกหลักสูตร	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน =๑๗๘	ร้อยละ	จำนวน =๑๔๐	ร้อยละ	จำนวน =๕๐	ร้อยละ	จำนวน =๔๕๘	ร้อยละ
สมุดภาพวรรณคดี ไทย	๕๔	๕๒.๘๑	๒๑	๓๓.๕๗	๒๖	๕๒.๐๐	๑๐๑	๔๐.๕๑
สมุดบรรยาย ใต้อภาพ	๓๕	๑๙.๖๖	๒๒	๑๕.๗๑	๓๓	๖๖.๐๐	๙๐	๓๙.๐๙
สมุดอนุทิน	๒	๑.๑๒	๒	๑.๔๓	๑๓	๒๖.๐๐	๑๗	๖.๙๙
สมุดรวบรวม สุภาษิต คำ พังเพยของ ไทย	๓๔	๑๙.๑๐	๑๗	๑๒.๑๔	๔๗	๙๔.๐๐	๙๘	๓๙.๘๘
สมุดประวัติ บุคคลสำคัญ ในวรรณคดี	๓๖	๒๐.๒๒	๑๖	๑๑.๔๓	๕	๑๐.๐๐	๕๗	๒๓.๖๒
วรรณคดีสัญจร	๑๐	๕.๖๒	๑	๐.๗๑	๗	๑๔.๐๐	๑๘	๗.๐๒
ศึกษานอกสถานที่	๒๘	๑๕.๗๓	๑๓	๙.๒๘	๓๕	๗๐.๐๐	๗๖	๓๐.๙๖
ประกวดโคลงกลอน	๓๘	๒๑.๓๕	๒๒	๑๕.๗๑	๔๒	๘๔.๐๐	๑๐๒	๔๐.๓๗
จัดนิทรรศการ	๒๕	๑๔.๐๔	๓	๒.๑๔	๑๔	๒๘.๐๐	๔๒	๑๖.๓๘
เล่นสีกวา บทออกสรอย	๒๒	๑๒.๓๖	๑๒	๘.๕๗	๔๓	๘๖.๐๐	๗๗	๓๐.๑๙
ชุมนุมภาษาไทย โต้วาที	๕๕	๓๑.๕๘	๔	๒.๘๖	๓๕	๗๐.๐๐	๙๔	๓๗.๖๕
	—	—	๑	๐.๗๑	—	—	๑	๐.๒๒

ตารางที่ ๓๕ (ต่อ)

กิจกรรม นอกหลักสูตร	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๗๕		= ๑๔๐		= ๕๐		= ๕๕๕	
ไม่เคยให้ทำ กิจกรรมเลย	๑๔	๑๐.๑๑	๕๕	๓๒.๒๒	๕	๕.๕๖	๘๑	๑๔.๐๘
ไม่ตอบ	๕	๕.๐๖	๑๔	๙.๙๘	๗	๗.๗๘	๓๐	๖.๗๐

จากตารางที่ ๓๕ จะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๕๐.๕๑ ทำสมุดภาพ
วรรณคดีไทยเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตร รองลงมาคือร้อยละ ๒๒.๓๓ ประกวดโคลงกลอน
และมีเพียงร้อยละ ๐.๒๒ ที่จัดโศภาที่ เป็นที่น่าสังเกตว่ามีถึงร้อยละ ๑๔.๐๘ ที่ครูไม่
เคยให้นักเรียนทำกิจกรรมนอกหลักสูตรเลย

ในการถามถึงเวลาที่นักเรียนชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย นักเรียนชอบเรียน
ตอนเช้าบ้าง ตอนบ่ายบ้าง ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๔๐ ก.

ตารางที่ ๔๐ ก. เวลาที่นักเรียนชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามเพศ

การเลือกเวลาเรียน	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒๓๘		= ๒๑๐		= ๔๔๘	
ตอนเช้า	๑๒๒	๕๑.๒๖	๕๗	๕๖.๑๙	๒๑๙	๕๕.๘๘
ตอนบ่าย	๕๕	๑๘.๙๑	๒๙	๑๓.๘๑	๘๔	๑๖.๕๒
ตอนไหนก็ได้	๖๔	๒๘.๕๗	๗๖	๓๖.๑๙	๑๔๐	๓๑.๑๔
ไม่ตอบ	๓	๑.๒๖	๘	๓.๘๑	๑๑	๒.๔๖

ตารางที่ ๔๐ ก. แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๔๔.๘๔ เลือกเรียนวรรณคดีไทยตอนเช้า รองลงมาคือร้อยละ ๓๒.๑๔ เรียนวรรณคดีไทยตอนไหนก็ได้ และมีถึงร้อยละ ๑๖.๕๔ ที่เลือกเรียนตอนบ่าย

นักเรียนที่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยตอนเช้า ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๔๐ ก. นั้น ได้ให้เหตุผลดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔๐ ข.

ตารางที่ ๔๐ ข. เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยตอนเช้า แยกตามเพศ

เหตุผล	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๒๒		= ๘๗		= ๒๑๙	
ไม่่วงนอน อากาศแจ่มใส	๑๑๐	๘๙.๑๖	๗๕	๘๕.๓๗	๑๘๕	๘๔.๕๗
สมองปลอดโปร่ง						
สมองแจ่มใส ทำให้มีความจำดี	๗	๕.๗๔	๒๒	๒๕.๒๘	๒๙	๑๓.๒๔
ไม่ออกความคิดเห็น	๕	๔.๑๐	—	—	๕	๒.๒๘

จากตารางที่ ๔๐ ข. จะเห็นว่า นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๘๔.๕๗ ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยตอนเช้า เพราะ อากาศแจ่มใส สมองปลอดโปร่ง ไม่่วงนอน รองลงมาร้อยละ ๑๓.๒๔ เลือกตอนเช้า เพราะ สมองแจ่มใสทำให้มีความจำดี

เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนวรรณคดีไทยตอนบ่าย มีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๔๐ ก.

ตารางที่ ๔๐ ค. เหตุผลที่นักเรียนเลือกเรียนวิชาวรรณคดีไทยตอนบายแยกตามเพศ

เหตุผล	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๔๕		= ๒๘		= ๗๓	
เป็นวิชาที่เข้าใจง่าย ไม่ต้องใช้ หัวสมองมากนัก	๑๓	๒๘.๘๙	๕	๑๗.๖๔	๑๘	๒๔.๓๒
ตั้งใจเรียน ไม่เบื่อ ไม่ง่วงนอน	๗	๑๕.๕๖	๔	๑๓.๗๙	๑๑	๑๕.๐๓
ตอนเช้าควรเรียนแต่คณิตศาสตร์ เพราะต้องใช้สมองมาก วรรณคดีจึงไม่จำเป็นต้องเรียน ตอนเช้าในขณะที่สมองแจ่มใส	๓	๖.๖๗	๓	๑๐.๓๔	๖	๘.๑๑
ไม่ออกความเห็น	๕	๑๑.๑๑	๒	๖.๙๐	๗	๙.๔๖

จากตารางที่ ๔๐ ค. จะเห็นว่านักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๔๓.๒๔ ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยตอนบาย เพราะเรียนสนุกทำให้ไม่ง่วงนอน รองลงมาคือ ร้อยละ ๓๗.๕๓ ให้เหตุผลว่าตั้งใจเรียน ไม่เบื่อ ไม่ง่วงนอน และจำนวนน้อยที่สุดคือ ร้อยละ ๘.๑๑ ให้เหตุผลว่า ตอนเช้าควรเรียนแต่คณิตศาสตร์ เพราะต้องใช้สมองมาก วรรณคดีจึงไม่จำเป็นต้องเรียนตอนเช้าในขณะที่สมองแจ่มใส

สำหรับนักเรียนที่ตอบว่าชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยตอนไหนก็ได้ ได้แสดงเหตุผลที่ชอบ ดังมีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๔๐ จ.

ตารางที่ ๔๐ จ. เหตุผลที่นักเรียนเลือกเรียนวิชาวรรณคดีไทยตอน ไทน์ก็ได้แยกตาม
เพศของนักเรียน

เหตุผล	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒๘		= ๓๖		= ๖๔	
โตความรู้เหมือนกัน	๔	๑๓.๓๔	๑	๑.๓๒	๕	๓.๔๓
ขึ้นอยู่กับความตั้งใจเรียนเป็นสำคัญ	๕	๕.๘๘	๑๐	๑๓.๑๖	๑๕	๑๐.๕๒
อาจารย์มีวิธีสอนดี ไม่่วงนอน	๓	๔.๕๑	๔	๕.๒๖	๗	๔.๘๖
เรียนแล้วสนุก ไม่เบื่อ ไม่่วงนอน	๗	๑๐.๒๙	๑๕	๑๙.๓๔	๒๒	๑๕.๒๘
สนใจและชอบเรียนอยู่แล้ว	๘	๑๓.๒๘	๒๑	๒๗.๖๓	๓๐	๒๐.๘๓
เรื่องที่เรียนน่าสนใจ จึงเรียนได้	๑๒	๑๓.๖๕	๘	๑๐.๕๓	๒๐	๑๕.๘๙
ตลอดวัน						
ไม่ค่อยสนใจมากนัก	๑	๑.๔๓	๒	๒.๖๓	๓	๒.๐๘
ตอนเช้าควรเรียนคำนวณ	—	—	๒	๒.๖๓	๒	๑.๓๙
ไม่ต้องใช้สมองมากนัก	๑๐	๑๔.๓๑	๓	๓.๙๕	๑๓	๙.๐๒
นักเรียนที่ศึกษาไม่จำเป็นต้องเลือก	๒	๒.๙๔	—	—	๒	๑.๓๙
เวลาเรียน						
เป็นวิชาที่ไม่ยากเกินไป เข้าใจง่าย	๘	๑๓.๓๔	๕	๖.๕๘	๑๓	๙.๐๓
ไม่ออกความเห็น	๗	๑๐.๒๙	๕	๖.๒๘	๑๒	๘.๓๓

ตารางที่ ๔๐ จ. แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๒๐.๘๓ เลือกเรียนวรรณคดีไทยตอน ไทน์ก็ได้ เพราะสนใจและชอบเรียนอยู่แล้ว รองลงมาคือ - ร้อยละ ๑๕.๒๘ ให้ความเห็นว่าเรียนแล้วสนุก ไม่เบื่อ ไม่่วงนอน

ในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ ได้ให้นักเรียนเสนอแนวในการปรับปรุงการเรียน
 วิชาวรรณคดีไทย นักเรียนจึงได้ให้ข้อเสนอแนะต่างๆ ดังรายละเอียดแสดงไว้ใน -
 ตารางที่ ๘๑ ก.

ตารางที่ ๘๑ ก. ข้อเสนอแนะของนักเรียนเกี่ยวกับหลักสูตร และแบบเรียนวรรณคดี
 แยกตามเพศ

ข้อเสนอแนะ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน = ๑๖๖	ร้อยละ	จำนวน = ๑๓๖	ร้อยละ	จำนวน = ๓๐๒	ร้อยละ
ควรเรียนวรรณคดีตอนเช้า	๓	๑.๘๑	๗	๕.๑๕	๑๐	๓.๓๑
ควรมีชั่วโมงเรียนใหม่มากขึ้น	๕	๓.๐๑	๑	๐.๗๔	๖	๑.๙๙
ควรปรับปรุงหลักสูตรและแบบเรียน เพราะบางเรื่องไม่เหมาะสม	๖	๓.๖๓	๒	๑.๔๗	๘	๒.๖๖
ควรหาเรื่องที่สนุก เป็นคติสอนใจ มาเรียน	๑๗	๑๐.๒๔	๒๐	๑๔.๗๑	๓๗	๑๒.๒๕
มีหนังสือประกอบการเรียนให้มาก	๕	๓.๐๑	๑	๐.๗๔	๖	๑.๙๙
ไม่ควรเอาเรื่องยาก สลับซับซ้อน มาสอน	๓	๑.๘๑	๑	๐.๗๔	๔	๑.๓๓
ควรมีเรื่องที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย เป็นพวกกลอนและชาดก	๕	๓.๐๑	๒	๑.๔๗	๗	๒.๓๒
ควรจัดทำรูปเล่มหนังสือวรรณคดี ให้ชวนอ่าน เช่นมีภาพสีประกอบ มากๆ	๓	๑.๘๑	๔	๕.๘๘	๗	๒.๓๒
นำเรื่องเก่าๆโบราณมากมายมาให้ นักเรียนอ่าน	๔	๒.๔๑	๓	๒.๒๑	๗	๒.๓๒

ตารางที่ ๔๑ ก. (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๖๖		= ๑๓๖		= ๓๐๒	
จัดทำหนังสือต่างๆ เพื่อฝึกทักษะ และชักจูงให้เด็กรักภาษาไทย และคำประพันธ์	—	—	๒	๑.๔๗	๒	๐.๖๐

จากตารางที่ ๔๑ ก. จะเห็นได้ว่านักเรียนชายและหญิงส่วนมากลงความเห็นว่าควรหาเรื่องที่สนุก เป็นคติสอนใจมาเรียน รองลงมาคือร้อยละ ๓.๖๔ ให้ความเห็นว่าควรจัดทำรูปเล่มหนังสือวรรณคดีให้ชวนอ่าน เช่นมีภาพสีประกอบมากๆ และร้อยละ ๐.๖๐ เห็นว่าควรจัดทำหนังสือต่างๆ เพื่อฝึกทักษะ และชักจูงให้เด็กรักภาษาไทย และคำประพันธ์

ข้อเสนอแนะของนักเรียนเกี่ยวกับครูผู้สอนวรรณคดีไทย ทั้งทางด้านวิธีสอน การใช้อุปกรณ์ การทำกิจกรรม มีรายละเอียดดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔๑ ข.

ตารางที่ ๘๑. ข. ข้อเสนอแนะของนักเรียนเกี่ยวกับครูผู้สอนวิชาวรรณคดีไทย แยกตามเพศของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน = ๑๖๖	ร้อยละ	จำนวน = ๑๓๖	ร้อยละ	จำนวน = ๓๐๒	ร้อยละ
ควรมีอุปกรณ์มากๆ	๕๑	๓๐.๗๒	๕๒	๓๘.๒๔	๑๐๓	๓๔.๑๑
ควรมีกิจกรรมทั้งในและนอก หลักสูตรให้มากขึ้น	๓๑	๑๘.๖๗	๕๕	๔๐.๔๕	๘๖	๒๘.๕๑
ครูไม่ควรสอนเร็วเกินไป	๕	๓.๐๔	๒	๑.๔๗	๗	๒.๓๒
ควรอธิบายให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง	๑๕	๙.๐๔	๙	๖.๖๒	๒๔	๗.๙๕
ต้องปรับปรุงทั้งครูผู้สอน และ ตัวนักเรียน	๑	๐.๖๐	๑	๐.๗๔	๒	๐.๖๐
ควรมีอาจารย์สอนที่ดี หักใจสอน และมีวิธีไม่ให้นักเรียนง่วงนอน	๒๐	๑๒.๐๕	๖	๔.๔๑	๒๖	๘.๖๑
ครูควรฟังความคิดเห็นของนักเรียน บ้างและให้โอกาสนักเรียนได้ แสดงความสามารถบ้าง	๗	๔.๒๒	๑๑	๘.๐๙	๑๘	๕.๙๖
ครูควรอธิบายโดยละเอียด และชัดเจน	๔	๒.๔๑	๔	๒.๙๔	๘	๒.๖๖
ควรเป็นครูผู้หญิงที่สวย ใจเย็น พูดจาไพเราะ เห็นอกเห็นใจ นักเรียน	๑๐	๖.๐๒	๒	๑.๔๗	๑๒	๓.๙๗
ครูควรเตรียมการสอนทุกครั้ง	๓	๑.๘๑	๒	๑.๔๗	๕	๑.๖๗
ควรเล่าเรื่องย่อก่อนสอน	๖	๓.๖๑	๑๑	๘.๐๙	๑๗	๕.๖๓

ตารางที่ ๘๑ ข. (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน =๑๖๖	ร้อยละ	จำนวน =๑๓๖	ร้อยละ	จำนวน =๓๐๒	ร้อยละ
ต้องมีความรู้ในเรื่องที่สอน อย่างกว้างขวาง	๑๒	๗.๒๓	๘	๕.๘๘	๒๐	๖.๖๒
ให้มีการทบทวนข้อเท็จจริง และหัดเขียน จนจำได้	๓	๑.๘๑	๗	๕.๑๕	๑๐	๓.๓๑
ให้นักเรียนรู้จักวิจารณ์ตัวละคร	๑	๐.๖๐	๓	๒.๒๑	๔	๑.๓๓
วัดผลหลังจากเรียนไปเรื่องหนึ่ง	๕	๓.๐๑	๖	๔.๔๑	๑๑	๓.๖๔
ให้ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับวิชา วรรณคดีไทยบาง	๘	๔.๘๒	๒	๑.๔๗	๑๐	๓.๓๑
ควรเขาสอนทุกครั้ง	๗	๔.๒๒	—	—	๗	๒.๓๒
เข้าใจนักเรียน เห็นอกเห็นใจ	๑๑	๖.๖๓	๗	๕.๑๕	๑๘	๕.๘๖

จากตารางที่ ๘๑ ข. จะเห็นได้ว่านักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๓๔.๑๑ เห็นว่าในการสอนควรมีอุปกรณ่มากๆ รองลงมาคือร้อยละ ๒๔.๕๑ เห็นว่าควรมีกิจกรรมทั้งในและนอกหลักสูตรให้มากขึ้น และร้อยละ ๑.๓๓ เห็นว่าครูควรให้นักเรียนรู้จักวิจารณ์ตัวละคร

ในการปรับปรุงเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทยนักเรียนได้
เสนอแนะในด้านส่งเสริมวิชาวรรณคดีไทย ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่
๔๑ ก.

ตารางที่ ๔๑ ก. ข้อเสนอแนะในด้านส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาวรรณคดี-
ไทย แยกตามเพศของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		รวมยอด	
	จำนวน = ๑๖๖	ร้อยละ	จำนวน = ๑๓๖	ร้อยละ	จำนวน = ๓๐๒	ร้อยละ
ควรจัดศึกษานอกสถานที่ ศึกษา เกี่ยวกับโบราณคดี	๒๔	๑๔.๔๖	๒๔	๑๗.๖๕	๔๘	๑๕.๘๕
จัดนิทรรศการภาษาไทย	๗	๔.๒๒	๘	๕.๘๘	๑๕	๔.๙๓
ควรรหาเรื่องฉบับเต็มมาให้อ่าน	๓	๑.๘๑	๒	๑.๔๗	๕	๑.๓๓
ประกวดโคลงกลอนต่างๆ	๑	๐.๖๐	๕	๓.๖๘	๖	๑.๙๙
ควรมีห้องภาษาไทย เพื่อให้ นักเรียนค้นคว้าวรรณคดี	๓	๑.๘๑	๔	๒.๙๔	๗	๒.๓๒
ควรตั้งชุมนุมภาษาไทย	๑	๐.๖๐	๑	๐.๗๔	๒	๐.๖๐
เพิ่มครูสอนวรรณคดีให้มากขึ้น	๓	๑.๘๑	—	—	๓	๐.๙๙

ตารางที่ ๔๑ ก. แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชายและหญิง ส่วนมากคือร้อยละ
๑๕.๘๕ เห็นว่าควรจัดศึกษานอกสถานที่ศึกษาเกี่ยวกับโบราณคดี รองลงมาคือร้อยละ
๔.๙๓ เห็นว่าควรจัดนิทรรศการภาษาไทย และร้อยละ ๐.๖๐ เห็นว่าควรตั้งชุมนุม
ภาษาไทย

บทที่ ๕

สรุป การค้นพบ อภิปรายผลการวิจัย สรุปความ และข้อเสนอแนะ

สรุป

ในการวิจัยเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ จะสำรวจวิธีสอนวิชาวรรณคดีไทย และปัญหาในด้านต่างๆของครูสอนวิชาวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒-๓ และสำรวจทัศนคติของครูที่มีต่อการสอนวิชาวรรณคดีไทย จุดมุ่งหมายรองลงมาก็จะสำรวจการ เรียนวิชาวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒-๓ และสำรวจทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการ เรียนวิชาวรรณคดีไทยและต่อครูสอนวิชาวรรณคดีไทยเป็นการศึกษา ๒๕๐๓ การวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุงการสอนของครูให้ดีขึ้น และจะเป็นข้อเสนอแนะและข้อคิดของประการแก่ผู้ที่ปรับปรุงหลักสูตร หนังสือแบบเรียน และทำประมวลการสอนควย

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้หาข้อมูลด้วยการออกแบบสอบถามไปยังครู และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒-๓ ของโรงเรียนมัธยมในจังหวัดพระนคร รวม ๓๒ โรงเรียน ในแบบสอบถามนี้ได้ให้ครูและนักเรียนตอบข้อความเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ความความคิดเห็น และทัศนคติต่อการสอนและการ เรียนวิชาวรรณคดีไทย รวมทั้งปัญหาการสอนวิชานี้ควย

ผู้เขียนได้ส่งแบบสอบถามไปทั้งหมด ๕๕๐ ชุด เป็นแบบสอบถามครู ๑๓๐ ชุด และแบบสอบถามนักเรียน ๔๕๐ ชุด แบบสอบถามที่ได้รับคืนมาและใช้เป็นข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นของครู ๑๓๐ ชุด หรือคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ เป็นของนักเรียน ๔๕๕ ชุด หรือคิดเป็นร้อยละ ๘๘.๕๖ ข้อมูลเหล่านี้ได้นำมาวิเคราะห์โดยวิธีการสถิติ คือ คิดหาจำนวนร้อยละและทดสอบ ไคสแควร์ เพื่อดูว่าคำตอบของครูและนักเรียนจะมีความสัมพันธ์กับประเภทของโรงเรียน หรือเพศของผู้ตอบหรือไม่ สิ่งที่ค้นพบจากการ วิเคราะห์ดังกล่าวนี้จะได้นำเสนอต่อไป

การค้นพบที่สำคัญ

เมื่อได้รวบรวมผลของการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการสำรวจวิธีสอนวิชา
วรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนคร จากจำนวนครู ๑๓๐
คน และนักเรียน ๔๔๔ คน สิ่งที่ค้นพบในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น ๒ ตอน คือ ตอน
แรกของครู และตอนที่สองเป็นของนักเรียน

สิ่งที่ค้นพบเกี่ยวกับการสอนวิชาวรรณคดีไทย และปัญหาที่ครูประสบในการ
สอนวิชาวรรณคดีไทย แบ่งเป็นหมวดใหญ่ๆ ได้ ๖ หมวด ดังนี้

หมวดที่ ๑ เรื่องทั่วไปเกี่ยวกับอายุ วุฒิ ประสบการณ์ และการทำงาน
ของครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต

หมวดที่ ๒ เกี่ยวกับความคิดเห็น และทัศนคติของครูที่มีต่อการสอนวิชา
ภาษาไทย และวิชาวรรณคดีไทย

หมวดที่ ๓ เกี่ยวกับความเห็นในเรื่องหลักสูตร ประมวลการสอน และ
แบบเรียนวรรณคดีไทย

หมวดที่ ๔ เกี่ยวกับความเห็นในเรื่องการสอน การจัดกิจกรรม การใช้
อุปกรณ์ การวัดผล และกิจกรรมนอกหลักสูตร

หมวดที่ ๕ เกี่ยวกับปัญหาที่ครูประสบในเรื่องการสอน การจัดกิจกรรม
การใช้อุปกรณ์

หมวดที่ ๖ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและความคิดเห็นกับประ
เภทของโรงเรียน และเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

การค้นพบที่สำคัญของครูผู้สอนวิชาวรรณคดีไทย

หมวดที่ ๑ เรื่องทั่วไปเกี่ยวกับอายุ วุฒิ ประสบการณ์ และการทำงานของครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต

๑.๑ ครูสอนวิชาวรรณคดีไทย ส่วนมากคือร้อยละ ๓๖.๕๒ เป็นครูผู้หญิง และมีครูผู้ชายเพียงร้อยละ ๒๓.๐๘ เท่านั้น

๑.๒ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๓๒.๓๑ มีอายุระหว่าง ๒๕-๓๐ ปี รองลงคือร้อยละ ๒๑.๕๘ มีอายุระหว่าง ๓๑-๓๕ ปี จะเห็นได้ว่าครูที่มีอายุตั้งแต่ ๔๐ ปีขึ้นไปมีเฉพาะในโรงเรียนรัฐบาล และ โรงเรียนราษฎร์เท่านั้น แต่โรงเรียนสาธิตไม่มีเลย

๑.๓ ครูสอนวิชาวรรณคดีไทยส่วนมากคือร้อยละ ๔๓.๐๘ มีวุฒิระดับอนุปริญญา หรือเทียบเท่าได้แก่ ป.ม. พ.ม. ป.กศ.สูง และ อ.กศ. รองลงมากคือร้อยละ ๒๔.๖๒ มีวุฒิปริญญาทางวิชาการศึกษา ได้แก่ ค.บ. กศ.บ. กศ.ม. และ กศ.บ. ป.ม. (หรือ พ.ม.) ส่วนผู้มีปริญญาทางวิทยากรมีเพียงร้อยละ ๒.๓๑ เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูในโรงเรียนสาธิตที่มีวุฒิต่ำลงน้อยที่สุด อยู่ในระดับปริญญาตรี

๑.๔ ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยเพียง ๑-๓ ปีนั้น มีจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ ๓๖.๕๒ ส่วนครูในโรงเรียนรัฐบาลมีประสบการณ์ในการสอนมากที่สุด คือสอนตั้งแต่ ๒๔ ปีขึ้นไป มีเพียงร้อยละ ๑.๓๕ เท่านั้น

๑.๕ ครูส่วนมากร้อยละ ๓๗.๖๕ เป็นครูประจำชั้น และมีเพียงร้อยละ ๒๒.๓๑ เท่านั้นที่เป็นครูพิเศษ

๑.๖ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๓๕.๓๘ สอนทุกๆวิชาประมาณสัปดาห์ละ ๑๖-๑๘ ชั่วโมง รองลงมาสอนประมาณ ๒๐-๒๓ ชั่วโมงต่อ ๑

สัปดาห์นั้นมีเพียงร้อยละ ๒.๓๑ ครูโรงเรียนรัฐบาลไม่มีสอน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าครูโรงเรียนราษฎร์นั้นมีจำนวนถึงร้อยละ ๑๓.๐๗ ที่สอนตั้งแต่ ๒๔-๒๗ ชั่วโมง ใน ๑ สัปดาห์

๑.๗ สำหรับการสอนวิชาภาษาไทยนั้น ครูส่วนมากคือร้อยละ ๒๑.๕๔ สอนวิชาภาษาไทยประมาณสัปดาห์ละ ๑๔-๑๗ ชั่วโมง และที่ สอนวิชาวรรณคดีไทยประมาณ ๑-๔ ชั่วโมง ใน ๑ สัปดาห์ มี ร้อยละ ๓๒.๓๑

๑.๘ เหตุผลที่ครูสอนวิชาภาษาไทย ครูส่วนมากคือร้อยละ ๔๖.๘๒ สอนวิชาภาษาไทยเพราะศึกษาวิชาภาษาไทยมาพอประมาณ รอง ลงมาคือร้อยละ ๒๒.๓๑ สอนเพราะทางโรงเรียนมีครูวิชาภาษาไทยไม่เพียงพอ ส่วนครูที่ถนัดสอนวิชาอื่นมีเพียงร้อยละ ๖.๑๕

หมวดที่ ๒ เกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อวิชาภาษาไทย และวิชาวรรณคดีไทย

๒.๑ ครูชายส่วนมากคือร้อยละ ๙๐.๐๐ มีความรู้สึกว่ภาษาไทยเป็น ภาษาของชาติไทย ควรจะเชิดชูรักษาไว้ และครูหญิงส่วนมาก คือร้อยละ ๙๕.๐๐ เห็นว่า ภาษาไทยเป็นภาษาของเราเองควร ศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

๒.๒ วิชาที่ครูชอบสอนมากเป็นอันดับหนึ่งคือร้อยละ ๔๑.๕๔ ได้แก่วิชา วรรณคดีไทยอันดับสองคือหลักภาษาไทย อันดับสามและสี่ได้แก่ วิชา การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

สาเหตุที่ครูชอบสอนวิชาต่างๆในหมวดวิชาภาษาไทยเป็นอันดับ หนึ่ง แต่ละวิชามีดังนี้คือ วิชาวรรณคดีไทยร้อยละ ๒๑.๗๐ ชอบ สอนเพราะรักและสนใจวรรณคดี วิชาหลักภาษาไทยร้อยละ ๓๒.๐๐ ชอบและสนใจวิชานี้ วิชากรฟัง พูด อ่าน ร้อยละ ๔๐.๐๐ ชอบ และถนัดสอนวิชานี้และวิชากรเขียนร้อยละ ๕๐.๐๐ ชอบและถนัด สอนวิชานี้

๒.๓ ครูขายส่วนมากคือร้อยละ ๕๐.๐๐ และครูหญิงร้อยละ ๕๕.๑๐ ชอบสอนวิชาวรรณคดีไทย โดยให้เหตุผลตรงกันว่าได้รับความเพลิดเพลินจากเนื้อหา ขณะที่สอนรู้สึกสนุก

ส่วนครูชายร้อยละ ๓.๓๓ และครูหญิงร้อยละ ๑.๐๐ ที่ไม่ชอบสอนวิชาวรรณคดีไทย เพราะในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยมีเรื่องต่างๆมาก ไม่มีเวลาค้นคว้าเนื้อเรื่องเพิ่มเติม

๒.๔ ครูชายเป็นจำนวนร้อยละ ๕๓.๓๓ ชอบอ่านหนังสือวรรณคดีไทย จำพวก ลิลิต ไคแกลิลิตพระลอ ลิลิตตะเลงพ่าย ลิลิตยวนพ่าย และลิลิตนิทราชาคริต รองลงมาคือเรื่องพระอภัยมณี และเรื่องขุนช้างขุนแผน

ครูหญิงเป็นจำนวนร้อยละ ๕๐.๐๐ ชอบอ่านหนังสือวรรณคดีไทยเรื่องอิเหนา พระอภัยมณี และขุนช้างขุนแผน เป็นลำดับ

หมวด ๓ ความคิดเห็นในเรื่องหลักสูตร ประมวลการสอน และแบบเรียนวรรณคดีไทย

๑. เกี่ยวกับหลักสูตร

๑.๑ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๒๓.๔๕ เห็นว่าหลักสูตรภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๐๓ นั้น เหมาะสมแล้วโดยให้เหตุผลว่าเหมาะสมกับชั้น และวัยของเด็ก รองลงมาคือร้อยละ ๑๒.๐๕ ให้เหตุผลว่าเด็กได้รับความรู้ ประโยชน์ และความเพลิดเพลิน

ครูร้อยละ ๒๓.๔๕ บอกว่าหลักสูตรภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๐๓ ยังไม่เหมาะสม โดยให้เหตุผลว่า เนื้อหามาก หนา สับสน ทำให้จำยากเกินความสามารถของเด็ก น้อยที่สุดคือร้อยละ ๓.๒๓ ให้เหตุผลว่าไม่มีการเตรียมครู และนักเรียนในการใช้หลักสูตรนี้

๑.๒ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๔๗.๖๕ อ่านทั้งหลักสูตร และประมวลการสอนวิชาวรรณคดีไทย แต่มีครูจำนวนถึงร้อยละ ๓.๔๕ ที่ไม่ได้

อ่านทั้งหลักสูตร และประมวลการสอนวิชาวรรณคดีไทย

๑.๓ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๗๓.๐๘ เข้าใจภาษาที่ใช้ในหลักสูตรภาษาไทย พ.ศ.๒๕๐๓ ได้ดี และมีครูถึงร้อยละ ๑๖.๑๕ ที่บอกว่าภาษาที่ใช้ในหลักสูตรนั้นไม่ชัดเจน ทำให้เข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง

๑.๔ ในเรื่องของความมุ่งหมายในการสอนวิชาวรรณคดีไทย ครูส่วนมากคือร้อยละ ๗๒.๓๑ เห็นว่าเหมาะสมแล้ว เพราะเด็กเรียนรู้เรื่อง เข้าใจและได้รับความเพลิดเพลิน โดยให้เหตุผลเป็นอันดับหนึ่งถึงร้อยละ ๒๑.๒๘ รองลงมาร้อยละ ๕.๗๒ ให้เหตุผลว่าเหมาะสม เพราะเป็นชั้นที่เตรียมตัวที่จะศึกษาวิชาให้กว้างขวางออกไป

ครูร้อยละ ๑๖.๑๕ เห็นว่าความมุ่งหมายในการสอนวิชาวรรณคดีไทยยังไม่เหมาะสม โดยให้เหตุผลเป็นอันดับหนึ่งร้อยละ ๗.๔๕ ว่า เด็กไม่ซาบซึ้งในรสวรรณคดีตามที่หลักสูตรได้มุ่งหมายไว้ รองลงมาคือร้อยละ ๕.๗๒ ให้เหตุผลว่าใช้ถ้อยคำลึกซึ้งและยากเกินกว่าที่ครูจะเข้าใจ

๑.๕ ครูส่วนมากทั้งในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และ โรงเรียนสาธิต จำนวนร้อยละ ๖๔.๖๒ ลงความเห็นวาทเวลาเรียนวิชาวรรณคดีไทย ๒ ชั่วโมงใน ๑ สัปดาห์นั้นเพียงพอแล้ว และร้อยละ ๓๕.๓๘ เห็นว่าน้อยเกินไป

๑.๖ ครูชายและครูหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๘๓.๘๕ ยังมีความคิดที่ว่าการสอนให้ทันตามหลักสูตร ทั้งนี้เพราะต้องออกข้อสอบให้เต็มตามหลักสูตร และเด็กจะได้รับความรู้เต็มตามหลักสูตร

มีครูจำนวนน้อยเพียง ๑๑.๕๕ บอกว่าไม่จำเป็นต้องสอนให้ทันตามหลักสูตร เพราะครูสอนหลักในการอ่านให้เด็ก ๆ ควบไปอ่านต่อเองได้ และถ้าเร่งสอนเด็กจะได้รับความรู้น้อย มีความ

ชาวซึ่งในสวรรณคดีน้อยไป และวิจารณ์วรรณคดีไม่เป็น

- ๑.๗ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๘๘.๒๓ สอนวิชาวรรณคดีไทยไ้ทันตามหลักสูตร และมีเพียงร้อยละ ๑๐.๗๗ ที่สอนไม่ทัน ต้องให้เด็กไปอ่านมาเป็นการบ้าน แล้วถามคำถามในชั้น และสอนพิเศษนอกเวลาเรียน
๒. เกี่ยวกับประมวลการสอน
 - ๒.๑ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๐.๗๗ เห็นว่าประมวลการสอนวิชาวรรณคดีไทยช่วยในการสอนวิชาวรรณคดีไทยไ้บ้าง แต่ก็มีจำนวนไ้ใกล้เคียงกันคือร้อยละ ๕๐.๗๗ เห็นว่าช่วยไ้มาก
 - ๒.๒ ครูชายร้อยละ ๒๐.๐๐ และครูหญิงร้อยละ ๒๘.๐๐ สอนตามประมวลการสอนวิชาวรรณคดีไทยเป็นบางอยาง และมีครูเพียงร้อยละ ๓๐.๐๐ ที่สอนตามทุกอยาง
๓. เกี่ยวกับแบบเรียนวรรณคดีไทย
 - ๓.๑ การเปรียบเทียบความเหมาะสมระหว่างแบบเรียนวรรณคดีไทยตามหลักสูตรเก่า พ.ศ.๒๔๕๓ กับหลักสูตรใหม่ พ.ศ.๒๕๐๓ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๘๘.๒๓ เห็นว่า แบบเรียนวรรณคดีไทยตามหลักสูตรใหม่เหมาะสมกว่าแบบเรียนวรรณคดีไทยตามหลักสูตรเก่า แต่ก็มีจำนวนร้อยละ ๑๓.๘๕ เห็นว่าแบบเรียนวรรณคดีไทยตามหลักสูตรเก่าเหมาะสมกว่า จะเห็นไ้ว่าครูที่ตอบข้อมนี้มากที่สุดคือ ร้อยละ ๒๐.๐๐ อายุ ๔๑ - ๔๕ ปี และสูงกว่า ๕๐ ปีขึ้นไป
 - ๓.๒ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๘๑.๕๔ เห็นว่าการคัดตอนสำคัญจากหนังสือวรรณคดีไทยเรื่องต่าง ๆ นั้น เหมาะสมเป็นบางเรื่องเท่านั้น และร้อยละ ๒๖.๕๒ เห็นว่าการคัดตอนสำคัญจากหนังสือวรรณคดีไทยเรื่องต่าง ๆ นั้น เหมาะสมแล้วทุกเรื่อง เมื่อแยกตามวุฒิของครูแล้ว จะเห็นไ้ว่าครูที่มีวุฒิ อ.บ. และ ข.บ. ใ้เหตุผลว่าเหมาะสม

ทุกเรื่องร้อยละ ๖๖.๖๗ รองลงมาคือครูที่มีวุฒิ อ.บ.ค.บ. ให้
เหตุผลขอร้อยละ ๖๐.๐๐

- ๓.๓ แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ครูส่วนมากคือร้อยละ
๕๑.๕๕ เห็นว่าเรื่องพระอภัยมณี พระราชนิพนธ์ และความคิดที่ไม่รู้จัก
สิ้นสุดเหมาะสมที่สุด ส่วนเรื่องที่ยากเกินไปครูส่วนมากคือร้อยละ
๑๐.๖๔ เห็นว่าไคแก่นิทานเรื่องนากพระโขนงที่สอง รองลงมา
คือเรื่องความคิดที่ไม่รู้จักสิ้นสุด และเรื่องที่ยากเกินไป ครูส่วนมาก
คือร้อยละ ๓๔.๐๘ ลงความเห็นว่าเป็นเรื่องพระราชนิพนธ์ไกลบ้าน
รองลงมาไคแก่เรื่องกาพย์ห่อโคลงเหเรือ และโคลงคั่น "อตุกาทิ
อตุกโน นาโถ"

ส่วนความคิดเห็นอื่น ๆ มีผู้ตอบดังนี้คือ
เรื่องราชาธิราช ครูร้อยละ ๔.๒๖ เห็นว่า

๑. เนื้อเรื่องยากเกินไปสำหรับเด็กอ่อน
๒. เรื่องสับสน ไขภาษาโบราณ
๓. เนื้อเรื่องมากเกินไป

เรื่องพระราชนิพนธ์ไกลบ้าน ครูร้อยละ ๒.๑๓ เห็นว่าจับใจความ
ไคยาก

เรื่องนากพระโขนงที่สอง ครูร้อยละ ๖.๓๘ ลงความเห็นว่าเป็น
เรื่องที่ไม่ให้ประโยชน์

เรื่อง "จักรการรับเสด็จ" ครูร้อยละ ๖.๓๘ เห็นว่าไขภาษาเก่า
เกินไป

เรื่องพระราชนิพนธ์ในวชิราวุธครูครูร้อยละ ๖.๓๘ เห็นว่าเนื้อ
เรื่องยาวเกินไป

เรื่องตามเสด็จไปทอศพระเนตรสุริยอุปราชา ครูร้อยละ ๕.๒๖
เห็นว่าเด็กไม่เห็นคุณค่าจากการอ่านเรื่องนี้

เรื่องนิทานที่ซาฟเจาชอบ ครูร้อยละ ๖.๓๘ เห็นว่าอ่านแล้วทำ
ให้เบื่อ

เรื่อง "อศคาหิ อศคโน นาโถ" ครูร้อยละ ๘.๒๖ เห็นว่าเด็ก
ชั้นนี้ยังไม่ควรเรียน

เรื่อง "มนษยเรวามิตทตรงโหน" ครูร้อยละ ๒.๑๓ เห็นว่าเนื้อ
เรื่องยืดยาวเกินไป

- ๓.๘ แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ครูส่วนมากคือร้อยละ
๘๒.๗๓ เห็นว่า เรื่องโคลงสุภาษิตรัชกาลที่ ๕ และโคลงโลก
นิติเหมาะสมแล้ว ร่องลงมาได้แก่เรื่องเวนิสวานิชและธรรมจริยา
ส่วนเรื่องที่ยาวเกินไป คือร้อยละ ๑๐.๘๑ เห็นว่าได้แก่เรื่องสม
เด็จพระเจ้าตากสิน และเรื่องที่ยากเกินไป ครูร้อยละ ๒๘.๐๘
เห็นว่าได้แก่เรื่องทูตไทยไปประเทศอังกฤษ และร้อยละ ๑๔.๕๕
คือเรื่องกาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวาน

ส่วนความคิดเห็นอื่น ๆ มีผู้ตอบดังนี้คือ

เรื่องสมเด็จพระเจ้าตากสิน ครูร้อยละ ๑.๘๒ เห็นว่าส่วนนี้ไม่ควร
เรื่อง "กาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวาน" ครูร้อยละ ๓.๖๔ เห็นว่า

๑. ค่อนข้างยาวมาก
๒. ควรให้เด็กผู้หญิงเรียน และให้เด็กชายเรียนกาพย์ของ
เจ้าฟ้ากุ้ง

เรื่องพระพุทธประวัติ ครูร้อยละ ๓.๖๔ เห็นว่า

๑. ครูควรหาความรู้เพิ่มเติมด้วย
๒. ควรสอนในวิวิศลีธรรม

เรื่องอิเหนา ครูร้อยละ ๓.๖๔ เห็นว่า

๑. มีศัพท์มาก
๒. แสดงบทรักมากเกินไป ไม่เหมาะสมกับวัยเด็ก

เรื่องทูตไทยไปประเทศอังกฤษ ครูร้อยละ ๓.๖๔ เห็นว่า

๑. ส่วนวนเก่า
๒. จับใจความได้ยาก เด็กไม่เข้าใจ
๓. ชื่อคนควรมีภาษาอังกฤษกำกับไว้ด้วย

เรื่องโคลงสุภานิต รัชกาลที่ ๕ และโคลงโลกนิติ ครูรอยละ

๑.๘๒ เห็นว่า ควรมีโคลงกระทู้ด้วย

เรื่อง โศกเก็ท ครูรอยละ ๑.๘๒ เห็นว่า เก็ทไม่เข้าใจ

เรื่องขรรคมจรียา ครูรอยละ ๓.๖๘ เห็นว่า

๑. เนื้อหามีมากเกินไป

๒. ควรสอนในวิชาสังคมศึกษา

๓.๕ แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ครูส่วนมากคือรอยละ ๕๓.๘๓ เห็นว่า เรื่องจดหมายจางวางหรง้าเหมาะสมแล้ว ร่องลงมากคือรอยละ ๕๓.๖๒ โศกเก็ทเรื่องชมพู รำพึงในป่าช้า โคลงโลกนิติ และนิราศพระบาท ส่วนเรื่องที่ยากเกินไปมากที่สุดคือรอยละ ๔.๒๖ โศกเก็ทเรื่อง พระมหานคร และประวัติอาจารย์ และเรื่องที่ยากเกินไปคือรอยละ ๒๓.๔๐ ครูส่วนมากลงความเห็นว่ายากเรื่อง พระมหานคร และประวัติอาจารย์

ส่วนความคิดเห็นอื่น ๆ มีผู้ตอบดังนี้คือ

เรื่อง พระมหานคร ครูรอยละ ๒.๑๓ เห็นว่า เนื้อเรื่องน้อยเกินไป

เรื่อง ธรรมเนียมของเราก่อชาติ ครูรอยละ ๒.๑๓ เห็นว่า ใช้ภาษายาก

เรื่อง หัวใจนักปราชญ์ ครูรอยละ ๒.๑๓ เห็นว่า ใช้ศัพท์ยาก

เรื่อง โคลงโลกนิติ ครูรอยละ ๒.๑๓ เห็นว่า เนื้อเรื่องมากเกินไป

เรื่อง จดหมายจางวางหรง้า ครูรอยละ ๒.๑๓ เห็นว่า เนื้อเรื่องน้อยเกินไป

เรื่อง ประวัติอาจารย์ ครูรอยละ ๒.๑๓ เห็นว่า เนื้อเรื่องยาวเกินไป ทำให้นักเรียนเบื่อ

หมวดที่ ๔ ความเห็นในเรื่องการสอน การจัดกิจกรรม การใช้อุปกรณ์ การวัดผล และกิจกรรมนอกหลักสูตร

๑. เกี่ยวกับการสอน

- ๑.๑ การสอนแบบมีกิจกรรม อุปกรณ์ และวัดผลภายในหนึ่งชั่วโมงนั้น ครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๗.๖๘ ให้ความเห็นว่า จะจัดให้สอนทันหรือไม่ทันตามหลักสูตรนั้น ย่อมแล้วแต่วิธีสอนของครู แต่ก็มีครูจำนวนมากเหมือนกันคือร้อยละ ๒๗.๖๘ บอกว่าสอนไม่ทัน
- ๑.๒ การสอนเนื้อเรื่องวรรณคดีไทยนั้น ครูส่วนมากคือร้อยละ ๓๓.๔๕ เห็นว่าครูควรจะสอนเนื้อเรื่องและจัดกิจกรรมภายในชั้นเรียน รองลงมาคือร้อยละ ๓๑.๕๔ เห็นว่าควรจะเล่าเรื่องย่ออย่างละเอียดก่อนที่จะเรียนเนื้อเรื่อง และมีครูเพียงร้อยละ ๔.๖๒ บอกว่า ตองแล้วเตเนื้อเรื่อง คือตองพิจารณาเสียก่อนว่า ควรสอนวิธีใดจึงจะเหมาะสมกับบทเรียนนั้น ๆ
- ๑.๓ ในเรื่องการเตรียมการสอน ครูส่วนมากคือร้อยละ ๗๔.๖๒ เตรียมการสอนทุกครั้งไม่ว่าจะสอนมากี่ปีก็ตาม นอกนั้นเตรียมการสอนเป็นบางครั้ง คือร้อยละ ๒๔.๖๒ โดยให้เหตุผลว่าสอนมาหลายปีแล้ว เรื่องใดที่จำได้ก็ไม่ต้องเตรียม คงเตรียมเฉพาะเรื่องที่จะไม่ได้ รองลงมาคือร้อยละ ๒๕.๐๐ ให้เหตุผลว่าไม่มีเวลาพอและบางเรื่องก็สอนจนจำได้แล้ว
- ๑.๔ วิธีสอนวิชาวรรณคดีไทยของครูส่วนมากในปัจจุบันนี้คือร้อยละ ๗๖.๕๒ ครูไม่ว่าจะมีวุฒิปริญญาตรี ประกาศนียบัตร อนุปริญญา หรือปริญญา คงใช้วิธีสอนเหมือน ๆ กัน คือ ให้เด็กอ่าน ดอคำ ประพันธ์ และตอบคำถาม และเป็นที่น่าสนใจกว่า ครูสอนวิชาวรรณคดีไทย โดยให้เด็กค้นคว้าจากหนังสือแล้วทำรายงานส่งครู วิจารณ์วรรณคดี หรือให้ทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีเพียงร้อยละ ๐.๗๗ เท่านั้น

- ๑.๕ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๕.๒๑ ไม่ว่าจะสอนชั้นใด มีการนำเขาสู่บทเรียนเป็นบางครั้ง และมีเพียงร้อยละ ๒.๓๑ ไม่มีการนำเขาสู่บทเรียนเลย
- ๑.๖ ความเห็นของครูเกี่ยวกับการสอนวิชาวรรณคดีไทยให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นนั้น ครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๓.๐๘ เห็นควย เพราะวิชาวรรณคดีไทยเกี่ยวข้องกับวิชาอื่นทั้งในหมวดเดียวกัน และหมวดวิชาอื่น เช่น สังคมศึกษา หลักภาษาไทย การใช้ภาษาไทย และมีครูเพียงร้อยละ ๓.๐๘ ที่ไม่เห็นควย โดยให้เหตุผลว่า ทำให้การเรียนสับสน วิชาวรรณคดีไทยไม่เกี่ยวข้องกับวิชาอื่น ทำให้เสียเวลาและสอนไม่ทัน และวิชาในหมวดเดียวกันสัมพันธ์กันได้บ้าง แต่ต่างหมวดทำไคยาก
๒. เกี่ยวกับกิจกรรม
- ๒.๑ ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากคือร้อยละ ๖๓.๐๘ จัดกิจกรรมในการเรียนวิชาภาษาไทยเป็นบางชั่วโมงเท่านั้น รองลงมาคือร้อยละ ๓๑.๕๔ นาน ๆ จึงจะจัดครั้งหนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่าครูโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ไม่เคยจัดกิจกรรมเลย แต่ครูโรงเรียนสาธิตจัดทุกชั่วโมง มีถึงร้อยละ ๒๓.๕๓
- ๒.๒ ประเภทของกิจกรรมที่ครูใช้ประกอบการสอนวิชาวรรณคดีไทย ส่วนมากคือร้อยละ ๔๖.๑๕ ใ้แก่การอ่านทำนองเสนาะต่าง ๆ และการใช้คำถาม ถาม-ตอบ รองลงมาได้แก่การพูดหน้าชั้น ส่วนการใช้ภาพยนตร์และภาพนิ่ง มีเพียงร้อยละ ๔.๖๒
- ๒.๓ ครูชายและครูหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๕๔.๖๒ เห็นว่าการที่ให้เด็กทำกิจกรรมในหนังสือเรียนนั้นน่าช่วยกระตุ้นเรียนของเด็กได้มาก เพราะมีถึงร้อยละ ๔๐.๐๐ ที่บอกว่าทำให้การเรียนสนุกสนาน

เด็กสนใจ แต่มีครูที่ตอบว่าทำให้เด็กเสียเวลาเรียนนั้นมีเพียงร้อยละ

๔.๖๒

๓. เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน

๓.๑ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๔๕.๒๓ ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางชั่วโมง เท่านั้น มีครูร้อยละ ๖.๑๕ ที่ไม่ใช้อุปกรณ์เลย และครูที่มีใช้อุปกรณ์ทุกชั่วโมง มีเพียงร้อยละ ๒.๓๑

เหตุผลที่ครูใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางชั่วโมง ในชั่วโมงที่ครูใช้อุปกรณ์นั้น ใช้เพราะเห็นว่าจำเป็นและเหมาะสมกับบทเรียน และมีเวลาเพียงพอในการจัดหา และในชั่วโมงที่ไม่ใช้อุปกรณ์ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๑.๓๒ เห็นว่าไม่จำเป็นและไม่เหมาะสมที่จะต้องใช้ และไม่มีเวลาทำหรือจัดหาอุปกรณ์ที่เหมาะสมตามต้องการได้

๓.๒ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๗๗.๖๔ ไม่ว่าจะมีวัสดุใด ๆ ให้ความเห็นตรงกันว่า การสอนวิชาวรรณคดีไทยนั้นจำเป็นต้องมีอุปกรณ์การสอนบาง เพราะช่วยในการเรียน ทำให้เด็กเข้าใจอย่างแจ่มชัด เพราะได้เห็นของจริง เด็กตั้งใจเรียนดี และรู้สึกสนุกสนานในบทเรียน

๓.๓ อุปกรณ์การสอนที่ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ใช้ประกอบการสอนมากที่สุดคือร้อยละ ๗๐.๐๐ คือสมุดภาพ รองลงมาคือเพลง แผนภูมิ และเครื่องบันทึกเสียง ส่วนอุปกรณ์ที่ใช้น้อยที่สุดคือร้อยละ ๖.๑๕ คือวิทยุ ทั้งโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ใช้วิทยุ น้อยที่สุด

๔. เกี่ยวกับกิจกรรมวัดผล

๔.๑ ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากคือร้อยละ ๕๕.๒๓ วัดผลการสอนวิชาวรรณคดีไทยแบบเดียวกันคือ วัดผลเมื่อจบบทเรียนเรื่องหนึ่ง ๆ รองลงมาคือร้อยละ

๓๐.๗๗ วัตถุประสงค์ให้นักเรียนทำการบ้าน

- ๕.๒ ครูทุกคนไม่ว่าจะสอนในโรงเรียนประเภทใด ได้แนะนำให้เด็กไปอ่านหนังสือวรรณคดีไทยเพิ่มเติม
๕. เกี่ยวกับกิจกรรมนอกหลักสูตร
- ๕.๑ ประเภทของกิจกรรมนอกหลักสูตรที่ครูให้เด็กทำมากที่สุดเป็นอันดับแรกคือร้อยละ ๖๐.๐๐ ได้แก่ การให้เด็กทำสมุดภาพวรรณคดี รองลงมาคือสมุดบรรยายใต้ภาพ เป็นที่น่าสังเกตว่ามีครูในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ถึงร้อยละ ๘.๘๖ ที่ไม่เคยให้เด็กทำกิจกรรมนอกหลักสูตร
- ๕.๒ โรงเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๘๘.๘๖ มีชุมนุมภาษาไทยแต่ก็มีจำนวนใกล้เคียงกันคือร้อยละ ๘๖.๘๒ ที่ไม่มีชุมนุมภาษาไทย และตำแหน่งหน้าที่ของครูในชุมนุมภาษาไทย ครูส่วนมากคือร้อยละ ๑๑.๘๘ เป็นที่ปรึกษาของชุมนุม รองลงมาก็เป็นกรรมการหัวหน้าชุมนุมภาษาไทย หัวหน้าหมวดภาษาไทย และผู้ช่วย
- ๕.๓ กิจกรรมที่ชุมนุมภาษาไทยได้จัดทำไปแล้วมากที่สุดมีถึงร้อยละ ๓๑.๑๕ ได้แก่การโต้วาที อภิปราย รองลงมาคือการแข่งขันการอ่านทำนองเสนาะ ต่อสู้อาณัติและความเรียง ทำสมุดภาพ
- ๕.๔ โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากคือร้อยละ ๙๘.๘๑ ไม่มีห้องภาษาไทย เป็นที่น่าสังเกตว่าเฉพาะโรงเรียนรัฐบาลคือร้อยละ ๑๘.๘๑ เท่านั้น ที่มีห้องภาษาไทย และได้ชื่อภาษาไทยสำหรับจัดนิทรรศการ สอนและเรียนวิชาภาษาไทย ให้เด็กคนควาประกอบการเรียน และจัดอภิปราย โต้วาที

หมวดที่ ๕ ปัญหาที่ครูประสบเกี่ยวกับการสอน การจัดกิจกรรมและการใช้
อุปกรณ์

- ๕.๑ ปัญหาการสอนวิชาวรรณคดีไทยที่ครูโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียน
ราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ประสบมากที่สุดคือร้อยละ ๓๖.๑๕
ได้แก่ครูไม่มีความสามารถพิเศษบางอย่าง เช่นร้องเพลง รำ
ละคร อ่านทำนองเสนาะต่างๆ ร้องลงมาก็คือครูไม่มีความรู้
เกี่ยวกับเรื่องที่สอนอย่างละเอียดพอ วรรณคดีมีเนื้อเรื่องมาก
เกินไป และจำนวนนักเรียนมากเกินไป จัดกิจกรรมต่างๆ ไม่
ค่อยได้ผล
- ๕.๒ ปัญหากิจกรรมการสอนวิชาวรรณคดีไทยที่ครูโรงเรียนรัฐบาล
โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ประสบมากที่สุดคือร้อยละ
๕๐.๓๗ คือมีเวลาน้อยมาก ทำให้จัดกิจกรรมไม่ได้เต็มที่ ร้อง
ลงมาก็คือนักเรียนบางคนไม่ค่อยร่วมกิจกรรม การทำกิจกรรม
เป็นหมู่จึงไม่ค่อยได้ผล และการทำกิจกรรมมากเกินไป ทำให้
เด็กงุนงงไม่แน่นเหมือนเด็กสมัยก่อน
- ๕.๓ ปัญหาด้านอุปกรณ์การสอนวิชาวรรณคดีไทย ที่ครูส่วนมากคือร้อย
ละ ๓๑.๕๔ ประสบกันมากที่สุดคือ มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ไม่
มีเวลาไปติดต่อหาอุปกรณ์ ร้องลงมาก็คือไม่มีเวลาทำอุปกรณ์
หาวัสดุมาทำอุปกรณ์ได้ยาก และหมดเปลืองเงินมาก และครูที่
ไม่เคยประสบปัญหาเลยนั้นให้เหตุผลว่า แม้จะไม่ใช้อุปกรณ์ ก็
สามารถสอน ได้ดีเท่าหรือดีกว่าเมื่อใช้อุปกรณ์

หมวดที่ ๖ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและความคิดเห็นกับประเภทของ
โรงเรียน และเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

- ๖.๑ ทัศนคติของครูที่มีต่อการสอนวิชาวรรณคดีไทย ขึ้นอยู่กับเพศของ
ครูที่ตอบแบบสอบถาม คือครูหญิงร้อยละ ๕๕.๐๐ ชอบสอนวิชา

- วรรณคดีไทย ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่าครูชาย ครูชายชอบสอนเพียงร้อยละ ๕๐.๐๐ เท่านั้น
- ๖.๒ ความรู้สึกของครูที่มีต่อการอ่านหนังสือวรรณคดีไทยนั้นสัมพันธ์กับเพศของครูที่ตอบแบบสอบถาม คือครูหญิงร้อยละ ๕๐.๐๐ชอบอ่านมาก ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่าครูชาย ครูชายชอบอ่านมากเพียงร้อยละ ๓๓.๓๓ เท่านั้น
- ๖.๓ ความเห็นของครูเกี่ยวกับความมุ่งหมายในการสอนวรรณคดีไทยนั้นไม่สัมพันธ์กับประเภทของโรงเรียนคือ ครูส่วนมาก คือ ร้อยละ ๗๒.๓๑ เห็นว่าเหมาะสมแล้วเช่นเดียวกัน
- ๖.๔ ความจำเป็นที่จะต้องสอนให้ทันตามหลักสูตรนั้น ไม่สัมพันธ์กับประเภทของโรงเรียน คือครูส่วนมากร้อยละ ๔๓.๔๕ เห็นว่าครูจำเป็นต้องสอนวิชาวรรณคดีไทยให้ทันตามหลักสูตร เช่นเดียวกัน
- ๖.๕ การสอนวิชาวรรณคดีไทยตามหลักสูตร พ.ศ.๒๕๐๓ นั้น ไม่สัมพันธ์กับประเภทของโรงเรียน คือครูส่วนมากร้อยละ ๔๕.๒๓ สอนได้ทันตามหลักสูตร เช่นเดียวกัน
- ๖.๖ การสอนวิชาวรรณคดีไทยแบบมีกิจกรรม อุปกรณ์ และวัสดุภายในชั่วโมง จะทำให้สอนทันตามหลักสูตรหรือสอนไม่ทันตามหลักสูตรนั้น ไม่สัมพันธ์กับจำนวนปีที่ครูทำการสอน กล่าวคือครูส่วนมากร้อยละ ๕๗.๖๗ เห็นว่าการสอนทันหรือไม่ทันตามหลักสูตรย่อมแล้วแต่วิธีสอนของครู เช่นเดียวกัน
- ๖.๗ การเตรียมการสอนของครู ไม่สัมพันธ์กับจำนวนปีที่ครูทำการสอน คือครูส่วนมากคือร้อยละ ๗๔.๖๒ เตรียมการสอนทุกครั้งเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ครูผู้ตอบแบบสอบถามยังได้เสนอแนะการสอนวิชาวรรณคดีไทยไว้อีกด้วย ดังต่อไปนี้

เกี่ยวกับหลักสูตร และแบบเรียนวรรณคดีไทย

๑. ในหนังสือเรียนควรมีภาพประกอบให้มากกว่านี้
๒. ควรปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีไทยใหม่ เพราะบทเรียนที่คัดคณมาบางเรื่องครูเองยังไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน
๓. ควรปรับปรุงวิชาภาษาไทยตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา
๔. ควรปรับปรุงเวลาให้เหมาะสมกับหลักสูตร ถ้าหลักสูตรไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้
๕. ควรกำหนดคะแนนวิชาภาษาไทยให้มากกว่านี้
๖. เนื้อหาในหลักสูตรมากเกินไป ทำให้สอนอย่างละเอียดไม่ได้ ควรลดเรื่องให้น้อยลง

เกี่ยวกับวิธีสอน การเตรียมการสอน การใช้อุปกรณ์ กิจกรรม

๑. ครูต้องมีอุปกรณ์และกิจกรรมประกอบการสอน
๒. ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น
๓. ครูต้องเตรียมการสอนทุกครั้งที่เขาสอน
๔. ควรจัดกิจกรรมและเนื้อหาให้เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของนักเรียน

เกี่ยวกับครูสอนวิชาวรรณคดีไทย

๑. ต้องรักวิชาวรรณคดีไทยจริงๆ
๒. สอนวรรณคดีไทยทุกๆชั้น
๓. ต้องมีความรู้อย่างกว้างขวางทุกๆด้าน
๔. เป็นครูพิเศษเท่านั้น ไม่ควรเป็นครูประจำชั้น
๕. ต้องเป็นคนรักการอ่านและคนควาอยู่เสมอ
๖. มีอารมณ์ร่าเริงและอารมณ์ขันอยู่เสมอ
๗. ต้องเป็นคนใจกว้าง รับฟังความคิดเห็นของนักเรียน

การสนับสนุน และแบรรมครูวิชาภาษาไทย

๑. พิจารณาให้ความดีความชอบเป็นพิเศษ
๒. ควรมีการอบรมครูวิชาภาษาไทยทั้งทางค่านวิชา การอ่านทำนองเสนาะ การใช้อุปกรณ์
๓. ควรมีวิทยากรที่มีความสามารถจริงๆมาแนะนำเทคนิคในการสอน

เกี่ยวกับโรงเรียน

๑. ควรมีห้องภาษาไทย
๒. ช่วยเหลือเรื่องอุปกรณ์การสอน ให้มีเงินช่วยเหลืออย่างเพียงพอ และมีหน่วยช่วยเหลืออุปกรณ์การสอน
๓. ควรมีห้องอุปกรณ์พร้อมทั้งมีอุปกรณ์ครบ สามารถหยิบใช้ได้สะดวก
๔. ควรจัดตั้งชุมนุมภาษาไทย
๕. ควรมีหนังสือวรรณคดีไทย เพื่อใช้ในการค้นคว้าให้มากๆ
๖. ควรมีคู่มือครูเกี่ยวกับการแนะนำการทำกิจกรรม วิธีทำอุปกรณ์
๗. มีกิจกรรมทางวรรณคดีไทยบ้าง
๘. พานักเรียน ไปศึกษานอกสถานที่บ้าง
๙. มีหน่วยช่วยเหลืออุปกรณ์การสอนวิชาวรรณคดีไทย
๑๐. ควรมีทุนสำหรับออกวารสาร
๑๑. ให้ครูทุกคนร่วมมือกับครูวิชาภาษาไทย

เกี่ยวกับนักเรียน

สิ่งที่ค้นพบเกี่ยวกับการเรียนวิชาวรรณคดีไทย และปัญหาที่นักเรียนประสบในการเรียนวิชาวรรณคดีไทย แบ่งเป็นหมวดใหญ่ๆ ได้ ๘ หมวด ดังนี้

- หมวดที่ ๑ เกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย และวิชาวรรณคดีไทย
- หมวดที่ ๒ เกี่ยวกับแบบเรียนวิชาวรรณคดีไทย
- หมวดที่ ๓ เกี่ยวกับการเรียนวิชาวรรณคดีไทย
- หมวดที่ ๔ เกี่ยวกับการทำกิจกรรมภายในห้องเรียน และกิจกรรมนอกหลักสูตร
- หมวดที่ ๕ เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน
- หมวดที่ ๖ เกี่ยวกับการวัดผล
- หมวดที่ ๗ เกี่ยวกับการใช้เวลาว่างของนักเรียน
- หมวดที่ ๘ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ และความคิดเห็นกับประเภทของโรงเรียน และเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

หมวดที่ ๑ ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย และวิชาวรรณคดีไทย

๑.๑ นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๘๕.๓๓ ชอบเรียนภาษาไทย และมีเพียงร้อยละ ๑๐.๒๗ เท่านั้นที่ไม่ชอบเรียน

เป็นที่น่าสังเกตว่า นักเรียนหญิงชอบเรียนภาษาไทยมากกว่านักเรียนชาย กล่าวคือ นักเรียนหญิงชอบเรียนร้อยละ ๘๑.๘๓ ส่วนนักเรียนชายชอบเรียนเพียงร้อยละ ๘๘.๒๔ เท่านั้น

เหตุผลที่นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๘๑.๐๘ ชอบเรียนภาษาไทย เพราะวรรณคดีบางเรื่องเข้าใจง่าย อ่านแล้วสนุก น่าสนใจ ทำให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยมากขึ้น

เหตุผลที่นักเรียนชายร้อยละ ๒๕.๒๕ ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยก็เพราะไม่ถนัดวิชานี้ นอกจากนั้นยังเห็นว่าวรรณคดีไทยบางเรื่องเป็นโคลงกลอน ต้องแปล อ่านแล้วเข้าใจยาก และต้องใช้ความจำมาก ไม่ชอบท่องจำ ส่วนนักเรียนหญิงร้อยละ ๕๐.๐๐ ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยเพราะ ต้องใช้ความจำมาก มีศัพท์ที่ต้องใช้ความจำ ไม่ชอบท่องจำ

- ๑.๘ วิชาต่างๆในหมวดวิชาภาษาไทยนั้น วิชาวรรณคดีไทยเป็นวิชาที่ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชอบเรียนมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ นักเรียนชายชอบเรียนร้อยละ ๒๗.๖๕ นักเรียนหญิงชอบเรียนร้อยละ ๓๔.๓๖ เหตุที่ชอบเพราะเรียนแล้วสนุก เพลิดเพลินและได้รับความรู้ ส่วนเหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนหลักภาษาไทยเป็นอันดับหนึ่ง นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๑๗.๒๔ เห็นว่าจะได้ใช้ภาษาให้ถูก และสนุกน่าสนใจ นักเรียนร้อยละ ๑๕.๗ ชอบเรียนการฟัง การพูด และการอ่านเป็นอันดับหนึ่ง เพราะได้รู้หลักต่างๆ ทำให้พูดอ่านและเขียนได้ถูกต้อง และวิชานี้สนุกสนานได้รับความเพลิดเพลิน และนักเรียนร้อยละ ๒๔.๓๒ ชอบเรียนวิชาการเขียนเป็นอันดับหนึ่ง เพราะได้รู้ถึงการเขียนวิธีต่างๆ จะได้นำเอาไปใช้แต่งหนังสือ

หมวดที่ ๒ แบบเรียนวรรณคดี

- ๒.๑ แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๓๗.๓๓ เห็นว่าพระราชนิพนธ์บทละครเรื่อง พระร่วงเหมาะสมแล้ว ส่วนเรื่องที่ย้ายเกินไป นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๒๓.๓๓ เห็นว่าได้แก่นิทานเรื่อง นากพระโขนงที่สอง นิทานที่ซาพเจ้าชอบ และนักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๓๐.๒๗ เห็นว่าเรื่องที่ยากเกินไปนั้นได้แก่เรื่อง กาพย์ห่อโคลงเห่เรือ (๓ ตอน) พระราชดำรัสในวันฉัตรมงคล

๒.๒ แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ นักเรียนส่วนมากคือ ร้อยละ ๔๔.๔๖ เห็นว่าเรื่องที่เหมาะสมแล้วได้แก่เรื่องกาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวาน และสมเด็จพระเจ้าตากสิน ส่วนเรื่องที่ยากเกินไป นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๑๒.๔๔ ลงความเห็นว่าได้แก่เรื่องพระพุทธรูปประวัติ และเรื่องที่ยากเกินไปได้แก่เรื่อง ทูตไทยไปประเทศอังกฤษ ไคเก๊ก เวณีสวานิช และอิเหนา

๒.๓ แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ นักเรียนส่วนมากคือ ร้อยละ ๔๖.๐๐ เห็นว่าเรื่องที่เหมาะสมแล้วได้แก่เรื่องจดหมายจางวางท่า ชมป่า รำพึงในป่าช้า และนิทานเวตาล ส่วนเรื่องที่ยากเกินไปนักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๘.๓๓ เห็นว่าได้แก่เรื่อง นิทานเวลา รำพึงในป่าช้า และเรื่องที่ยากเกินไปได้แก่เรื่อง พระมหานคร และหัวใจนักปราชญ์

หมวดที่ ๓ การเรียนนิชาวรรณคดีไทย

๓.๑ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒-๓ ส่วนมากคือร้อยละ ๔๕.๐๘ว่าชอบเรียนนิชาวรรณคดีไทย โดยให้เหตุผลว่า ชอบเพราะได้รับความเพลิดเพลินจากเนื้อเรื่องเป็นวิชาที่น่าเรียน น่าสนุก ไครูรสไฟเราะของวรรณคดีไทย แต่มีนักเรียนเพียงร้อยละ ๔.๐๒ ที่ไม่ชอบเรียนนิชาวรรณคดีไทย เพราะมีเนื้อเรื่องมากเกินไปทำให้เบื่อ เนื้อเรื่องยาก ตัวละครมากเกินไป มักจะสับสนกัน ทำให้จำไม่ใคร่ได้ และไม่ชอบครูที่สอน นอกจากนี้มีนักเรียนร้อยละ ๑๐.๘๔ ที่มีความรู้สึกเฉยๆต่อการเรียนนิชาวรรณคดีไทย เพราะบางครั้งก็สนุก บางครั้งก็เบื่อ และไม่ชอบท่องศัพท์ ส่วนมากมีแต่คำกลอนและไคคะแนนพอสมควร

๓.๒ นักเรียนชายและหญิงมากที่สุดคือร้อยละ ๔๘.๕๑ ชอบครูที่สอนนิชาวรรณคดีไทยในปัจจุบัน เพราะสอนดี สนุก ไม่น่าเบื่อ มีวิธีอธิบายให้นักเรียนเข้าใจทุกครั้ง และครูมีความรู้ในเรื่องที่สอนดี แต่มี

นักเรียนเพียงร้อยละ ๔.๕๓ ไม่ชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย เพราะสอนไม่ดี ไม่สนุก น่าเบื่อ สอนไม่ค่อยรู้เรื่อง และสอนเฉพาะในบทเรียน ไม่มีรายละเอียดเพิ่มเติม

- ๓.๓ นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๖๗.๖๓ ให้ความเห็นว่า การเรียน วิชาวรรณคดีไทยนั้น ครูควรจะเล่าเนื้อเรื่องย่ออย่างละเอียด ก่อนที่จะเรียนเนื้อเรื่อง ร่องลงมาก็คือควรเรียนเนื้อเรื่องและ จดกิจกรรมภายในชั้นเรียน

หมวดที่ ๔ กิจกรรมภายในห้องเรียน และกิจกรรมนอกหลักสูตร

- ๔.๑ นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๔๕.๓๑ บอกว่าครูให้ทำกิจกรรมเป็น บางชั่วโมงเท่านั้น กิจกรรมที่ครูให้ทำมากที่สุดคือร้อยละ ๖๒.๕๕ ได้แก่การพูดหน้าชั้น ร่องลงมาได้แก่การอ่านทำนองเสนาะ ทำ งานเป็นกลุ่ม สรุปเรื่องที่เรียนมาแล้ว และรายงาน
- ๔.๒ นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๗๑.๔๓ ชอบให้มีกิจกรรม ภายในห้องเรียน โดยให้เหตุผลว่า ทำให้เข้าใจเนื้อเรื่อง และ สิ่งต่างๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้การเรียนสนุกสนาน และบรรยากาศ ในห้องเรียนดีขึ้น ไม่ง่วงนอน มีเพียงร้อยละ ๔.๖๕ เท่านั้น ที่บอกว่าจัดกิจกรรมแล้วทำให้เสียเวลาเรียน นักเรียนร้อยละ ๒๔.๑๑ รู้สึกเฉยๆต่อการจัดกิจกรรม และมีเพียงร้อยละ ๓.๓๕ ที่ไม่ชอบให้ครูจัดกิจกรรมภายในชั้นเรียน
- ๔.๓ นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๗๒.๕๕ ชอบมีส่วนร่วม ในการทำกิจกรรม ร้อยละ ๒๓.๒๑ รู้สึกเฉยๆต่อการร่วมกิจกรรม และมีเพียงร้อยละ ๒.๕๐ ที่ไม่ชอบร่วมกิจกรรม
- ๔.๔ ประเภทกิจกรรมนอกหลักสูตรที่ครูให้นักเรียนทำนั้น นักเรียน ส่วนมากคือร้อยละ ๔๐.๔๑ ทำสมุดภาพวรรณคดีไทยประกวดโคลง

กลอน ทำสมุดรวบรวมสุภาษิต คำพังเพยของไทยแต่ก็มีนักเรียน
ถึงร้อยละ ๑๘.๐๘ ที่ครูไม่เคยให้ทำกิจกรรมร่วมหลักสูตรเลย

หมวดที่ ๕ อุปกรณ์การสอน

๕.๑ นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๗๕.๗๘ ตอบว่าครูมีอุปกรณ์ประกอบ
การสอน แต่ก็มีถึงร้อยละ ๒๔.๒๓ ที่ไม่มีอุปกรณ์

อุปกรณ์ที่ครูใช้มากที่สุด นักเรียนร้อยละ ๕๕.๕๕ ตอบว่าได้แก่
หนังสือประกอบ รองลงมาได้แก่รูปภาพ สมุดภาพ แผนที่ และ
เครื่องบันทึกเสียง

๕.๒ การที่ครูใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนนั้น ครูส่วนมากคือร้อยละ ๖๔.๕๑
ตอบว่าทำให้เข้าใจบทเรียนได้อย่างชัดเจน เพราะได้เห็นของ
จริง และทำให้สนใจบทเรียนมากขึ้น และมีเพียงร้อยละ ๑.๑๒
เห็นว่า ใช้อุปกรณ์การสอนแล้วทำให้เสียเวลาเรียน

หมวดที่ ๖ การวัดผล

๖.๑ นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๔๓.๗๕ ชอบการวัดผลวิชาวรรณคดี
ไทย เมื่อจบบทเรียนเรื่องหนึ่งๆ รองลงมาชอบการวัดผลปลาย
ชั่วโมงที่ครูสอนจบ

๖.๒ นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๕๑.๗๕ สอบข้อเขียนวิชาวรรณคดีไทย
แบบปรนัยส่วนใหญ่ อีตื้นยส่วนน้อย รองลงมาสอบแบบปรนัยส่วนน้อย
อีตื้นยส่วนใหญ่ และมีเพียงร้อยละ ๑.๗๕ ที่สอบแบบปรนัย และ
อีตื้นยพอๆกัน

หมวดที่ ๗ การใช้เวลาว่างของนักเรียน

๗.๑ นักเรียนส่วนมากคือร้อยละ ๔๗.๗๗ ใช้เวลาว่างด้วยการทำงาน
ในห้องเรียน มีเพียงร้อยละ ๒.๕ เท่านั้น ที่เข้าห้องสมุดเพื่อทำ
งาน

- ๗.๒ โรงเรียนทั้งสามประเภทคือ รอยละ ๔๕.๕๔ มีห้องสมุดหรือห้องภาษาไทย คงมีโรงเรียนราษฎร์เพียง รอยละ ๓๕ เท่านั้น ที่ไม่มีห้องภาษาไทย และโรงเรียนส่วนมากคือ รอยละ ๖๔.๕๗ มีหนังสือที่จะใช้คนควาเกี่ยวกับวิชาวรรณคดีไทยในห้องสมุด แต่เป็นที่น่าสังเกตว่ามีนักเรียนถึง รอยละ ๑๕.๔๕ ที่ไม่ทราบว่าในห้องสมุดนั้นมีหนังสือที่จะใช้คนควาวิชาวรรณคดีไทยใดหรือไม่
- ๗.๓ นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือ รอยละ ๕๓.๓๕ ชอบอ่านหนังสือประเภทชีวประวัติบุคคลสำคัญ และมีนักเรียนชายเพียง รอยละ ๐.๔๕ เท่านั้น ที่ไม่ชอบอ่านหนังสือเลยไม่ว่าจะเป็นประเภทใดๆ
- ๗.๔ นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือ รอยละ ๔๔.๖๖ อ่านเรื่องพระอภัยมณีจบเหมือนกัน รองลงมาคือ ราชาริราช ขุนช้างขุนแผน พระร่วง อีเหนา และมีจำนวนเพียง ๓.๗๗ ที่ไม่เคยอ่านจบเลยไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดๆ

หมวดที่ ๔ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ และความคิดเห็นของนักเรียนกับประเภทของโรงเรียน และเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

- ๔.๑ ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย ไม่สัมพันธ์กับเพศของนักเรียน กล่าวคือ ทั้งนักเรียนชายและหญิงชอบเรียนวิชาภาษาไทยเหมือนกัน
- ๔.๒ การชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยของนักเรียนสัมพันธ์กับชั้นเรียนคือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ชอบเรียนเป็นจำนวน รอยละ ๔๔.๑๐ ซึ่งมากกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒-๓ มัธยมศึกษาปีที่ ๒ ชอบเรียน รอยละ ๔๑.๐๘ และมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ชอบเรียน รอยละ ๔๖.๐๐
- ๔.๓ การชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย ไม่สัมพันธ์กับเพศของนักเรียนคือ นักเรียนทั้งชายและหญิงชอบครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยเหมือนกัน

- ๔.๔ การที่ครูให้เด็กทำกิจกรรมนั้นขึ้นอยู่กับประเภทของโรงเรียน กล่าวคือ โรงเรียนรัฐหมดไม่เคยทำกิจกรรมทุกชั่วโมงเลย แต่ทำเป็นบางชั่วโมง มีถึงร้อยละ ๕๓.๕๓ และนานๆจึงจะทำครั้งหนึ่งมีเพียงร้อยละ ๔๓.๕๕ ส่วนครูที่ไม่เคยทำกิจกรรมเลย มีร้อยละ ๑.๖๘ เท่านั้น
- โรงเรียนราษฎร์ ทำกิจกรรมทุกชั่วโมงมีร้อยละ ๑๖.๖๗ ทำเป็นบางชั่วโมงมีร้อยละ ๓๐.๐๐ นานๆจึงจะทำครั้งหนึ่งมีจำนวนถึงร้อยละ ๕๕.๕๕ และครูที่ไม่เคยทำกิจกรรมภายในชั้นเรียนเลย มีถึงร้อยละ ๑๖.๖๗
- โรงเรียนสาธิต ครูที่ทำกิจกรรมทุกชั่วโมงมีจำนวนร้อยละ ๒.๒๒ ทำกิจกรรมเป็นบางชั่วโมงมีจำนวนถึงร้อยละ ๕๕.๕๕ และนานๆครั้งจึงจะทำกิจกรรมครั้งหนึ่งมีเพียงร้อยละ ๓๓.๓๓ เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีครูคนใดในโรงเรียนสาธิตที่ตอบว่าไม่เคยทำกิจกรรมภายในชั้นเรียนเลย
- ๔.๕ การขอให้ทำกิจกรรมในชั้นเรียนนั้นสัมพันธ์กับเพศของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนหญิงขอให้ทำกิจกรรมในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนชาย
- ๔.๖ การขอมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นสัมพันธ์กับเพศของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนหญิงขอมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากกว่านักเรียนชาย นักเรียนหญิงมีถึงร้อยละ ๕๑.๕๓ นักเรียนชายมีเพียงร้อยละ ๒๕.๕๕
- ๔.๗ การใช้อุปกรณ์การสอนของครูสัมพันธ์กับประเภทของโรงเรียน โรงเรียนสาธิตมีอุปกรณ์การสอนถึงร้อยละ ๑๐๐ ส่วนโรงเรียนรัฐบาลมีอุปกรณ์การสอนเพียงร้อยละ ๗๕.๖๕ และโรงเรียนราษฎร์มีร้อยละ ๕๕.๓๓

นอกจากนี้ นักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามยังได้เสนอความคิดเห็น
ต่างๆอีกหลายประการ ดังนี้

การเลือกเวลาเรียนวิชาวรรณคดีไทย

นักเรียนชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๔๔.๔๔ เลือกเรียน
วิชาวรรณคดีไทยตอนเช้า เพราะไม่ง่วงนอน อากาศแจ่มใส
สมองปลอดโปร่ง ทำให้มีความจำดี รองลงมาเลือกเรียนวิชา
วรรณคดีไทยตอนบ่าย เพราะเรียนสนุก ไม่ง่วงนอน ไม่เบื่อ และ
เป็นวิชาที่เข้าใจง่าย ไม่ต้องใช้หัวสมองมากนัก ตอนเช้าควร
เรียนคณิตศาสตร์ เพราะต้องใช้สมองมาก วิชาวรรณคดีไทยไม่
จำเป็นต้องเรียนตอนเช้าในขณะที่สมองกำลังแจ่มใส

ส่วนนักเรียนร้อยละ ๓๒.๑๔ เรียนวิชาวรรณคดีไทยตอนไหนก็
ได้เพราะ

๑. สนใจและชอบเรียนอยู่แล้ว
๒. เรียนแล้วสนุกไม่เบื่อ ไม่ง่วงนอน
๓. เรื่องที่เรียนน่าสนใจ จึงเรียนได้ตลอดวัน
๔. ขึ้นอยู่กับความตั้งใจเรียนเป็นสำคัญ
๕. เป็นวิชาที่เข้าใจง่าย ไม่ต้องใช้สมองมากนัก
๖. อาจารย์มีวิสัยทัศน์ ไม่ง่วงนอน
๗. นักเรียนที่ตีไม่จำเป็นต้องเลือกเวลาเรียน

หลักสูตรและแบบเรียนวรรณคดีไทย

นักเรียนเสนอความคิดเห็นว่าแบบเรียนวรรณคดีไทยนั้นควรจะ

๑. หาเรื่องที่น่าสนใจ เป็นคติสอนใจมาเรียน
๒. จัดทำรูปเล่มหนังสือวรรณคดีไทยให้ชวนอ่าน เช่นมีภาพสี
ประกอบมากๆ
๓. ควรปรับปรุงหลักสูตรและแบบเรียน เพราะบางเรื่องไม่
เหมาะสม

๔. ควรมีเรื่องที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย เช่น เป็นพวกกลอนและ
ชาดก
๕. มีหนังสือประกอบการ เรียนให้มาก
๖. มีชั่วโมงเรียนให้มากขึ้น

ครูผู้สอนวิชาวรรณคดีไทย

๑. ควรมีอุปกรณ่มากๆ
๒. ควรมีกิจกรรมทั้งในและนอกหลักสูตรให้มากขึ้น
๓. มีอาจารย์สอนดี ตั้งใจสอน และมีวิธีไม่ให้นักเรียนง่วง
นอน
๔. ควรอธิบายให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง
๕. ต้องมีความรู้ในเรื่องที่สอนอย่างกว้างขวาง
๖. ควรฟังความคิดเห็นของนักเรียนบ้าง และให้โอกาสนัก-
เรียนได้แสดงความสามารถบาง
๗. ควรเล่าเรื่องย่อก่อนสอน
๘. ควรเป็นครูผู้หญิงที่สวย ใจเย็น พุคจาไพเราะ เห็นอก
เห็นใจนักเรียน
๙. วัตถุประสงค์หลังจากเรียนไปเรื่องหนึ่งๆ และให้ทำแบบฝึกหัด
วิชาวรรณคดีไทยบาง
๑๐. ให้มีการท่องคัมภีร์ และหัดเขียนจนจำได้
๑๑. ครูควรอธิบายด้วยเสียงอันดัง ชัดเจน
๑๒. ควรเข้าสอนทุกครั้ง และไม่ควรสอนเร็วเกินไป
๑๓. ควรเตรียมการสอนทุกครั้ง
๑๔. ให้นักเรียนรู้จักวิจารณ์ตัวละคร
๑๕. เข้าใจนักเรียน เห็นอกเห็นใจนักเรียน ไม่เอาแต่อารมณ์
และไม่ลำเอียง
๑๖. ต้องปรับปรุงทั้งครูผู้สอน และนักเรียน

การปรับปรุงทางค่านโรงเรียน

๑. ควรจัดศึกษานอกสถานที่ ศึกษาเกี่ยวกับโบราณคดี
๒. จัดนิทรรศการวิชาภาษาไทย
๓. มีห้องภาษาไทย เพื่อให้ให้นักเรียนค้นคว้าวรรณคดีไทย
๔. ประกวคโคลงกลอนต่างๆ
๕. หาเรื่องฉบับเดิมมาให้อ่าน
๖. เพิ่มครูสอนวิชาวรรณคดีให้มากขึ้น
๗. ชุมนุมภาษาไทย

อภิปรายผลของการวิจัย

เนื่องจากมีตัวประกอบบางประการที่อาจทำให้ผลของการวิจัยบกพร่อง ซึ่งได้แก่ความเชื่อถือได้ของคำตอบ ซึ่งขึ้นอยู่กับความเข้าใจในแบบสอบถามความจริงใจในการตอบแบบสอบถาม และความตั้งใจตอบแบบสอบถามของครูและนักเรียน อีกทั้งเวลาที่ใช้ในการสำรวจก็น้อย แต่อย่างไรก็ดีข้อมูลที่ได้ในครั้งนี้ก็เป็นที่น่าเชื่อถือได้ เพราะได้ใช้วิธีการที่มีระเบียบและทำด้วยความระมัดระวัง การที่คัดเลือกว่าข้อมูลที่เชื่อถือได้นั้นก็เพราะ

๑. ครูและนักเรียนต่างๆที่ใช้เป็นตัวแทนประชากร ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ครูที่แสดงความคิดเห็นครั้งนี้คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐.๐๐ และนักเรียนที่แสดงความคิดเห็นครั้งนี้คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๘๖
๒. ข้อเท็จจริงที่พบในการวิจัยครั้งนี้ใกล้เคียงกับการค้นพบในครั้งก่อนๆของผู้คนควาของคนอื่น ดังต่อไปนี้

เกี่ยวกับหลักสูตร และแบบเรียนวิชาวรรณคดีไทย

จากการวิจัยปรากฏว่าครูเห็นว่าเนื้อหาในหลักสูตรวิชาภาษาไทยมากเกินไป ทำให้สอนอย่างละเอียดไม่ได้ ควรลดเรื่องไหนลง และควรปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีไทยใหม่ เพราะแบบเรียนที่คัดตอนมาจากเรื่องครูเองยังไม่มีเรื่อง

การค้นพบนี้ตรงกับการวิจัยของ น.ส. ชัญญา เทพวัลย์^๑ ที่กล่าวถึงครูลงความเห็นว่า แบบเรียนวรรณคดีไทยยังไม่เหมาะสม คือบางตอนยากเกินไป บางตอนง่ายเกินไปสำหรับเด็ก นอกจากนี้ น.ส. ประสงค์ Raymond^๒ ได้พบว่า หนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยของเด็กไม่ควรบรรจุเรื่องใหม่มากนัก

ในด้านวิธีสอน กิจกรรม อุปกรณ์ จากการวิจัย ผู้เขียนได้พบว่า

๑. การสอนวิชาวรรณคดีไทยนั้นครูส่วนมากเมื่อจำแนกตามวุฒิของครูแล้วไม่ว่าครูจะมีวุฒิระดับประกาศนียบัตร ระดับอนุปริญญา หรือระดับปริญญาก็ตาม คงใช้วิธีสอนเหมือนกันมากที่สุด คือให้เด็กอ่าน ถอดคำประพันธ์ และตอบคำถาม การค้นพบนี้ตรงกับผลการค้นพบของศิร แสงขุ และคณะ^๓ กล่าวถึงการสอนวิชาวรรณคดีไทยว่าครูส่วนมากใช้วิธีให้นักเรียนอ่านแล้วอธิบาย มีการซักถามบ้างเป็นบางตอน

๒. ครูเห็นด้วยกับการสอนวิชาวรรณคดีไทย ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆ ทั้งในหมวดวิชาเดียวกันและหมวดวิชาอื่น ซึ่งตรงกับการวิจัยของ น.ส. ประสงค์ Raymond^๒ ที่ว่าครูใหญ่ขอเสนอแนะว่าควรสอนวิชาในหมวดวิชาภาษาไทย ให้สัมพันธ์กันทุกวิชา

^๑ ชัญญา เทพวัลย์ การสำรวจความช่วยเหลือครูภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร และธนบุรี วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๔๙๕

^๒ ประสงค์ Raymond ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนคร และธนบุรี วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๐๖

^๓ ศิร แสงขุ และคณะ การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๑

๔ เพิ่งอ้าง

๓. ครูส่วนมากใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางชั่วโมงเท่านั้น และต้องการให้โรงเรียนช่วยเหลือเรื่องการทำอุปกรณ์ หออุปกรณ์และเงินทุนทำอุปกรณ์ ซึ่งตรงกับการวิจัยของ น.ส.ชัญญา เทพวัลย์^๕ ที่ว่าครูใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางชั่วโมง และต้องการให้ทางโรงเรียนช่วยเหลือด้านอุปกรณ์การสอน

๔. ครูต้องการให้มีชุมนุมภาษาไทย จัดนิทรรศการ ศึกษานอกสถานที่ มีห้องภาษาไทย สำหรับคนควาทางคานวรรณคดีไทย ซึ่งตรงกับการวิจัยของ น.ส.ชัญญา เทพวัลย์^๖ ที่ว่าครูต้องการห้องภาษาไทย ต้องการให้มีการศึกษานอกสถานที่ ต้องการให้สนับสนุนสำหรับคนควา และศึกษาทางคานวิชาภาษาไทย และการวิจัยของ น.ส.ประสงค์ วัฒนสุข^๗ ที่ว่าโรงเรียนควรจัดกิจกรรมทางภาษาไทยบ้าง จัดตั้งชุมนุมภาษาไทยของเด็กวัยรุ่น

๕. ครูใช้หนังสือเป็นอุปกรณ์การสอนนิชาววรรณคดีไทยมากที่สุด ซึ่งตรงกับ การวิจัยของศิธร แสงธนู และคณะ^๘ ที่ว่าครูมีหนังสือแบบเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนมากที่สุด มีครูส่วนน้อยที่ใ้ภาพประกอบในการเรียน

ทางคานนักเรียน

๑. ในเรื่องหลักสูตร จากการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากคือเรียนนิชาววรรณคดีตอนเช้า เพราะไม่ง่วงนอน อากาศแจ่มใส สมองปลอดโปร่ง ทำให้มีความจำดี ตรงกับการวิจัยของศิธร แสงธนู และคณะ^๕ ที่ว่าเวลาที่เรียนเป็นสาเหตุสำคัญในการสร้างบรรยากาศ คือเรียนภาษาไทยตอนเช้าดีกว่าตอนบ่าย

^๕ เฟิงอ่าง

^๖ เฟิงอ่าง

^๗ เฟิงอ่าง

^๘ เฟิงอ่าง

^๙ เฟิงอ่าง

๒. เกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาไทย และวิชาวรรณคดีไทย จากการวิจัยปรากฏว่า

ก. นักเรียนชอบเรียนภาษาไทยมากที่สุด เพราะเป็นภาษาของเราเอง เรียนเข้าใจง่ายกว่าวิชาอื่น และไม่ต้องทำความเข้าใจมากเกินไป วิธีการสอนของครูดี น่าสนุก น่าสนใจ และเพลิดเพลิน ตรงกับการวิจัยของ น.ส. ประคอง ผลไพฑูลย์^{๑๐} ที่ว่าการที่นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาไทยนั้น เป็นเพราะภาษาไทยเป็นภาษาของเราเอง เรียนเข้าใจง่าย และวิธีการสอนของครูดี นอกจากนั้นนายสุข เศษชัย^{๑๑} ได้พบว่า นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะเป็นภาษาประจำชาติของเรา และวิธีการสอนของครูดี มีอุปกรณ์และกิจกรรมประกอบการสอน

ที่นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยเพราะวิธีการสอนของครูไม่ค่อยดี เรียนยากกว่าวิชาอื่น ซึ่งตรงกับการวิจัยของบุคคลอื่น ๆ หลายคน คือ น.ส. ประคอง ผลไพฑูลย์^{๑๒} ได้พบว่านักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะเป็นวิชาที่เข้าใจยาก และวิธีการสอนของครูไม่ดี

^{๑๐} ประคอง ผลไพฑูลย์ การสำรวจความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ปีที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๐๒ วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๒

^{๑๑} สุข เศษชัย การศึกษาตัวการที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นแปดคน วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๖

^{๑๒} เพิ่งอ้าง

น.ส. เรณู อุทม์บรรเทิง^{๑๓} ได้พบว่า นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะไม่ชอบครูที่สอน ครูสอนไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง วิธีการสอนของครูไม่ดี

น.ส. สมถวิล วิเศษสมบัติ^{๑๔} ได้พบว่า นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะไม่ชอบครูที่สอน และวิธีการสอนของครูไม่ดี ทำให้ไม่เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

นางลักษณ์ วิรัชชัย^{๑๕} ได้พบว่า นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะครูสอนไม่ดี

ร.ศ. หึง ทศนีย์ อ่องไพฑูริย์^{๑๖} ได้พบว่า นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เพราะไม่ชอบครูที่สอน วิธีการสอนของครูไม่ดี สอนแล้วนักเรียนไม่เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

^{๑๓} เรณู อุทม์บรรเทิง การสืบค้นปัญหาและอุปสรรคในการเรียนจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจังหวัดนนทบุรี วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗

^{๑๔} สมถวิล วิเศษสมบัติ สาเหตุของการไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๖

^{๑๕} นางลักษณ์ วิรัชชัย ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกศึกษาในโรงเรียนราษฎร์และการศึกษาต่อของนักเรียนชั้น ม.ศ. ๔ โรงเรียนสมถวิล ภาคนิพนธ์ วิชาการระเบียบวิธีวิจัยการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๐๗

^{๑๖} ร.ศ. หึง ทศนีย์ อ่องไพฑูริย์ การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนจากเด็กชั้นมัธยมปลายโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๒

ข. นักเรียนชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยมากที่สุด เพราะได้รับความรู้
สนุก เพลิดเพลิน ครูสอนดี และไม่ชอบเรียนวิชาหลักภาษาไทยมาก
ที่สุด นี่ตรงกับการวิจัยของคนอื่นๆ คือ น.ส. ลัดดา อัมประภา^{๑๗)} ได้
พบว่านักเรียนชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยมากที่สุด เพราะเห็นว่า
เรียนแล้วได้ความรู้ ไม่ชอบเรียนวิชาไวยากรณ์ไทย เพราะเห็นว่า
เรียนยาก

นายสุข เศษชัย^{๑๘)} ได้พบว่า นักเรียนชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยมากที่สุด
เพราะได้รับความรู้ สนุก น่าสนใจ เพลิดเพลิน และครูสอนดี ไม่ชอบเรียนวิชาหลัก
ภาษาไทย เพราะเห็นว่าเรียนยาก

บุญยืน พังสะอาด^{๑๙)} ได้พบว่า นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาไวยากรณ์ไทยมาก
ที่สุด เพราะไม่ชอบครูที่สอน ครูสอนไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง และวิชานี้ไม่ถนัดมาแต่ต้น
รวมทั้งไม่น่าสนใจควบ

^{๑๗)} ลัดดา อัมประภา ทัศนคติของนักเรียนพนิชยการต่อวิชาภาษาไทย
วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๕

^{๑๘)} เฟื่องอ้าง

^{๑๙)} บุญยืน พังสะอาด การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการ เรียนจากนัก-
เรียนชั้นมัธยมศึกษาจังหวัดนครนายก วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗

พิจิตร เสนีวงศ์ ณ อยุธยา^{๒๐} ได้พบว่า นักเรียนมัธยมเรียนวิชาวรรณคดีไทยมากที่สุด เพราะเป็นวิชาที่ได้รับความนิยมมานาน เติบโตขึ้น เป็นภาษาของเราเอง ได้รับความรู้

ก. นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของไทย เพราะสอนดี สอนดี ไม่น่าเบื่อ แต่งตัวดี สอนวิชาเรียนด้วย ใจดี ใจเมตตา เห็นอกเห็นใจนักเรียน มีความสามารถพิเศษ เช่น ร้องเพลง วาดรูป เล่นกีฬา เป็นต้น และมีความรู้ในเรื่องวรรณคดี ซึ่งตรงกับหลักสูตรของ น.ส. ประคอง บล.ไทย^{๒๑} ได้พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาไทย เพราะวิธีการสอนดี ใจดี แต่งตัวดี สอนดี สอนดี ทำทางดี

ง. นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นของวิชาภาษาไทย เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไท้ประโยชน์กว่า ซึ่งตรงกับหลักสูตรของ น.ส. สุณีย์ เกรวีนิล^{๒๒} ได้พบว่า นักเรียนสนใจภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย อีกทั้งคะแนนภาษาอังกฤษก็มากกว่าคะแนนวิชาภาษาไทยด้วย

^{๒๐} พิจิตร เสนีวงศ์ ณ อยุธยา ทัศนคติและความสนใจของเด็กนักเรียนที่มีต่อการประกอบอาชีพและการศึกษา วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๖

^{๒๑} เพิ่งอ้าง

^{๒๒} สุณีย์ เกรวีนิล ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๖

- จ. นักเรียนชอบการวัดผลเมื่อจบบทเรียนเรื่องหนึ่งๆ ซึ่งตรงกับการวิจัยของ น.ส. ลัดดา อิมประภา^{๒๓} ได้พบว่า การวัดผลวิชาภาษาไทยนั้น นักเรียนชอบการวัดผลขอเขียนแบบปรนัยชนิดกาเครื่องหมาย ถูกผิด มากที่สุด และยังคงการให้มีการวัดผลทุกครั้งที่จบบทเรียน
- ฉ. นักเรียนได้เสนอแนะให้ครูมีอุปกรณ์และกิจกรรมประกอบการสอน ต่อการเรียนการสอนนอกสถานที่ ต่อการมีนิตรรศการภาษาไทย ซึ่งตรงกับการค้นพบของ น.ส. ลัดดา อิมประภา^{๒๔} ได้พบว่า นักเรียนต้องการให้ครูสอนแบบมีกิจกรรม อุปกรณ์บาง ต่อการเรียนการสอนนอกสถานที่ สนใจในนิตรรศการภาษาไทย และจากการวิจัยของนายสุช เดชชัย ได้พบว่า นักเรียนต้องการเรียนการสอนนอกสถานที่

สรุปความ

จากการค้นพบนี้ พอจะสรุปได้ว่า

๑. ครูส่วนมากสอนวิชาภาษาไทย เพราะศึกษาวิชาภาษาไทยมาพอประมาณ รองลงมาต้องสอนวิชาภาษาไทย เพราะข้างโรงเรียนมีครูวิชาภาษาไทยไม่พอ
๒. ครูส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย เห็นว่า ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย ควรจะเชิดชูรักษาไว้ และศึกษาให้เขาใจอย่างแจ่มแจ้ง
๓. ครูส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนวิชาวรรณคดีไทย ครูชายและครูหญิงต่างก็ให้เหตุผลตรงกันว่า ชอบสอนวิชาวรรณคดีไทย เพราะได้รับความเพลิดเพลินจากเนื้อหา ขณะที่สอนรู้สึกสนุก มีครูส่วนน้อยมากที่ไม่ชอบสอนวิชานี้ เพราะในหนังสือแบบ

^{๒๓} เพิ่งอ้าง

^{๒๔} เพิ่งอ้าง

เรียนวรรณคดีไทยมีเรื่องต่างๆมาก ไม่มีเวลาคิดว่าเพิ่มเติม

๘. ครูชายและครูหญิงส่วนมากชอบอ่านหนังสือวรรณคดีไทย หนังสือวรรณคดีไทยที่ครูชายชอบอ่านมากที่สุดได้แก่ วรรณคดีประเภทลิลิต ส่วนหนังสือวรรณคดีไทยที่ครูหญิงอ่านมากที่สุด คือเรื่อง อิเหนา

๙. ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากเห็นว่า หลักสูตรภาษาไทยเหมาะสมแล้ว เพราะเหมาะสมกับชั้นและวัยของนักเรียน ครูส่วนน้อยเห็นว่ายังไม่เหมาะสม เพราะมีเนื้อหาที่ต้องเรียนมากทำให้จำยากเกิน — ความสามารถของนักเรียน

๑๐. ครูชายและหญิงส่วนมากอ่านทั้งหลักสูตรภาษาไทยและประมวลการสอนวิชาวรรณคดีไทย และส่วนมากเข้าใจภาษาที่ใช้ในหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๐๓

๑๑. เมื่อเปรียบเทียบเนื้อหาวรรณคดีไทยในหลักสูตรเก่า พ.ศ. ๒๕๕๓ กับเนื้อหาวรรณคดีไทยในหลักสูตรใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๓ แล้ว ครูส่วนมากชอบทั้งสองแบบ

๑๒. ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากเห็นว่าความมุ่งหมายในการสอนวิชาวรรณคดีไทยเหมาะสมแล้ว เพราะเด็กเรียนรู้เรื่องเข้าใจ และได้รับความเพลิดเพลิน มีครูส่วนน้อยที่เห็นว่ายังไม่เหมาะสม เพราะเด็กไม่ซาบซึ้งในรสวรรณคดีไทยตามที่หลักสูตรได้มุ่งหมายไว้

๑๓. ครูส่วนมากเห็นว่าอัตราเวลาเรียนวิชาวรรณคดีไทย ๒ ชั่วโมง ใน ๑ สัปดาห์นั้น เพียงพอแล้ว

๑๔. ประมวลการสอนวิชาวรรณคดีไทยนั้น ครูส่วนมากเห็นว่าช่วยในการสอนได้บ้าง และได้สอนตามเป็นบางอย่าง

๑๕. ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากเห็นพ้องตรงกันว่า จำเป็นต้องสอนวิชาวรรณคดีไทยให้ทันตามหลักสูตร เพราะต้องออกข้อสอบให้เต็มตามหลักสูตร และเด็กจะได้รับความรู้เต็มตามหลักสูตร มีครูส่วนน้อยที่เห็นว่าไม่จำเป็นต้องสอนให้ทัน เพราะครูสอนหลักการอ่านให้แก่เด็ก เด็กควรไปอ่านต่อเองได้

๑๒. ครูส่วนมากสอนวิชาวรรณคดีไทย ได้ทันตามหลักสูตร และส่วนน้อยสอนไม่ทัน ต้องให้เด็กไปอ่านมาเป็นการบ้าน แล้วถามคำถามในชั้นและสอนพิเศษนอกเวลาเรียน

๑๓. ครูส่วนมากเห็นว่าแบบเรียนวรรณคดีไทยตามหลักสูตรใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๓ เหมาะสมแล้ว และการคัดคั่นสำคัญจากหนังสือวรรณคดีไทย เรื่องต่างๆ มารวมเข้าไว้เป็นแบบเรียนวรรณคดีไทยสำหรับชั้นหนึ่งๆ นั้น เหมาะสมแล้วเป็นบางเรื่อง เด็กชอบเรียนเพราะได้รับความรู้ในเรื่องใหม่ๆ แปลกๆ และสนุกสนานในบทเรียน

แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ครูส่วนมากลงความเห็นว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่สุดคือ โคลงสุภาพิธ ร.๕ และโคลงโลกนิติ เรื่องที่ง่ายที่สุดคือสมเด็จพระเจ้าตากสิน และเรื่องที่ยากที่สุดคือเรื่องทูตไทยไปประเทศอังกฤษ

แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ครูส่วนมากลงความเห็นว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่สุดคือเรื่อง จดหมายวางวางหรือว่า เรื่องที่ง่ายและยากที่สุดได้แก่เรื่องพระมหานคร และประวัติอาจารย์

๑๔. ครูส่วนมากเห็นว่าการสอนแบบมีกิจกรรม อุปกรณ์และวัสดุภายในหนึ่งชั่วโมงนั้น จะทำให้สอนทันหรือไม่ทันตามหลักสูตรย่อมแล้วแต่วิธีสอนของครู แต่ควรเรียนเนื้อเรื่องและจัดกิจกรรมภายในชั้นเรียน

๑๕. ครูส่วนมากไม่ว่าจะมีประสิทธิภาพในการสอนมากหรือน้อยเตรียมการสอนทุกครั้ง แต่ก็มีครูเป็นจำนวนน้อยที่เตรียมการสอนเป็นบางครั้ง เพราะสอนมาหลายปีแล้ว เรื่องใดที่จำได้ก็ไม่ต้องเตรียม คงเตรียมเฉพาะเรื่องที่จำไม่ได้

๑๖. วิธีสอนวิชาวรรณคดีไทย ครูส่วนมากสอนโดยให้เด็กอ่าน ถอดคำ - ประพันธ์ และให้เด็กตอบคำถาม

๑๗. ครูส่วนมากเห็นด้วยต่อการสอนวิชาวรรณคดีไทย ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นทั้งในหมวดวิชาเดียวกันและหมวดวิชาอื่น เพราะวรรณคดีสัมพันธ์กับวิชาอื่น

๑๘. ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ทำกิจกรรมภายในชั้นเรียนเป็นบางชั่วโมง กิจกรรมส่วนมากได้แก่การอ่านทำนองเสนาะ

ต่างๆ การถาม-ตอบ การพูดหน้าชั้น และกิจกรรมที่ช่วยในการเรียนของเด็กได้มาก ทำให้การเรียนสนุกสนาน เด็กสนใจ และทำให้บรรยากาศในการเรียนดีขึ้น แก้ปัญหาเรื่องเด็กง่วงนอนได้ดี

๑๙. ครูใช้อุปกรณ์เป็นบางชั่วโมง อุปกรณ์ที่ใช้มากที่สุดคือสมุดภาพอุปกรณ์การสอนนั้นจำเป็นต่องบประกอบการเรียนการสอนบาง เพราะช่วยในการเรียนของเด็กทำให้เด็กเข้าใจอย่างแจ่มชัด เพราะได้เห็นของจริง

๒๐. ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิตส่วนมาก วัตถุประสงค์การเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทยแบบเดียวกัน คือวัตถุประสงค์เมื่อจบบทเรียนเรื่องหนึ่ง

๒๑. ปัญหาการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทยที่ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ประสบมากที่สุดคือครูไม่มีความสามารถพิเศษบางอย่าง เช่น ร้องเพลง รำละคร อ่านทำนองเสนาะ และไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่สอน — อย่างละเอียดพอ

ปัญหาในด้านการจัดกิจกรรมที่ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ประสบมากที่สุดคือ เวลาเรียนน้อยทำให้จัดกิจกรรมไม่ได้เต็มที่ และนักเรียนบางคนไม่ค่อยร่วมกิจกรรม การจัดกิจกรรมเป็นหมู่จึงไม่ค่อยได้ผล

ส่วนปัญหาด้านอุปกรณ์ประกอบการสอนที่ครูส่วนมากประสบ คือ มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ไม่มีเวลาไปติดต่อหาอุปกรณ์และไม่มีเวลาทำอุปกรณ์ กับทั้งหาวัสดุมาทำอุปกรณ์ได้ยาก

ทางด้านนักเรียน สรุปได้ผลดังนี้ คือ

๑. นักเรียนชายและหญิงส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย ชอบเรียนภาษาไทย เพราะวรรณคดีบางเรื่องเข้าใจง่าย อ่านแล้วสนุก และทำให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยมากขึ้น

๒. นักเรียนชายและหญิงชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทยมากที่สุด เพราะสนุกเพลิดเพลิน และได้รับความรู้ และไม่ชอบเรียนวิชาหลักภาษาไทยมากที่สุด

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒-๓ ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย เพราะได้รับความเพลิดเพลินจากเนื้อเรื่อง สนุก น่าสนใจ มีนักเรียนจำนวนน้อยมากที่ไม่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย เพราะมีเนื้อเรื่องมากเกินไป ทำให้เบื่อ และเรื่องยาก ตัวละครมากเกินไป จำไม่ใคร่ได้

๓. แบบเรียนวรรณคดีไทย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เห็นว่า เรื่องที่เหมาะสมที่สุดได้แก่เรื่อง พระราชนิพนธ์บทละครเรื่องพระร่วง เรื่องที่ง่ายที่สุดคือนิทานเรื่องนาคพระโขนงที่สอง เรื่องที่ยากที่สุดคือเรื่องกาพย์ห่อโคลงเห่เรือ(๓ตอน)

แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ นักเรียนส่วนมากเห็นว่าเรื่องที่เหมาะสมที่สุดได้แก่เรื่อง กาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวาน เรื่องที่ง่ายที่สุดคือพระพุทธรูปประวัติ ส่วนเรื่องที่ยากที่สุดคือ ทูตไทยไปประเทศอังกฤษ

แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ นักเรียนส่วนมากเห็นว่าเรื่องที่เหมาะสมที่สุดคือ จดหมายวางวางหว่า เรื่องที่ง่ายที่สุดคือนิทานเวตาล และเรื่องที่ยากที่สุดคือ พระมหานคร

๔. นักเรียนส่วนมากเห็นว่า ครูควรจะได้เล่าเนื้อเรื่องย่ออย่างละเอียดก่อนที่จะเรียนเนื้อเรื่อง

๕. นักเรียนได้ทำกิจกรรมเป็นบางชั่วโมง กิจกรรมที่ได้ทำมากที่สุด คือ การพูดหน้าชั้น การอ่านทำนองเสนาะต่างๆ การที่ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมนั้น นักเรียนเห็นว่าทำให้เข้าใจเนื้อเรื่อง และสิ่งต่างๆ ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น และทำให้การเรียนสนุกสนาน

นักเรียนชายและหญิงส่วนมากชอบให้มีกิจกรรมภายในห้องเรียน และชอบมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้วย

๖. นักเรียนส่วนมากลงความเห็นว่าครูใช้หนังสือประกอบเป็นอุปกรณ์ประกอบการสอนมากที่สุด

๗. การวัดผลวิชาวรรณคดีไทยที่นักเรียนชอบก็คือ วัดผลเมื่อจบบทเรียนเรื่องหนึ่งๆ

ประเภทของข้อสอบข้อเขียนนิสิตชาววรรณคดีไทย นักเรียนสอบข้อเขียนแบบ
ปรนัยส่วนใหญ่ อีคนัยส่วนน้อย

๘. นักเรียนส่วนมากเลือกเรียนนิสิตชาววรรณคดีไทยตอนเช้าเพราะไม่บังงนอน
อากาศแจ่มใส สมองปลอดโปร่ง ทำให้มีความจำดี

ขอเสนอแนะ

จากการสำรวจวิธีสอนนิสิตชาววรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทำให้ผู้เขียน
ได้ข้อคิดหลายประการ จึงขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. ทั่วครู ครูเป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยให้การ เรียนนิสิตชาววรรณคดีไทยของเด็ก
ได้รับผลสัมฤทธิ์ความมุ่งหมาย ครูที่สอนนิสิตชาววรรณคดีไทยจะต้องเป็นผู้ที่มีบุคลิกดี แต่งกาย
เรียบร้อย กิริยาท่าทางว่องไว กระฉับกระเฉง พูดจาไพเราะ นุ่มนวล ไม่พูดเร็วจน
เกินไป ใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง รวมทั้งการออกเสียง ร.ล. ให้ชัดเจนด้วย เพราะ
ก่อนที่จะฝึกให้เด็กอ่านเสียง ร.ล. ให้ชัดเจนนั้นครูควรจะต้องปรับปรุงตนเองให้ดีเสียก่อน
นอกจากนี้ควรมีน้ำใจโอบอ้อมอารี ไม่ดูจนเกินไป ทำหน้าที่ให้นักเรียนเกรง มีใช้กลัว -
เพราะจากการวิเคราะห์เหตุผลทำให้ได้ทราบว่าครูดูเกินไป ไม่เป็นกันเองกับเด็ก ไม่ยุติ
ธรรม ดังนั้นครูควรจะเป็นกันเองกับเด็ก รับฟังความคิดเห็นของเด็ก เปิดโอกาส
ให้เด็ก ได้แสดงความคิดเห็นบ้าง และมีความยุติธรรมด้วย

ครูต้องเป็นผู้ที่มีความรู้กว้างขวางทั้งทางด้านวิชาการ และวิชาครูต้องเป็นผู้ที่
รักการอ่าน พยายามค้นคว้าอ่านหนังสือวรรณคดีไทยให้มากที่สุด โดยเฉพาะเนื้อเรื่อง
ฉบับเต็มของวรรณคดีทุกๆ เรื่องที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทย ต้องหมั่นศึกษา
หาความรู้เพิ่มเติมให้ทันกับสภาพสังคมในปัจจุบัน เช่นฟังการบรรยาย การอภิปราย
ปาฐกถา ใ้วาทิ ชมนิทรรศการต่างๆ การท่องเที่ยว วรรณคดีสัญจร เป็นสมาชิก
ชุมนุมภาษาไทย เป็นต้น

ทางด้านการสอน ครูจะต้องเตรียมการสอน และค้นคว้าหาความรู้ประกอบ

การสอนเป็นอย่างดี เพื่อให้นักเรียนเห็นว่าครูได้เตรียมพร้อมและเต็มใจสอนนักเรียน มีความรู้ที่จะมาสอนเป็นอย่างดี นักเรียนจะได้นับถือครูมากขึ้น ในวิชาวรรณคดีไทย ครูควรที่จะเตรียมตัวเป็นอย่างดี ต้องรู้เรื่องราวอย่างละเอียดในหนังสือแบบเรียน - วรรณคดีไทยเรื่องต่างๆ จัดกิจกรรมประกอบบทเรียน จัดหาอุปกรณ์ที่เหมาะสมวัดผล ด้วยวิธีต่างๆกัน ครูต้องมีความสามารถในการสอนดี มิใช่แต่เพียงความรู้ดีเท่านั้น ครูที่ดีต้องรู้จักถ่ายทอดวิชาให้เด็กเกิดความอยากเรียน และสนใจในบทเรียนตลอดเวลา ที่ครูอธิบาย ทั้งยังต้องปกครองชั้นเรียน มีความสามารถในการจัดบรรยากาศภายใน ห้องเรียนให้น่าเรียนได้ดี

สำหรับการสอนวิชาวรรณคดีไทยนั้น ควรหาวิธีสอนแปลกๆใหม่ๆ นอกเหนือ ไปจากการอ่าน ถอดคำประพันธ์ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กได้รับความสนุกสนาน ความรู้ ความเพลิดเพลิน สอนให้รู้สึกความงาม และความไพเราะของวรรณคดีไทย การอ่านต้อง ระมัดระวัง จังหวะ ลีลาในการอ่าน อ่านมีเสียงสัมผัส คำ ร.ล. ให้ชัดเจน เพื่อให้เกิดความไพเราะและให้เด็กซาบซึ้งในรสวรรณคดีไทย ให้เกิดความคิดมีจินตนาการรวมไปกับการอ่านด้วย

สำหรับกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ครูควรที่จะจัดกิจกรรมภายในชั้นเรียนทุกชั่วโมง กิจกรรมที่ให้เด็กทำมีหลายชนิด เช่น กิจกรรมอภิปราย โต้ว่าที่อ่านข่าวประจำวัน เล่าเรื่องที่ได้ไปพบเห็นมา การอ่านทำนองเสนาะ การพูดหน้าชั้น การเล่นละครประกอบบทเรียน สอนบทบาทเป็นตัวละครในเรื่อง การให้เด็กวิจารณ์ ตัวละครในวรรณคดีไทย และสภาพแวดล้อมในสมัยนั้น เปรียบเทียบกับชีวิตจริงและสิ่งแวดล้อมของนักเรียนในปัจจุบัน วิจารณ์ส่วนดีและส่วนเสีย เป็นต้น กิจกรรมแต่ละชนิดครูต้องเลือกให้เหมาะสมกับบทเรียน ให้เหมาะสมกับความต้องการ ความสามารถและความสนใจของนักเรียนเป็นรายบุคคลด้วย

นอกจากจัดกิจกรรมประกอบการเรียนวิชาวรรณคดีไทยแล้ว ครูควรใช้ อุปกรณ์ประกอบการสอนด้วย เพื่อให้เด็กเข้าใจบทเรียนได้เร็วและจำได้แม่นยำขึ้น อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ต้องเลือกให้เหมาะสมกับบทเรียนนั้นจริงๆ อุปกรณ์การสอน นอกจากจะช่วยให้เด็กเข้าใจได้อย่างแจ่มชัด และจำได้อย่างแม่นยำแล้ว ยังช่วยให้

เด็กได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน และสนใจในบทเรียนดียิ่งขึ้นอีกด้วย แต่ครั้งนี้ ครูต้องไม่ลืมว่าอุปกรณ์ที่ใช้สิ่งที่มาแทนหน้าทีของครู แต่ช่วยในการสอน ช่วยให้ นักเรียนเรียนได้ผลดี อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบบทเรียนนั้นมีหลายอย่างต่างชนิดกัน เช่น บัตรคำ แถบประโยค แผนภูมิ แผนที่ ลูกโลก หุ่นจำลองของจริง ของจริง รูปภาพ สุนัข ภาพนิ่ง ภาพยนตร์ วิทยุ แผ่นเสียง เครื่องบันทึกเสียง เป็นต้น การใช้ อุปกรณ์ประกอบการสอนนี้ ครูต้องพิจารณาเลือกให้เหมาะสมกับบทเรียน จัดให้พอ เหมาะตามความรู้และความต้องการของนักเรียน อุปกรณ์การสอนนี้ไม่จำเป็นที่ครูจะต้องใช้วัสดุราคาแพง ครูอาจจะตัดแปลงเอาวัสดุที่ไม่ค่อยมีราคาการทำ หรือจัดทำ อุปกรณ์ง่ายๆราคาถูก อาจจะทำให้เด็กช่วยกันทำ หรือให้เด็กช่วยกันจัดหามา และต้อง รู้แหล่งอุปกรณ์เป็นอย่างดีด้วย

การวัดผลวิชารวมคคไทย การสอนวิชารวมคคไทยที่คคนั้นครูควรจะมีการ วัดผลด้วย ครูควรจะให้เวลาไว้ประมาณ ๕-๑๐ นาที เพื่อวัดผลการสอน และ การเรียนของเด็กดูว่าครูสอนไปแล้ว เด็กรู้เรื่อง เข้าใจดีหรือไม่ สามารถรับไป ได้ เพียงใด การวัดผลก็มีหลายชนิดครูควรจะได้เลือกวัดผลไม่ซ้ำกันทุกชั่วโมง เช่น สอบ คำถามแบบปรนัย เล่าเรื่องย่อโดยการเขียนและปากเปล่า วิจัยส่วนตัวละคร ใ้ควาที่ อภิปราย แข่งขัน เป็นต้น

ในการสอนวิชารวมคคไทย ครูควรจะให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆทั้งในหมวด วิชาเดียวกัน และหมวดวิชาอื่นๆด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวเนื่อง กัน ครูวิชาภาษาไทยจะต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อครูสอนวิชาอื่นๆ เพราะวิชาภาษาไทย นั้นสัมพันธ์กับวิชาอื่นๆอยู่มาก จะเห็นได้ว่าทุกๆวิชาจะต้องใช้ภาษาไทย แม้แต่วิชา ภาษาอังกฤษ ดังนั้นการเสริมสร้างให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย ให้รักวิชา ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ ควรจะเชิดชูรักษาไว้และศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่ม แฉงนั้น ครูที่สอนวิชาอื่นๆจะต้องให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีด้วย ซึ่งอาจทำได้ด้วย การพูดและการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง นอกจากนั้นก็ควรส่งเสริมให้เด็กรักการอ่าน สนับสนุนให้นักเรียนเข้าห้องสมุด ดังนี้ เป็นต้น

สิ่งที่ครูควรระวังคือ ไม่ควรบังคับให้เด็กอ่านรวมคคไทย แต่ครูควรเปิด-

โอกาสให้เด็กเลือกอ่านหนังสือที่เขาชอบหรืออ่านหนังสือง่ายๆ เสียก่อน เมื่อเด็กสนใจในการอ่านแล้ว จึงค่อยชักชวนให้เด็กอ่านหนังสือเล่มอื่นต่อไป และปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน ให้เด็กรู้จักรักการอ่านให้มรสนิยมในการเลือกอ่านหนังสือที่ดี รู้จักวิจารณ์วรรณคดีไทย เหล่านี้จะทำให้เด็กเข้าถึงวรรณคดีไทยได้ง่ายขึ้น

สำหรับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาวรรณคดีไทย เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการสอนวิชาวรรณคดีไทย เพราะกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยจะช่วยให้เด็กได้รู้จักการทำงานร่วมกัน รู้จักความสามัคคี รู้จักการเสียสละ ได้ฝึกหัดความกล้า ได้ความรู้เพิ่มเติมตลอดมีประสพการณ์มากขึ้น กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ครูอาจจัดให้มีขึ้นก็คือการจัดตั้งชุมนุมภาษาไทย เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสเข้าร่วมแสดงความสามารถ และมีประสพการณ์ในทางภาษา เป็นการฝึกทักษะทั้ง ๔ มีการประกวดเรียงความ โคลงกลอน จดอภิปราย โควาที ตอบปัญหา จัดทำสมุดภาพวรรณคดีไทย วาดภาพตัวละครในวิชาวรรณคดีไทย สมุดรวบรวมสุภาษิต คำพังเพย คำคมของไทย เป็นต้น นอกจากนี้ก็มีการพาไปศึกษานอกสถานที่ เช่น พิพิธภัณฑ์ ภูเขาทองจังหวัดอยุธยา วรรณคดีสัญจร วันสุนทรภู่ วันกรมพระปรมาภิไธยทศวรรษ ประกวดสักวา ฟานักเรียนไปชมสักวาลอยเรือไปรวมการฟังการอภิปราย โควาที เป็นต้น

กิจกรรมเสริมหลักสูตรนี้ ครูจะต้องจัดให้อย่างกว้างขวาง เพื่อสร้างความสนใจให้เด็กอย่างกว้าง และควรจัดกิจกรรมหลายๆ อย่างตามความสนใจ ความถนัด ความสามารถของนักเรียน ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงเรื่องฐานะของนักเรียนแต่ละบุคคล ให้เด็กทุกคนมีส่วนเข้าร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อให้เด็กได้เรียนวิชานี้โดยลดยิ่งขึ้น

๒. โรงเรียน โรงเรียนสามารถช่วยการสอนและการเรียนวิชาวรรณคดีไทยได้อย่างดี คือเปิดบริการห้องสมุด จัดหาหนังสือวรรณคดี เพื่อให้ครูใช้ค้นคว้าประกอบการสอนให้มีหนังสือพอเพียงกับความต้องการของครู และนักเรียน ช่วยเหลือในด้านอุปกรณ์การสอน คือให้มีเงินช่วยเหลือในการทำอุปกรณ์อย่างพอเพียง จัดหาอุปกรณ์การสอนเท่าที่จะทำได้ เช่น เครื่องบันทึกเสียง วิทยุ เครื่องเล่นจานเสียง มีห้องสำหรับเก็บอุปกรณ์เพื่อหยิบใช้ได้ทันที และมีเจ้าหน้าที่บริการให้ นอกจากนั้น

ครูใหญ่ควรจัดครูเข้าสอนตามความถนัด ความสนใจและความสมัครใจส่งเสริมกิจกรรมนอกหลักสูตรภาษาไทย มีเงินทุนสำหรับออกวารสาร จัดนิทรรศการ จัดตั้งชุมนุมภาษาไทย มีห้องภาษาไทย และให้ครูทุกคนร่วมมือกับครูภาษาไทย

อีกประการหนึ่งควรให้ครู ได้มีส่วนร่วมในการทำประมวลการเรียนวิชาวรรณคดีไทย และควรมีห้องให้ครูได้ใช้ทั่วถึง อบรมครูเป็นกลุ่มให้ช่วยกันทำประมวลการเรียน จัดการสัมมนา การทำประมวลการสอน ควรจัดประชุมครูภาษาไทยอย่างน้อยเดือนละ ๑ ครั้ง เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและปัญหาที่ครูประสบในการสอน วิชาวรรณคดีไทย และเชิญศึกษานิเทศน์หรือวิทยากร มาอภิปรายเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ให้แก่ครูด้วย

๓. กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการอาจจะช่วยทำให้ลดการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทย โดยลดยิ่งขึ้นด้วยการปรับปรุงหลักสูตร และแบบเรียนวรรณคดีไทยให้เหมาะสมกับความสนใจ และความสามารถของนักเรียนในแต่ละระดับชั้น กระทรวงศึกษาธิการควรจะสำรวจเพื่อปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนวรรณคดีไทย ให้ดีขึ้น เพราะจากการที่ผู้เขียนสำรวจแล้วปรากฏว่าวรรณคดีไทยแต่ละชั้นยังไม่สมบูรณ์ทีเดียว คือบางเรื่องทั้งครูและนักเรียนเห็นว่าเหมาะสมแล้ว แต่บางเรื่องทั้งครูและนักเรียนเห็นว่ายังไม่เหมาะสม เพราะง่ายเกินไปบ้าง ยากเกินไปบ้าง กระทรวงศึกษาธิการควรจะรีบไว้พิจารณาและแก้ไขปรับปรุงในโอกาสอันควร นอกจากนี้ควรจะได้สำรวจปัญหาที่ครูประสบในการสอนวรรณคดีไทยพร้อมทั้งช่วยเหลือ เพราะปรากฏว่าครูไม่มีความสามารถพิเศษในการอ่านทำนองเสนาะ การรำละคร ร้องเพลง กระทรวงศึกษาธิการจะจัดการอบรมครูสอนวรรณคดีไทยทุกๆปี ให้ครูทราบถึงนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ชี้แจงวิธีการที่ถูกต้องให้ครูแต่ละคนทราบ จัดการสัมมนาครูสอนวรรณคดีไทย ตั้งหน่วยช่วยเหลือด้านกิจกรรม อุปกรณ์ประกอบการสอน การค้นคว้าทางตามวรรณคดีไทย กระทรวงศึกษาธิการควรจะสนับสนุนให้โรงเรียนมัธยมทุกโรงเรียน มีห้องสมุดหรือห้องภาษาไทยของตนขึ้น และควรยกระดับครูภาษาไทยให้ดีขึ้น ให้โอกาสแก่ครูไปศึกษาต่อต่างประเทศ

๔. ชุมชน ชุมชนอาจจะช่วยในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนได้ เช่นพวกสื่อมวลชนต่างๆ อันได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของนักเรียนมาก ควรจะได้มีการพิจารณาแก้ไขการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องโดยมีการคอยควบคุมและแก้ไขก่อนที่จะออกรายการต่างๆ นอกจากนี้ทางชุมชนยังอาจจะจัดการแสดงละครในเรื่องวรรณคดีเพื่อฟื้นฟูวรรณคดีเรื่องต่างๆ ซึ่งนับวันเด็กๆ จะเห็นทางคาวรรณคดีของไทยมาก ควรเปิดบริการห้องสมุดประชาชน มีหนังสือสำหรับการค้นคว้ามากขึ้น เป็นต้น